BESTSELLER

Jude Deveraux

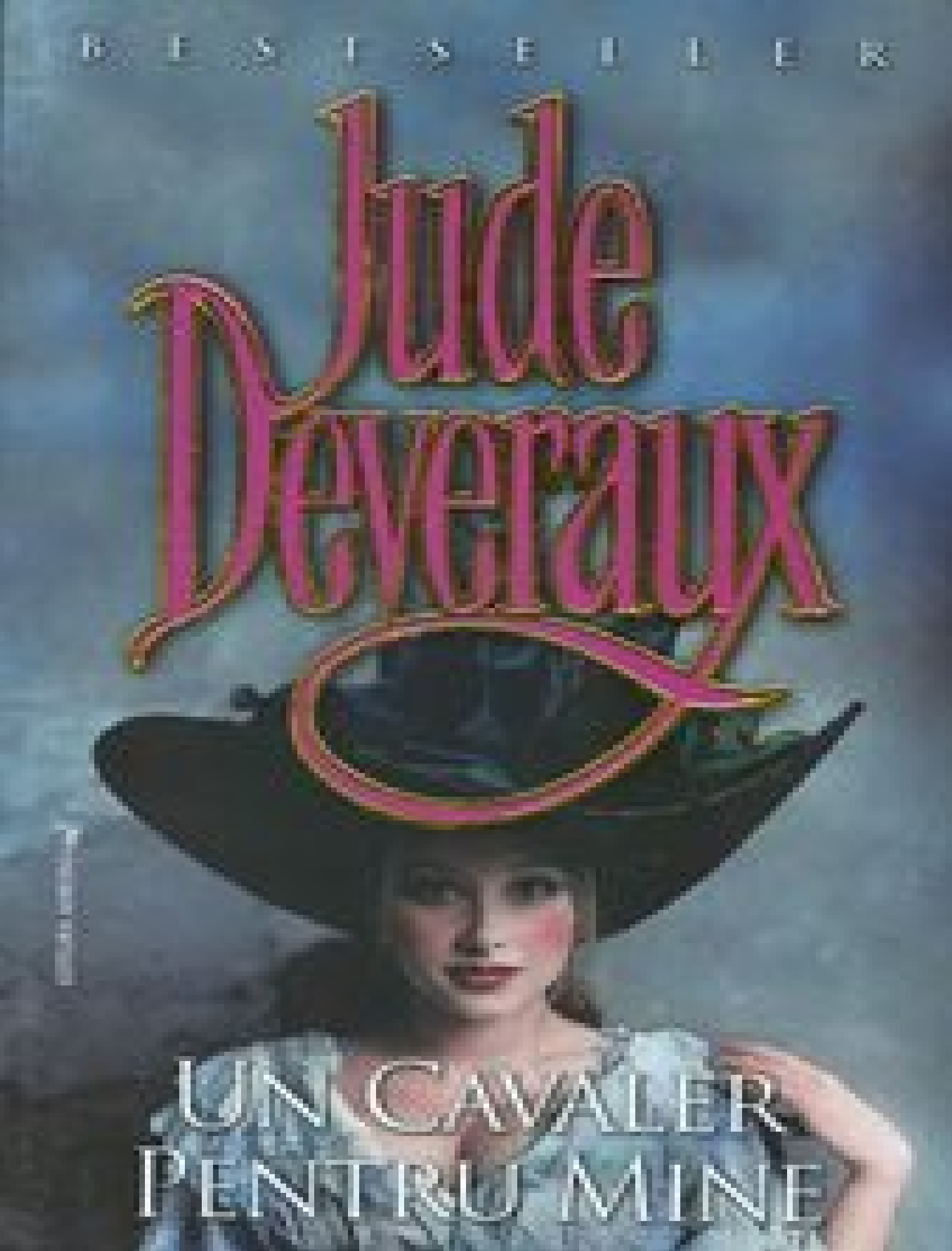

UN CAVALER PENTRU MINE

The Raider

by Jude Deveraux

JUDE

DEVERAUX

UN CAVALER

PENTRU MINE

CAPITOLUL UNU

1766

Alexander Montgomery se lăsă pe spate în fotoliu și își întinse picioarele lungi pe covorul din cabina căpitanului vasului „The

Grand Duchess", privind cum Nicholas Ivanovitch îl certa pe unul dintre servitori. Alex nu mai văzuse niciodată un om atât de arogant precum acel rus.

— Îți iau capul dacă îmi mai pui aiurea curelele, spunea Nick cu accentul său greu și

vocea aspră.

Alex se întrebă dacă, în Rusia, ducii încă mai aveau voie să decapiteze oamenii care nu le făceau pe plac.

— Pleacă, acum. Să nu te mai văd, spuse Nick gesticulând cu mâna spre servitorul umil. Vezi ce trebuie să

îndur? îi spuse apoi lui Alex când rămaseră singuri în cabină.

— E foarte greu, îmi dau seama, aprobă Alex.

Nicholas își privi prietenul ridicând dintr-o sprânceană, după care se uită din nou la hărțile întinse pe masă.

— Vom acosta la vreo

150 de mile la sud de acest Warbrooke al tău. Crezi că cineva va fi dispus să te ducă spre nord?

— Mă descurc, spuse Alex nonșalant, împreunându-și mâinile la ceafă și întinzându-se și mai mult, corpul său lung ocupând aproape

toată cabina.

Cu mult timp în urmă se învățase să ascundă ce gândea. Nicholas știa cam ce simțea prietenul său, dar Alex nu permitea nimănui să vadă cât de mare îi era îngrijorarea.

Cu luni în urmă, când Alex era încă în Italia,

primise o scrisoare de la sora sa Marianna, în care aceasta îl implora să vină acasă. Îi scrisese că era mare nevoie de el acolo. Îi spusese lui Alex ce îi interzisese tatăl lor: că el, Sayer Montgomery, fusese grav rănit într-un accident la bordul unui

vas și picioarele îi fuseseră zdrobite. Nu se așteptaseră ca el să supraviețuiască, dar trăia și, acum, era țintuit la pat, invalid.

Marianna îi mai scrisese și că ea se măritase cu un englez, un inspector vamal al orașului Warbrooke,

care... Nu mai intrase în detalii despre ce făcea soțul ei, fiind prinsă, probabil, între loialitatea față de soțul ei și cea față de familie și oamenii din oraș, pe care îi cunoștea de o viață. Dar Alex simțea că mai erau multe lucruri pe care ea nu i le

spusese.

Ea dăduse scrisoarea unuia din numeroșii marinari din Warbrooke, sperând să ajungă la Alex și ca el să poată veni acasă. Alex primise scrisoarea la puțin timp după ce acostase în Italia. Goeleta cu care plecase

din Warbrooke cu peste patru ani în urmă, se scufundase de trei săptămâni, iar el aşteptase pe coasta însorită a Italiei, fără să se ostenească prea mult să caute alt post de ofiţer de navă.

În Italia îl cunoscuse pe Nicholas Ivanovitch.

Rudele lui Nick din Rusia erau veri de gradul întâi cu ţarina, iar el se aştepta ca toată lumea să ştie acest lucru şi să-l trateze cu respectul şi slugărnicia pe care credea că le impune.

Alex îl salvase pe Nick de nişte marinari nemulţumiţi de ceea ce

spusese el despre ei. Alex își scosese sabia, i-o aruncase lui Nick, după care trăsese din teci două pumnale, câte unul în fiecare mână. Împreună, cei doi bărbaţi, ripostaseră.

Le luase un ceas, iar când terminară, erau plini de sânge, cu

hainele zdrenţuite, dar erau prieteni. Alexander beneficie de ospitalitatea rusă, care era la fel de nemărginită ca şi aroganţa lor. Nick îl duse pe Alex la bordul vasului său, un lugher, care era atât de rapid, încât era ilegal în majoritatea ţărilor, din

moment ce întrecea orice pe mare. Dar nimeni nu deranja aristocrația rusă, deoarece aceștia își respectau propriile legi.

Alex se instală la bordul acelui vas de lux și, timp de două zile, fu încântat să se lase servit de armata de servitori

pe care Nick îi adusese cu el din Rusia și care îi îndeplineau toate dorințele.

— În America, nu suntem așa, îi spusese Alex, după a cincea cană de bere.

Vorbi despre independența americanilor și despre

capacitatea lor de a crea o țară dintr-un loc sălbatic.

— Am luptat cu francezii, cu indienii, am luptat cu toți și am învins!

Cu cât bea mai mult, cu atât ridica în slăvi America. După ce terminară aproape un

butoiaș de bere, Nick aduse un lichid transparent pe care îl numea vodcă și începură să-l bea. Jos pălăria, își spuse Alex în gând, rușii știu să bea.

A doua zi dimineaţă, când Alex avea senzaţia că-i plesnește capul și își simțea gura ca și cum ar

fi lins dușumeaua unui vas, sosi scrisoarea. Nick era pe puntea superioară, urlând la servitorii speriaţi, când Elias Downey ceru permisiunea să urce la bord pentru a vorbi cu Alexander. Nick se lăsă distras doar cât îl conduse jos. Ardea de

curiozitate să audă acel mesaj de mare importanţă.

Alex dădu ochii peste cap când Nick umplu trei pahare cu vodcă şi le puse pe masă.

Ignoră vuietul din capul său când ascultă ce îi povestea Elias despre Warbrooke. Se

uită peste scrisoarea de la sora lui, dar erau multe lucruri pe care ea nu i le spusese.

— Cel cu care s-a măritat e diavolul în persoană. Fură de la noi toți, spuse Elias. I-a luat vasul lui Josiah, zicând că bănuia că se face contrabandă cu el. A

făcut totul legal, nimeni n-a putut să-l împiedice. Dacă Josiah avea șaizeci de lire, putea să-l dea în judecată pe cumnatul tău ca să-și recupereze vasul. Josiah nu avea altceva pe lume și, acum, nu mai are nici atât.

— Tata ce-a făcut?

întrebă Alex, aplecându-se înainte. Nu-mi închipui că l-a lăsat pe ginerele lui să ia vasul omului.

Ochii lui Elias începură să se închidă din cauza paharelor de vodcă băute.

— Sayer nu mai are picioare. Ca și cum i-au

fost tăiate. Stă în pat tot timpul. Nimeni nu se aştepta să supravieţuiască, dar a făcut-o – dacă poţi numi asta supravieţuire. Stă în pat şi nici nu mai mănâncă. Eleanor Taggert se ocupă de toate.

— Taggert! pufni Alex

ironic. Mai trăiesc în baraca aia, încercând să-i stăpânească pe copii?

— James s-a scufundat cu vaporul acum vreo doi ani și Nancy a murit la naşterea celui mic. Câţiva dintre băieţi au plecat pe mare, dar au mai rămas destui acasă.

Eleanor lucrează pentru tatăl tău și Jess face curse cu o barcă în zona portului. Ele întreţin familia. Sigur, îi ştii cum sunt, nu primesc pomană de la nimeni. Jess e teribilă. E singura care îi ţine piept cumnatului tău. Dar ei n-au nimic de pierdut

dacă îi ţin piept. Nu au nimic din ce ar vrea alţii.

Alex şi Elias zâmbiră. Tot oraşul făcea glume pe seama familiei Taggert. Erau folosiţi drept contrast pentru ghinionul care ţi se putea întâmpla. Indiferent ce păţeai, te

gândeai la familia Taggert și îți dădeai seama că putea fi și mai rău. Erau mai săraci ca oricine și mai murdari – și își ascundeau suferința cu mândrie.

— Jessica e la fel de aprigă? murmură Alex, zâmbind când își aminti de fata slăbănoagă și cu

fața murdară care, dintr-un motiv pe care nu îl înțelesese niciodată, îl alesese pe el să-i facă viața un calvar. Acum trebuie să aibă vreo 20 de ani, nu?

— Cam așa, zise Elias și ochii începură să i se închidă.

— Tot nemăritată e?

— Nimeni nu-i vrea pe copiii ăia, spuse Elias cu o voce care începea să se tulbure. N-ai mai văzut-o de mult pe Jess. S-a schimbat.

— Mă cam îndoiesc, zise Alex exact când lui Elias îi căzu capul în piept și adormi. Alex se uită la Nick. Trebuie să

mă duc să văd despre ce e vorba. Marianna m-a rugat să mă duc acasă să-i ajut. Mă îndoiesc că e atât de rău cum fac ei să pară. Tata a considerat întotdeauna că orașul Warbrooke e moșia lui și, acum, trebuie să împartă autoritatea cu altcineva

și nu-i place. Și, dacă un membru al familiei Taggert își vâră nasul și face necazuri, nu-i de mirare că lumea e nemulțumită. Mă duc să văd ce se petrece. Am auzit de un vapor care pornește spre America peste vreo șase săptămâni. Poate că

echipajul nu e încă format.

Nick dădu pe gât și ultima picătură de vodcă.

— Te duc eu. Părinții mei voiau să văd America și am niște veri acolo. Te duc în orașul tău și o să vezi despre ce e vorba. Un fiu trebuie

să-şi asculte tatăl.

Alex îi zâmbi lui Nick, fără să arate cât de mult îl îngrijora starea sănătăţii tatălui său. Nu şi-l putea închipui pe tatăl său masiv, gălăgios şi exigent ţintuit la pat.

— Bine, spuse Alex. Voi fi încântat să merg cu tine.

Asta se întâmplase cu săptămâni în urmă și, acum, mai aveau câteva ceasuri până ancorau și Alex ardea de nerăbdare să-și revadă orașul natal.

Orașul New Sussex era înfloritor. Se auzeau zgomote de vapoare care ancorau, de oameni care strigau vânzându-și

mărfurile, de certuri. Și mirosea a pește mort și oameni nespălați combinat cu aerul curat de mare.

Nick se întinse și căscă, iar soarele făcea să-i strălucească broderia de aur a hainei.

— Poți să stai la vărul meu. Nu e prea ocupat

și o să se bucure să te găzduiască.

— Mulţumesc, dar cred că voi porni spre casă, zise Alex. Sunt nerăbdător să-mi revăd tatăl şi să văd în ce încurcătură a mai intrat sora mea.

Se despărţiră la docuri, Alex având doar

un bagaj pe umăr. Întâi, avea de gând să cumpere un cal și, apoi, niște haine. Tot ce avea pierduse în Italia și, după ce îl cunoscuse pe Nick, nu purtase altceva decât uniforma largă și confortabilă de marinar.

— Ai grijă! îi strigă un soldat englez dintr-

un grup de șase. Un gunoi ca tine ar trebui să fie mai atent.

Alex nu avu timp să se apere înainte ca altul din grup să-l împingă din spate. Sacul îi căzu de pe umăr când soldatul îl împinse din nou. Alex căzu cu fața în praf și scuipă mizerie în

timp ce, în urechi, îi răsunau râsetele soldaţilor.

Se ridică în câteva secunde şi dădu să se ia după soldaţii care deja îi întorseseră spatele, când o mână puternică îl opri.

— În locul tău, n-aş face-o.

Alex era atât de

furios, încât, la început, nici nu îl văzu bine pe marinarul de lângă el.

— Au tot dreptul și vei da și mai rău de necazuri dacă te duci după ei.

— Cum adică, au tot dreptul? întrebă Alex printre dinți. Acum, că se ridicase în picioare,

începuse să se dezmeticească. Ei erau șase și el, unul singur.

— Sunt soldații Maiestății Sale și au dreptul să facă ce vor. Vei fi aruncat în temniță dacă te pui cu ei.

Când Alex nu răspunse, marinarul ridică din umeri și își

văzu de drum.

După ce privi furios în urma soldaţilor, Alex îşi puse din nou sacul pe umăr şi îşi continuă drumul, încercă să se gândească din nou la haine curate şi un cal bun.

Trecând pe lângă o tavernă, îi mirosi a supă

de pește și își dădu seama că îi era foame. În câteva minute, stătea la o masă murdară și mânca dintr-un castron de lemn, amintindu-și de mesele cu Nick. Mâncaseră cu tacâmuri de aur din farfurii de porțelan atât de fine încât erau transparente.

Nu era pregătit când simți în gât vârful ascuțit al unei săbii. Când își ridică privirea, văzu că era același soldat care îl trântise în praf cu câteva minute în urmă.

— Iată-l din nou pe micul nostru marinar, zise el. Credeam că ai plecat de mult.

Chipul soldatului deveni serios din şicanator.

— Ridică-te. Asta e masa noastră.

Alex duse mâinile încet sub masă. Nu avea nici o armă asupra sa, dar avea îndemânare şi viteză. Înainte ca soldaţii să-şi dea seama

ce se întâmplă, Alex aruncă masa spre ei, doborându-l la pământ pe cel mai apropiat dintre ei. Masa îi căzu pe picior făcându-l să urle de durere. Ceilalți cinci îl atacară pe Alex imediat.

Izbuti să doboare doi dintre ei, după care

apucă mânerul oalei care atârna deasupra focului, îi fripse mâinile, dar îi fripse și burta celui spre care o aruncă. Tocmai voia să-i dea cu scaunul în cap celui de-al cincilea, când hangiul îl lovi cu o cană cu capac.

Alex se prăbuși la pământ.

O găleată cu apă rece și murdară îi fu aruncată peste față lui Alex și el își reveni cu greu. Capul îi vuia și îi era greu să deschidă ochii. După mirosul din jur, era sigur că se afla în iad.

— Ridică-te. Ești liber, auzi el o voce aspră și încercă să se

ridice în capul oaselor.

Izbuti să deschidă un ochi, dar îl închise din nou din cauza luminii puternice.

— Alex, se auzi o voce și el o recunoscu a fi a lui Nick. Am venit să te iau din locul ăsta mizerabil, dar să fiu al naibii dacă o să te car în

spate. Ridică-te și vino după mine.

Lumina puternică fusese de la broderia de aur de pe uniforma lui Nick. Alex își dădu seama că prietenul său purta una din cele câteva uniforme pe care le îmbrăca atunci când voia să obțină ceva de la

cineva.

Spusese că oamenii erau impresionaţi de aspectul ţipător al uniformelor ruseşti şi îl ajuta să obţină ceea ce voia. Alex mai ştia şi că Nick nu avea de gând să murdărească acea uniformă dându-i mâna prietenului său.

În ciuda faptului că își simțea capul ca și cum era gata să-i cadă de pe umeri, Alex reuși să stea în picioare. Începea să vadă că se afla într-o închisoare, un loc mizerabil cu paie vechi pe jos și Dumnezeu știa ce era prin colțuri. Zidul pe

care îl atinse era rece și umed și mizeria îi rămase pe mâini.

Într-un fel reuși să iasă din clădire ținându-se drept și să-l urmeze pe Nick. Îi aștepta o trăsură superbă cu niște cai la fel de superbi. Unul din servitorii lui Nick îl ajută pe Alex să

urce.

Abia se aşeză, că Nick şi începu să strige la el:

— Ştiai că aveau de gând să te spânzure mâine dimineaţă? Am auzit din întâmplare. Un marinar bătrân te-a văzut coborând de pe vasul meu şi, apoi, cum teau împins soldaţii ăia.

Te-a văzut cum ai împins masa spre unul din ei. Știai că i-ai rupt piciorul? S-ar putea să-l piardă. Pe altul l-ai ars și al treilea încă nu s-a trezit după lovitura dată de tine. Alex, o persoană în situația ta nu poate face așa ceva.

Alex ridică o

sprinceană când auzi acele cuvinte. Fără îndoială că Nick, în situația lui, ar fi avut dreptul să facă ce voia.

Se lăsă pe spate și privi pe fereastră, în timp ce Nick continua să-i spună că nu putea să facă ceea ce făcuse. În vreme ce Nick vorbea,

Alex văzu cum un soldat englez apucase o fată de braţ şi o trăgea în spatele unei clădiri.

— Opreşte aici, spuse Alex.

Nick, care văzuse şi el ce văzuse Alex, nu îl lăsă pe vizitiu să oprească şi, atunci când Alex vru, totuşi, să coboare, îl

împinse cu forţă la loc. Alex îşi luă capul în mâini de durere.

— Sunt nişte ţărani, spuse Nick, nevenindu-i să creadă.

— Dar sunt ţăranii mei, şopti Alex.

— Ah, da, acum încep să înţeleg. Dar apar mereu alţii. Se

înmulțesc foarte repede.

Alex nu se osteni să răspundă la absurdităţile spuse de Nick. Capul îl durea din cauza a ceea ce văzuse, dar și a loviturii primite. Auzise zvonuri despre ororile care se petreceau în America, dar nu îi venise să creadă. În

Anglia se vorbea despre coloniștii nerecunoscători, cum erau asemeni unor copii neastâmpăraţi care aveau nevoie să fie ţinuţi în frâu de o mână fermă. Văzuse şi vapoare americane care erau descărcate şi controlate înainte de a porni înapoi

spre America. Dar, într-un fel, nu îi venise să creadă ce auzise.

Se rezemă încet de spătarul capitonat, dar nu mai privi pe fereastră.

Când ajunseră în dreptul unei case mari la marginea orașului, Nick sări din trăsură,

lăsându-l pe Alex să se descurce. Evident, era foarte furios pe prietenul său și nu avea de gând să-l mai ajute.

Alex coborî și îl urmă pe valetul lui Nick într-o încăpere unde îl aștepta o cadă plină cu apă fierbinte.

Se dezbrăcă și se

spălă, apa fierbinte alinându-i durerea de cap. Dar, pe măsură ce îi trecea durerea, începu să se gândească la scrisoarea surorii lui. O considerase o reacţie emoţională a unei femei, dar acum se întreba dacă la ceea ce se întâmpla acolo se

referise ea când spusese că Warbrooke avea nevoie de ajutor. Elias spusese că, lui Josiah, i se confiscase vasul pentru că era suspectat că vindea mărfuri de contrabandă. Dacă soldaţii se simţeau atât de puternici, încât atacau un marinar

liniștit pe stradă și molestau o fată fără teama de a fi pedepsiți, de ce erau, oare, capabili ofițerii, cei care dețineau puterea?

— Văd că, încă, te mai gândești la ce s-a-ntâmplat azi, spuse Nick intrând. La ce te aștepți când te învârți prin port

îmbrăcat astfel?

— Un om are dreptul să se îmbrace cum vrea și ar trebui să fie în siguranță.

— Așa gândesc toți țăranii, spuse Nick oftând și îi făcu semn unui servitor să înceapă să-i desfacă numeroasele bagaje și cufere. În seara

asta, poți să iei haine de la vărul meu și, mâine, o să avem grijă să fii îmbrăcat cum trebuie. Pe urmă, poți călători spre casă fără teamă.

Ca de obicei, Nick o spuse mai mult ca pe un ordin decât ca pe o sugestie. Toată viața dăduse ordine, care

fuseseră executate.

După ce plecă Nick, Alex îl expedie pe servitorul care îi ținea pregătit unul din prosoapele de baie cu monogramă ale lui Nick, după care își înfășură prosopul în jurul mijlocului. Afară era întuneric acum, dar

felinarele fuseseră aprinse, astfel încât Alex putea vedea soldaţii umblând pe străzi. Locuiau laolaltă cu localnicii, venind şi plecând după bunul plac. Nu departe auzi hohote de râs gălăgioase şi un zgomot de sticlă spartă.

Oamenii aceia nu se temeau de nimic. Erau protejați de Regele Angliei. Dacă cineva li se împotrivea, cum făcuse Alex în ziua aceea, aveau tot dreptul să-l spânzure. Erau englezi și americanii erau tot englezi, dar aceștia erau considerați niște

sălbatici ignoranți care trebuiau disciplinați.

Plecând de la fereastră scârbit, Alex aruncă o privire în cufărul pe jumătate deschis al lui Nick. Deasupra era o cămașă neagră.

Dacă cineva le răspundea cu aceeași

monedă? se gândi el. Dacă un bărbat îmbrăcat în negru ieșea noaptea și le arăta acelor soldați aroganți că nu le puteau face rău coloniștilor fără teama de a fi pedepsiți?

Scotoci în cufărul lui Nick până găsi o pereche de pantaloni negri.

— Pot să te întreb ce faci? spuse Nick din ușă. Dacă ești în căutare de bijuterii, să știi că sunt puse la loc sigur.

— Taci și ajută-mă să găsesc o batistă neagră.

Nick traversă încăperea și îl apucă de braț.

— Vreau să știu ce

faci.

— Mă gândeam să le dau acelor englezi motive de îngrijorare. O fantomă neagră apărând în noapte, poate.

— Ah, da, încep să înțeleg, spuse Nick ai cărui ochi începură să strălucească. Era o idee care îi plăcea. Deschise

al doilea cufăr. Ți-am povestit de vărul meu, care a coborât călare treptele casei noastre de la țară? Calul și-a rupt picioarele din față, bineînțeles, dar a fost un moment extraordinar.

Alex ridică privirea pe deasupra cămășii pe care o ținea în mână.

— Și vărul tău ce-a pățit?

— A murit. Toți oamenii buni mor tineri. Altă dată, s-a îmbătat și s-a gândit să sară cu calul de la etajul al doilea. Au murit și el și calul. Era un om bun.

Alex nu comentă despre vărul lui Nick și

își puse pantalonii negri și strâmți. Nick era mai scund și mai solid decât el, dar picioarele lui Alex erau mai mușchiuloase după ani de zile de navigat pe mări, astfel că pantalonii îi veneau mulați. Cămașa, cu mâneci bufante. Cădea largă peste pantaloni.

— Și astea, spuse Nick dându-i o pereche de cizme lungi până la genunchi. Uite și o batistă.

Apoi deschise ușa și strigă:

— Adu-mi o pană neagră!

— Nu-i nevoie să afle toată lumea, spuse Alex

trăgându-și cizmele.

Nick ridică din umeri.

— Nu-i nimeni aici, în afară de vărul meu și soția lui.

— Și vreo sută de servitori.

— Ce importanță au ei? zise el uitându-se la un servitor, care îi

întindea o pană de struț neagră.

— Contesa vă transmite salutări, spuse acesta înainte să iasă din încăpere.

În câteva minute, Nick îl îmbrăcă pe Alex în negru.

Făcu câteva găuri în batistă și cu ea acoperi

partea de jos a feței lui Alex, după care îi puse pe cap o pălărie cu borurile ridicate. Pana îi venea puțin pe frunte.

— Da, spuse Nick, dându-se înapoi și admirându-și opera. Acum, ce ai de gând? Să călărești pe străzi, speriind bărbații și

sărutând fetele?

— Cam așa ceva.

Acum, că era îmbrăcat, Alex nu era sigur ce avea de gând să facă.

— În grajd e un cal negru. Când te vei întoarce, vom bea în cinstea... Cavalerului. Da, vom bea pentru

Cavaler. Acum, du-te și distrează-te și să te întorci curând. Mi-e foame.

Alex zâmbi și se duse în grajd, urmând instrucțiunile lui Nick. La adăpostul întunericului, se furișă nevăzut datorită veșmintelor negre și

începu să simtă că avea un țel. Se gândi la soldații care trăgeau de fata aceea pe alee și la faptul că Josiah își pierduse vasul. Josiah îi învățase pe cei trei băieți Montgomery să facă noduri.

Calul recomandat de Nick era unul nărăvaș,

care nu voia să fie călărit. Alex îl scoase din grajd, îl încălecă și se luptă să-l supună, reușind, în final. Țâșniră afară din și porniră spre stradă.

Alex îndreptă calul spre marginea străzii principale, căutând un loc unde ar fi putut fi de

folos. Nu-i luă mult să-l găsească. În fața unei taverne, o tânără drăguță cu câteva butoiașe de bere în brațe, era înconjurată de șapte soldați beți.

— Dă-ne un pupic, zise unul. Unul mic.

Alex nu stătu pe gânduri și țâșni cu calul

din beznă în mijlocul lor. Calul era destul de agitat ca să le atragă tuturor atenţia, dar bărbatul îmveşmântat în negru din şa îi făcu să se dea înapoi speriaţi.

Alex nu se gândise cum avea să-şi schimbe glasul, dar când vorbi, o făcu cu accentul unui

nobil englez, nu în engleza care se vorbea în America de câteva sute de ani.

— Încercaţi cu cineva pe măsura voastră, spuse el şi, trăgând sabia din teacă, se îndreptă spre doi dintre cei care se dâdeau în spate, îndepărtându-se de acel

om și de caluJ nărăvaș și negru.

Cu multă abilitate, Alex tăie nasturii uniformei primului dintre ei și, apoi, a celuilalt. Nasturii căzură cu zgomot pe strada pietruită și calul strivi unul sub copită.

Alex trase calul

înapoi, dispărând deja în beznă. Știa că elementul-surpriză era de partea sa, dar, imediat cum aveau să-și revină, indivizii aceia aveau să atace sau să cheme ajutoare.

Brăzdă aerul cu sabia și i-o vârî unuia sub bărbie.

— Mai gândiți-vă înainte să hărțuiți un american sau Cavalerul vă va găsi, spuse el plimbând vârful săbiei peste uniforma soldatului și lipind-o cu grijă de pielea acestuia, fără să-l zgârie măcar.

După aceea, Alex izbucni într-un hohot de

râs de plăcere, având un sentiment de triumf la gândul că îi pusese la punct pe acei ticăloși înfumurați, care mergeau doar în grupuri. Continuând să zâmbească sub mască, întoarse calul și porni în galop pe stradă.

Dar oricât de repede

ar fi gonit, tot n-ar fi putut întrece glonțul care se trăsese în spatele său. Simți o fierbințeală în umăr. Capul îi țâșni în spate și calul se ridică pe picioarele din spate, dar el reuși să se țină bine.

Se întoarse spre femeia și soldații care

rămăseseră pe loc și văzu cum unul ținea un pistol fumegând în mână.

— Nu-l veți prinde pe Cavaler, spuse el triumfător. Vă va bântui zi și noapte. Nu veți scăpa niciodată de el.

Fu destul de înțelept să nu își forțeze norocul

mai mult și, întorcând calul, porni în goană pe stradă. Oamenii începuseră să ridice obloanele și priviră pe ferestre exact la timp pentru a vedea un bărbat în negru trecând în goană. Alex auzi în spate o femeie, probabil chelneriţa pe care o

salvase, strigând ceva, dar era prea îngrijorat din cauza rănii de la umăr pentru a mai auzi ce spunea ea.

Călări până la marginea orașului și știu că trebuia să scape de cal. Ar fi atras atenția prea mult în șaua acelui animal nărăvaș. Aproape

de docuri, printre vapoare și frânghii, el descălecă și îi dădu o palmă calului, care porni înapoi spre grajd.

Alex nu își vedea umărul, dar simți că pierdea mult sânge și puterile îi slăbeau rapid. Cel mai apropiat loc sigur era vaporul lui

Nick, ancorat nu prea departe și păzit de oamenii lui Nick.

Furișându-se printre vapoare, asculta murmurul crescând al oamenilor de pe străzi. Parcă întregul oraș ieșise din case, în căutarea lui. Când ajunse la lugherul lui Nick, se rugă ca rușii

din echipaj să-l lase să urce la bord. Rușii puteau fi pe cât de iubitori pe atât de aprigi.

Dar Alex nu trebuia să se teamă, căci unul din oameni îl văzu și sări de pe vapor ca să-l ajute. Poate că erau obișnuiți ca prietenii stăpânului

lor să apară în toiul nopții cu cămășile pline de sânge. Alex nu își mai amintea multe după ce marinarii îl traseră la bord și îl duseră în cală.

Când deschise ochii, Alex văzu legănarea familiară a unei lămpi provocată de tangaj.

— Se pare că, până la

urmă, vei trăi.

Alex întoarse capul doar puțin și îl văzu pe Nick lângă el, cu haina scoasă și cu cămașa murdară de sânge.

— Cât e ceasul? întrebă Alex dând să se ridice în capul oaselor, dar ameți din cauza efortului și se întinse la

loc.

— E aproape dimineaţă, spuse Nick ducându-se la un lighean cu apă ca să se spele pe mâini. Era să mori azi-noapte. A durat ceva până am scos glonţul.

Alex închise ochii o clipă şi se gândi la

nebunia pe care o făcuse,

— Sper că nu te superi dacă mai profit un timp de ospitalitatea ta, dar cred că va mai dura o zi, două până voi putea călători spre Warbrooke.

Nick își șterse mâinile pe un prosop.

— Cred că niciunul din noi nu s-a gândit la urmările aventurii de aseară. Se pare că acest oraș căuta un erou și tu ai fost ales. Nu poți să ieși pe stradă fără să auzi de isprăvile Cavalerului. Se pare că e vinovat de toate acțiunile contra

englezilor din ultimii zece ani.

Alex gemu dezgustat.

— Și asta nu e tot. Englezii au trimis toți soldații să te caute. Vor să te aresteze. Au ordin să te împuște pe loc. Au fost aici de două ori azi-dimineață și au cerut să-mi controleze vasul.

— Atunci, o să plec, spuse Alex vrând să se ridice, dar era prea slăbit din cauza sângelui pierdut şi umărul îl durea îngrozitor.

— L-am tinut la distantă amenintându-i cu un război cu ţara mea. Dacă păşeşti pe scândura aia, vei fi

împușcat pe loc. Caută un individ înalt și subțire, cu părul negru.

Nick îl sfredeli cu privirea pe Alex.

— Și știu că ești rănit.

— Înțeleg, spuse Alex, stând pe marginea patului.

Știa că putea să

moară, dar nu avea să rămână acolo și să-și pună în pericol prietenul. Încercă să se ridice, sprijinindu-se de scaunul din fața lui.

— Am un plan, zise Nick. Nu am chef să fiu urmărit de Marina engleză, așa că aș vrea să-i las să verifice vasul.

— Da, sigur. Cel puțin, așa nu voi mai fi nevoit sa merg pe scândura aia. Mi-era groază, zise Alex încercând să zâmbească.

Nicholas ignoră încercarea lui de a degaja atmosfera.

— Am trimis să se aducă niște haine de la

vărul meu. E gras și poartă haine țipătoare.

Alex ridică o sprinceană. După părerea lui, hainele lui Nick ar fi umilit și un păun. Cum puteau fi cele ale vărului său?

Nick continuă.

— Cred că, dacă te aranjăm ca să intri în

acele haine, dacă te întărim cu puțin whisky și îți punem o perucă pudrată peste părul negru, vei trece de inspecția englezilor.

— Ce-ar fi să mă deghizez și să cobor de pe vas?

— Și ce să faci, pe urmă? Vei avea nevoie

de ajutor și oricine ți l-ar acorda și-ar pune viața în pericol. Și câți dintre americanii tăi săraci ar putea rezista recompensei de cinci sute de lire puse pe capul tău? Nu, vei rămâne aici, cu mine, și vom porni spre orașul tău. Acolo are cine să te

îngrijească?

Alex se rezemă de perete, simțindu-se și mai slăbit decât atunci când se trezise. Se gândi la orașul Warbrooke, unde se stabilise bunicul său și care, acum, era al tatălui său în mare parte. Avea prieteni acolo, oameni pe care îi

știa de o viață – și el era produsul acelor oameni, dacă el era curajos, ei erau de două ori mai curajoși. Niciun soldat englez nu avea să sperie orașul Warbrooke.

— Da, acolo sunt oameni care mă vor ajuta, spuse el, în sfârșit.

— Haide să te

îmbraci, spuse Nick, după care deschise ușa cabinei și îi strigă unui servitor să aducă hainele care îi trebuiau.

— Alex, spuse Nick cu blândețe. Am ajuns.

Își privi prietenul cu înțelegere. Timp de o săptămână, Alex avusese febră mare și, acum,

arăta de parcă ar fi fost beat: ochii îi erau afundaţi în orbite, pielea, uscată şi roşie, iar muşchii, slăbiţi.

— Va trebui să te îmbraci din nou în hainele vărului meu. Soldaţii încă îl mai caută pe Cavaler şi mă tem că au ajuns până aici.

Înțelegi?

— Da, mormăi Alex. Vor avea grijă de mine în Warbrooke. O să vezi.

— Sper să ai dreptate, zise Nick. Mă tem că vor crede ceea ce văd.

Se referea la cât de ridicol arăta Alex în hainele acelea umflate și

cu peruca pudrată. Sigur nu arăta ca un tânăr chipeș care venea să salveze un oraș de un cumnat ticălos.

— O să vezi, bolborosi Alex, căci Nick îi dăduse coniac ca să-l ajute să treacă peste următorul moment greu. Ei mă cunosc. Vor

râde când mă vor vedea așa. Își vor da seama că s-a întâmplat ceva. Mă vor îngriji până mi se va vindeca afurisitul de umăr. Mă rog doar să nu mă dea de gol în fața soldaților. O să vezi, ei știu că niciun Montgomery nu se îmbracă vreodată ca un

păun. Vor ști că am avut un motiv.

— Da, Alexander, spuse Nick liniștitor. Sper să ai dreptate.

— Am. O să vezi. Îi cunosc.

CAPITOLUL DOI

— Nu știu de ce trebuie să fiu acolo să-l întâmpin, îi spuse Jessica Taggert pentru a o mia oară surorii sale, Eleanor. Alexander nu a însemnat nimic pentru mine niciodată – nimic bun, vreau să spun.

Eleanor strânse șireturile corsetului surorii ei. Eleanor era considerată o femeie drăguță, dar când era și Jessica prezentă, era eclipsată – la fel ca orice altă femeie din oraș.

— Trebuie să mergi, pentru că familia Montgomery s-a purtat

foarte bine cu noi. Dă-te jos de-acolo, Sally! îi spuse ea surorii ei de patru ani.

Casa familiei Taggert era puțin mai mult decât o cocioabă și atât de curată cât se putea cu două femei cu serviciu și care trebuiau să aibă grijă de alți șapte frați și

surori mai mici. Casa se afla la marginea orașului, fără vecini în apropiere; nu fiindcă ei ar fi vrut să fie izolaţi, ci pentru că, în urmă cu 18 ani, când al cincilea Taggert gălăgios și murdar a venit pe lume și se părea că nu aveau de gând să se oprească

acolo, oamenii au încetat să mai construiască lângă ei.

— Nathaniel! strigă Jessica la fratele ei de nouă ani, care flutura în fața surorii sale mai mici trei păianjeni mari înșirați pe o ață. Dacă vin la tine, o să-ți pară rău.

— Măcar n-ar trebui să-l mai vezi pe Alexander, o tachină Nathaniel înainte să țâșnească afară din casă, dar numai după ce aruncă păianjenii spre sora lui.

— Nu te mai mișca, Jess, spuse Eleanor. Cum vrei să te îmbrac dacă te

tot foiești?

— Nu țin neapărat s-o faci. Chiar nu văd de ce trebuie să merg. Nu avem nevoie de pomană de la cei ca Alexander Montgomery.

Eleanor oftă adânc.

— Nu l-ai mai văzut de când erați copii. Poate s-a schimbat.

— Ha! spuse Jess, îndepărtându-se de sora ei pentru a-l lua de jos pe micul Samuel, care voia să mănânce ceva de pe podea.

Văzu unul din păianjenii lui Nathaniel în mânuţa lui.

— Un individ ca Alexander nu se

schimbă. Era un înfumurat acum zece ani și sunt sigură că nu s-a schimbat. Dacă Marianna voia să-l cheme pe unul dintre frați s-o ajute să scape de cel cu care a fost destul de proastă să se mărite, de ce nu l-a chemat pe unul din

băieții mai mari? Unul din Montgomery-ii cei buni?

— Cred că le-a scris tuturor, dar Alex a primit scrisoarea primul. Stai nemișcată să-ți descurc părul, spuse Eleanor luându-i părul în mâini și nu putu să nu se simtă

puțin geloasă.

Alte femei petreceau multe ceasuri ca să-și aranjeze părul, în vreme ce Jessica și-l expunea pe al ei la soare, la aerul sărat, la apa sărată – și era mai frumos ca al oricărei alte femei. Era des și blond și strălucea în razele soarelui.

— Jess, dacă ai încerca, ai putea avea orice bărbat...

Sora ei i-o reteză, însă.

— Te rog, nu începe iar. De ce nu-ți iei tu un soț? Unul bogat, care să ne întreţină pe toţi?

— Din orașul ăsta? pufni Eleanor. Dintr-un

oraș care se teme de un singur bărbat? Dintr-un oraș care se lasă condus de unul ca Pitman?

Jessica se ridică și își dădu părul la o parte de pe față. Puține femei erau atât de drăguțe, încât să-și strângă părul la spate și tot să arate bine, dar Jessica reușea

acest lucru.

— Nici eu nu vreau unul din lașii ăștia, zise ea punându-l din nou jos pe micul Samuel. Dar, cel puțin, eu nu sunt atât de proastă încât să cred că un bărbat, mai ales unul ca Alexander, o să ne salveze. Cred că vi-i

amintiți pe cei din familia Montgomery ca grup, nu ca indivizi. Sunt perfect de acord că n-au fost bărbați mai minunați ca Sayer și cei doi fii mai mari ai săi și am plâns la fel ca toate celelalte când băieții au plecat pe mare – nu, însă, și când a plecat

Alexander.

— Jessica, nu cred că ești dreaptă. Ce ti-a făcut Alex de ți-e atât de antipatic? Și nu pune la socoteală farsele din timpul școlii. Dacă ar fi contat asta, Nathaniel ar fi fost spânzurat acum patru ani.

— E vorba de

atitudinea lui. Mereu s-a crezut mai bun decât toți ceilalți. Frații și tatăl lui lucrau cu toată lumea, dar Alexander se credea prea bun. Familia sa era cea mai bogată din oraș, dar el era singurul conștient de asta.

— Te referi la

pomană? La ziua când i-ai aruncat în. Faţă homarii pe care îi adusese? Niciodată n-am înţeles asta, din moment ce toată lumea din oraş ne-a dat mereu lucruri.

— Ei bine, acum n-o mai fac! izbucni Jessica furioasă. Da, mă refer la pomană, la a trăi de pe o

zi pe alta, la a nu avea niciodată nimic, la a vrea mereu ceva. Și tata, care venea acasă o dată la nouă luni, la timp ca s-o lase pe mama...

Se opri puțin ca să se calmeze.

— Alexander a fost cel mai groaznic. Felul cum rânjea de fiecare

dată când ne aducea un sac de făină de porumb. Superioritatea cu care ne privea. Își ștergea pantalonii de fiecare dată când un bebeluș Taggert se apropia de el.

Eleanor zâmbi.

— Jess, trebuie să-ți ștergi pantalonii – sau fusta, sau părul – de

fiecare dată când un bebeluș Taggert se apropie de tine. Nu cred că ești dreaptă. Alexander na fost mai bun sau mai rău decât ceilalți bărbați din familia lui. Doar că, între voi, sunt doi ani diferență și te simți mai apropiată de el.

— Prefer să fiu apropiată de un rechin decât de el.

Eleanor dădu ochii peste cap.

— L-a ajutat pe Patrick să se angajeze pe “Fair Maiden“.

— Ar fi dat orice ca să scape de încă un Taggert. Ești gata să

mergi?

— Sunt de ceva vreme. Hai să facem o înțelegere. Dacă Alexander se dovedește a fi omul încrezut pe care îl crezi tu, îți fac trei plăcinte cu mere săptămâna viitoare.

— Voi câștiga fără niciun efort. Cu

aroganța lui, probabil că se așteaptă să-i sărutăm mâna. Am auzit că a fost în Italia. Probabil că s-a întâlnit cu Papa și a învățat ceva de la el. Crezi că poartă lenjerie din dantelă parfumată?

Eleanor își ignoră sora.

— Dacă voi câștiga

eu, va trebui să porți rochie toată săptămâna și să fii drăguță cu domnul Clymer.

— Moșul ăla îngrozitor? Bine, nu contează. O să câștig eu. Oamenii vor vedea că, atunci când e singur, fără frații și tatăl lui, Alexander e leneș,

vanitos, înfumurat...

Se opri, fiindcă Eleanor o împinse afară pe ușă.

— Nathaniel, dacă n-ai grijă de copii, va fi vai și amar de tine, strigă Eleanor peste umăr.

Când ajunseră la docuri, Eleanor trebui să o tragă pe Jessica după

ea. Jess tot enumera lucrurile care erau de făcut: plasele de pescuit trebuiau reparate, pânzele, cârpite.

— Jessica, spuse Abigail Wentworth când surorile Taggert apărură la docuri, înțeleg că abia așteptai să

I revezi pe Alexander.

Jessica ar fi vrut să-i tragă o palmă femeii și să plece înapoi. Abigail era a doua fată drăguță din oraș și nu suporta gândul că era întrecută de Jessica. Astfel că îi plăcea să-i amintească Jessicăi că ea avea șaisprezece ani, în timp ce Jess avea deja

douăzeci și doi.

Jessica îi aruncă lui Abby cel mai dulce zâmbet de care era în stare și tocmai se pregătea să-i spună ce părere avea despre ea, când Eleanor o trase de braț.

— Nu vreau să vă luați la ceartă azi. Vreau

să fie o zi bună pentru familia Montgomery fără să fie nevoie ca Sayer să vă despartă. Bună dimineața, doamnă Goody, spuse ea cu dulceață în glas. Uite, ăsta e vaporul cu care a venit Alex.

Jessica rămase cu gura căscată când văzu

vasul.

— Dar e prea îngust. Sigur e împotriva regulilor. Pitman l-a văzut? Probabil că îl va confisca și, atunci, ce va face neprețuitul tău Alexander?

— Nu e al meu. Dacă ar fi fost al cuiva, Abigail nar fi aici, așteptându-l.

— Cât de adevărat, oftă Jess. Cât i-ar plăcea să pună mâna pe cei 2,5 km de spațiu de la docuri! La ce se uită oamenii ăia?

Eleanor se întoarse și văzu cum un grup de oameni stăteau nemișcați și cu gurile căscate. Începură să se

dea în lături, dar nu se auzi niciun sunet.

În timp ce Jessica și Eleanor așteptau, un barbat venea spre ele. Purta o haină galbenă cu o broderie lată cu flori și frunze la poale. Haina acoperea o burtă imensă și soarele făcea să strălucească

numeroasele culori ale broderiei de mătase. Pantalonii erau de un verde smarald și purta o perucă ale cărei bucle îi treceau de umeri. Mergea împleticindu-se din când în când, probabil de la prea multă băutură.

Oamenii păreau să

creadă că era vreo altă oficialitate din Anglia, dar Jessica îl recunoscu imediat. Nici kilogramele în plus, nici peruca nu puteau ascunde expresia de superioritate tipică familiei Montgomery. În ciuda celor cincizeci de kilograme în plus, ea tot

recunoscu pomeții pe care Alexander îi moștenise de la bunicul său.

Jessica înaintă, foșnindu-și fustele și având grijă să o vadă toată lumea. Mereu știuse că Alexander Montgomery era un ticălos și aceea era

dovada. În clipa în care ieșise de sub aripa tatălui său, iată ce se întâmplase cu el.

— Bună dimineața, Alexander, spuse ea tare și cu amuzament în glas. Bine ai venit acasă. Nu te-ai schimbat deloc.

El o privi, clipind nedumerit. Ochii îi erau

roșii de la alcool și, o dată, se clătină atât de rău, încât un bărbat trebui să-l prindă.

Jessica se dădu înapoi, îl măsură pe Alex din cap până în picioare, după care puse mâinile în șold și începu să râdă. După câteva clipe, i se alăturară și ceilalți.

Nu se opriră nici când Marianna Montgomery veni alergând. Se opri brusc când îl văzu pe Alex.

— Bună, Mary, scumpa mea, spuse el cu un zâmbet strâmb şi, din nou, bărbatul cu cămaşa murdară trebui să-l susţină.

Oamenii încetară să mai râdă când Marianna își privi fratele uluită.

Când Alex continuă să zâmbească, Marianna fu și mai uimită. În cele din urmă, își acoperi fața cu șorțul și izbucni în plâns. Fugi de pe docuri suspinând.

Acest lucru îi făcu pe

toți să-și revină. Îi aruncară lui Alex priviri dispreţuitoare şi se întoarseră la treburile lor. Se auziră cuvinte ca „Bietul Sayer” şi „Fraţii lui sunt atât de buni!”

În câteva minute, nu mai erau decât patru persoane la docuri: Jessica, extrem de

încântată, fiindcă mereu le spusese tuturor că Alex nu era bun de nimic, Eleanor, încruntată, Alexander, nedumerit și bărbatul cel solia cu cămașa murdară.

Jessica stătea acolo zâmbind triumfătoare, în timp ce ochii lui Alex

se limpeziră și el se întoarse să o privească.

— E numai vina ta, șopti el.

Jess zâmbi și mai larg.

— Ah, nu, Alexander, e vina ta, căci, în sfârșit, ți-ai arătat adevăratul chip. Pe ei i-ai păcălit ani de zile, dar nu și pe mine. Trebuie să-mi

spui cine e croitorul tău.

Se întoarse spre sora ei.

— Nu ți-ar plăcea să ai un jupon de culoarea asta?

Eleanor își privi sora furioasă.

— Ai spus destule, Jessica.

Jess făcu ochii mari

cu nevinovăție.

— N-am idee ce vrei să spui. Doar îi admiram hainele – și peruca. Nimeni din Warbrooke n-a mai purtat perucă de ani de zile.

Îi zâmbi dulce lui Alexander.

— Dar te reții și trebuie să-ți fie foame,

zise ea uitându-se la burta lui imensă, pentru așa ceva trebuie să muncești tot timpul.

Alexander se repezi la gâtul ei, dar Nick îl opri.

— Dumnezeule, spuse Jessica ironică. Purcelușul are gheare.

— O să mi-o plătești, Jessica Taggert, îi spuse

Alexander printre dinți.

— Cu ce? Cu prăjituri cu frișcă?

Eleanor interveni înainte ca Alex să mai spună ceva.

— Gata, Alexander, hai să te ducem acasă. Tu, îi spuse ea lui Nicholas, adu-i bagajul. Poți să-ți îngrijești

stăpânul acasă la el. Și tu, Jessica, va trebui să mâncăm ceva la cină. Ocupă-te de asta.

— Am înțeles, spuse Jess. Mă bucur că nu fac parte din familia Montgomery. Pot hrăni jumătate de duzină de copii, dar asta... zise ea uitându-se la burta lui

Alex.

— Du-te! îi porunci Eleanor și Jessica plecă de la docuri fluierâna veselă și vorbind despre plăcintele pe care i le datora sora ei.

Eleanor îl luă pe Alex de braţ, fără să spună nimic despre faptul că el ar fi fost prea beat ca să

meargă singur. Cel pe care îl credea servitorul lui Alex rămase la docuri.

— Cum îl cheamă? îl întrebă ea pe Alex.

— Nicholas, spuse el printre dinți, iar furia îl făcu să se înroșească la față și să i se întunece ochii.

Eleanor se opri, continuând să-l țină pe Alex de braț.

— Nicholas, trebuie să faci ce-ți spun. La lucrurile stăpânului tău și vino cu mine. Asta înseamnă chiar acum.

Nick rămase pe loc o clipă, după care o măsură pe Eleanor cu

dorință în privire. Zâmbi ușor și se întoarse să ia geanta cu hainele împrumutate de la vărul său pentru Alex.

— Da, doamnă, spuse el încet când veni lângă ei și apoi merse în urma lor, privind legănatul fustelor lui Eleanor.

— Cred că are 120 de

kilograme, spuse Jessica râzând.

Stătea într-un capăt al mesei și Eleanor în celălalt, între ele, stăteau șapte copii Taggert de diverse mărimi și vârste, unul mai murdar ca altul. Fiecare avea în față un castron de lemn plin cu supă de pește și câte

o lingură de lemn. Erau obiecte prețioase și tratate cu grija acordată unor tacâmuri de argint. Supa era simplă, fără altceva decât pește fiert mult timp în apă. Puținele legume de vara trecută se mâncaseră și încă nu se făcuseră altele.

— Ce-a zis Sayer? întrebă Jessica, râzând.

Eleanor îi aruncă o privire furioasă. Ea muncea de patru ani în casa familiei Montgomery și, după ce mama lui Alex. Murise, cu doi ani în urmă, ea era menajeră. Marianna, cea mai mare dintre

copiii Montgomery, o fată bătrână care, fie din cauza staturii sale, fie a felului său dominant de a fi, nu fusese măritată niciodată, ajunsese să aibă grijă de tatăl ei invalid și de casa cea mare și cu multe coridoare. Dar când noul ofițer vamal, John

Pitman, sosise și începuse să o curteze, Marianna uitase de orice altceva.

Jumătate din oraș încercase să-i spună că englezul voia averea tatălui ei, dar Marianna refuzase să-i asculte. După aouă săptămâni de la nuntă, își dădu seama

că oamenii aveau dreptate și, acum, purta povara faptului de a ști că era vinovată pentru multe din problemele celor din Warbrooke. Lăsă casa în grija lui Eleanor și, acum, își petrecea o mare parte a timpului în camera ei, brodând. Dacă nu putea

vindeca boala pe care o provocase, avea de gând să se disocieze de ea.

— Nu cred că ar trebui să discutăm acum despre asta, zise Eleanor aruncându-le o privire copiilor, care priveau în castroanele cu mâncare, dar ciuleau urechile atât de mult, încât îi dureau.

— Domnul Montgomery a zis că doamna Montgomery l-a răsfățat mereu pe fiul lor cel mic și că el o prevenise că avea să se întâmple așa ceva, zise Nathaniel. Cred că se referea la hainele domnului Alex și la cât de gras e. Domnișoara

Marianna a plâns mult. Eleanor, cine e acest Nicholas?

Eleanor se uită furioasă la tânărul Taggert.

— Nathaniel, de câte ori ți-am spus să nu mai tragi cu urechea? Și trebuia să ai grijă de Sally.

— Am fost și eu, zise Sally. Ne-am ascuns în...

Nathaniel îi acoperi gura surorii sale mai mici.

— Am avut grijă de ea, dar voiam să știu. Cine e acest Nicholas?

— Cred că e servitorul lui Alex, zise Eleanor, și să nu încerci

să schimbi subiectul. Ți-am spus de o sută de ori...

— Nu avem plăcintă cu mere? întrebă Jessica. Am auzit destule despre Alexander Montgomery. E o balenă uriașă care a fost aruncată pe țărm și, în sfârșit, și-a dat arama pe față. Nate, mâine să

te duci în golf și să aduni homari.

— Nu din nou, mormăi el.

— Iar tu, Henry, îi spuse ea băiatului de doisprezece ani, să te duci să vezi dacă au ieșit murele. Va trebui să-l iei și pe Sam. Philip și Israel, voi veți merge cu

mine când voi duce cherestea pe coastă.

— Cherestea? întrebă Eleanor. Crezi că e bine? “Mary Catherine“ nu suportă atâta greutate.

Jessica își îndreptă spatele, așa cum făcea de fiecare dată când cineva spunea ceva despre barca ei. Nu era cine știe

ce și poate era adevărat ce spusese Jahleel Simpson, "Mary Catherine“ putea să plutească însă era barca ei, singurul lucru pe care i-l dăduse tatăl ei, în afară de fraţii și surorile de care trebuia să aibă grijă și era mândră de ea.

— Putem să navigam cu ea și, în plus, avem nevoie de bani. Cineva trebuie să plătească merele astea.

Eleanor se uită în castronul ei, în care era, acum, o felie de plăcintă cu mere. Uneori, „împrumuta” alimente din bucătăria lui Sayer

Montgomery. Nu prea des și nu prea multe și întotdeauna le plătea, dar tot se simțea groaznic. Dacă Sayer sau Marianna s-ar fi gândit, era sigură că i-ar fi spus să ia ce avea nevoie, dar Sayer era prea ocupat plângându-și de milă, iar Marianna era prea

ocupată plângând pentru că adusese tot răul din lume asupra orașului când se măritase cu ofițerul vamal pentru a se mai gândi la altcineva.

Samuel, în vârstă de doi ani, se hotărî să-și înfășoare lingura lipicioasă în părul lui

Molly și să tragă. Acest lucru îi făcu pe adulți să înceteze orice conversație.

Alexander se trezi dimineață cu o durere teribilă de maxilar, căci strânsese din dinți toată noaptea. Chiar și în somn era furios. Stând acolo, la docuri,

temându-se ca umărul să nu-i sângereze din nou, uitându-se peste mulțimea de oameni și văzând soldații englezi călare pe caii înspumați – soldați care, evident, căutau pe cineva – și, apoi, faptul că o văzuse pe Jessica Taggert râzând de el fusese

aproape mai mult decât putea suporta. Cât de ușor crezuseră oamqfții că era laș, așa cum spunea Jessica. Cât de repede uitaseră ce fusese el.

Se dusese acasă la tatăl său și vestea se răspândise deja. Marianna stătea cu

capul pe patul tatălui ei și plângea zgomotos. Sayer doar se uită la fiul său și îi făcu un semn cu mâna să iasă, ca și cum imaginea fiului său mai mic îl dezgusta prea mult ca să vorbească.

Alexander era prea slăbit din cauza sângelui pierdut și prea furios

din cauza celor întâmplate la docuri ca să mai încerce să se apere. Ieși cu Nicholas din încăpere și se duse în camera lui, unde se trânti pe pat.

Nici imaginea lui Nicholas Ivanovitch, Mare Duce al Rusiei, cărându-i bagajele nu îl

înveseli. Aţipi şi visă că o strângea de gât pe Jessica Taggert. Dar, apoi, o parte din vis îl făcu să o iubească nebunește. Când se făcuse atât de frumoasă? Groaza de a fi tachinat de o femeie frumoasă nu-i dădea pace.

Acum, capul îl durea,

umărul îi zvâcnea și el stătea întins în pat, cu privire ațintită în tavan. O parte din creierul lui, acea parte micuță care nu era extrem de furioasă, începea să funcționeze. Poate că faptul ca toți credeau în deghizarea lui era un avantaj. Văzuse ce se

întâmpla în New Sussex, cum soldații englezi stăpâneau orașul. Auzise de atrocitățile comise împotriva americanilor, care erau tratați ca niște copii răi. Văzuse și prețurile alimentelor care, în Anglia, erau la jumătate – și, totuși, erau mărfuri încărcate

pe vapoare americane.

Poate că așa ceva se întâmpla și în Warbrooke.

Când se trezise, vrusese să o cheme pe Marianna, să-i arate rana și să-i spună că el era Cavalerul. Știa că sora lui avea să-l ajute să se refacă și să-l apere de

mânia englezilor. Și cât ar fi vrut să-i vadă fața când ea avea să-și dea seama că nu era un grăsan beţiv, așa cum credea! Dar acum se gândea că i-ar fi pus viața în pericol.

Se întoarse când Nick veni în cameră somnoros și se așeză

greoi într-un fotoliu.

— Femeia aia m-a trezit înainte să se crape de ziuă și m-a pus să sparg lemne, zise el morocănos și cu o urmă de uimire în glas. Oamenii mei mi-au atras atenția că habar n-aveam ce să fac. Femeia aia nu tolerează nici cea

mai mică ezitare, însă.

— Jessica? întrebă Alexander cu ironie în glas.

Numai când se gândea la ea și îi venea să o strângă de gât.

— Cealaltă. Eleanor, spuse Nick luându-și capul în mâini.

Alex asistase la

numeroasele stări de spirit ale lui Nick și știa că cel mai bine era să nu-l lase să continue să-și plângă de milă. Izbuti să se ridice în capul oaselor în pat și cearșaful îi alunecă de pe umerii laţi și puternici, făcând să se vadă bandajul.

— Nu cred că ar trebui să spun cuiva că nu sunt așa cum par, începu el. Cred că voi rămâne în hainele mele colorate până se va vindeca Umărul și până se va mai potoli interesul față de Cavaler. Poți să-mi dai un servitor? Unul discret și

care nu se teme de puțin pericol?

Nick înălță capul brusc.

— Toți oamenii mei sunt ruși și rușii nu se tem de nimic. Ai de gând să intri din nou în pielea Cavalerului?

— S-ar putea.

Acum nu se gândea

decât să-i plătească Jessicăi pentru faptul că râsese de el. Se vedea îmbrăcat în negru și intrând pe fereastră în dormitorul ei, legându-i mâinile delicate de căpătâiul patului și...

— Mă asculți? întrebă Nick. Niciodată n-am întâlnit oameni

mai insolenți ca voi, americanii. Ar trebui să pornesc înapoi spre casă acum, înainte să mai cunosc unul. Dar acest Cavaler îmi place. Voi trimite vasul în sud după mai multe haine de la vărul meu și altă perucă.

— Și să-mi lași unul

din servitorii aceia de care abuzezi, sper.

— Nu, spuse Nick gânditor. Jocul ăsta mă amuză. Voi rămâne aici și voi continua să trec drept servitorul tău. Voi păstra secretul legat de identitatea ta, adăugă el și miji ochii. Și o voi face pe Eleanor Taggert

să regrete că a spus despre mine asemenea lucruri.

— Atunci, ne-am înțeles, zise Alex. Vom rămâne împreună. Voi fi cel mai delicat exemplu de bărbat american. Iar tu ne vei arata nouă, americanilor, cum se muncește.

Nick se încruntă.

— Dacă mă trimite cineva pe câmp, renunț. Dar voi avea ce să povestesc familiei mele.

— Sper ca familia ta să te creadă mai mult decât a făcut-o a mea. Începem cu îmbrăcatul meu? Deja încep să urăsc peruca aia.

CAPITOLUL TREI

Alexander zăbovi mult timp cu îmbrăcatul. După ce verificară rana, el și Nick începură să căptușească pulpele până când umplură pantalonii din satin și, apoi, își puse straturi peste straturi în

jurul mijlocului, astfel încât burta îi ieşi în afară aproape treizeci de centimetri şi îşi aşează peruca pudrată peste părul negru. Când terminară, era atât de asudat, încât broboanele începuseră deja să se formeze deasupra sprâncenelor.

— Nu știu dacă ei merită asta, spuse Alex cu tristețe în glas.

— Sunt rudele tale, zise Nicholas ridicând din umeri.

— Care s-au întors împotriva mea.

Alex o revăzu în minte pe Jessica Taggert râzând de el la docuri.

Dacă ea n-ar fi fost acolo, oare localnicii ar fi crezut în deghizarea lui?

Era ora unsprezece când intră legănându-se în salonul casei Montgomery, unde îl așteptau mulți oameni. Se prefăceau că au afaceri cu familia

Montgomery, dar Alex văzu în ochii lor că pe el îl așteptau. Pentru o clipă, își ținu respirația, fiind sigur că toată lumea avea să râdă și să-i spună să renunțe la deghizare, acum că era acasă și printre prieteni.

Dar, unul câte unul, se întoarseră la paharele

pe care le aveau în mâini.

Alex se uită la Eleanor, cum dirija două femei care găteau ceva. Salonul era o combinație de bucătărie, sufragerie și birou. Din moment ce familia Montgomery deținea aproape tot orașul Warbrooke,

făceau cele mai multe afaceri și, în timpul zilei, toată lumea din oraș se perinda prin încăperea aceea pentru un motiv sau altul. Sayer Montgomery avusese grijă întotdeauna să fie băutură și mâncare pentru cei care intrau în casa lui.

Doi bărbaţi care stăteau în colt, la una din cele două mese, începură să vorbească destul de tare.

— Ginerele meu a cultivat grâul acela, dar înainte să-l duc în Spania, a trebuit să mă opresc în Anglia şi să-l descarc pentru

inspecție.

— Eu a trebuit să duc cacao din Brazilia în Anglia pentru inspecție, înainte s-o aduc la Boston.

Cei doi se uitară pe deasupra paharelor la Alexander, dar acesta se făcea că nu-i aude. Nu se osteneau să-i vorbească

direct, așa că de ce s-ar fi arătat interesat? Și ce se așteptau să facă el în privința legilor engleze? Parcă mai credeau că trăiesc în Evul Mediu, iar el era moșierul care se putea duce la rege personal să se plângă.

— Eu mi-am pierdut vasul pentru șaizeci de

lire, spuse Josiah Greene.

Alexander se uită la farfuria imensă cu mâncare pe care Eleanor i-o pusese în față. Avea senzația că e singurul spectator al unei piese pe care o văzuse deja.

În timp ce mânca, asculta povestea lui

Josiah. Fără îndoială că o spusese de o mie de ori, dar toți o repetară pentru urechile lui Alexander.

Spuseră că Josiah avusese un vas frumos, de care era foarte mândru, dar îl supărase pe John Pitman. Ceva legat de o bucată de

pământ pe care Josiah o avea și nu voia s-o vândă. Pitman a spus că era sigur că Josiah are cala plină de vopsea verde – un articol de contrabandă. Pitman i-a confiscat vasul lui Josiah, dar nu a găsit nici urmă de vopsea, așa că a adus o duzină de

soldați și a cercetat casa lui Josiah în toiul nopții. În timpul „cercetării”, s-a distrus o pivniță plină de alimente, s-au sfâșiat așternuturi, s-au rupt piese de mobilier și fiicele sale au fost terorizate. Josiah a încercat să-și recupereze vasul, dar i s-a spus că

trebuia să aducă șaizeci de lire. Din moment ce toți banii săi erau investiți în garanția pe care trebuia să i-o dea lui Pitman de fiecare dată când naviga, nu își putea permite să mai dea alte șaizeci de lire. Prietenii săi au strâns banii pentru el, dar

povara dovedirii nevinovăției era pe umerii lui Josiah. Pitman a spus că găsise vopsea verde la bord; Josiah a spus că nu. Fusese niciodată. Au compărut în fața Tribunalului Maritim – format doar dintr-un judecător, fără juraţi –

iar vasul i-a fost dat lui Pitman și ofițerilor săi, din moment ce Josiah nu a putut dovedi ca nu avusese vopsea verde la bord.

Alexander uită curând de propriile probleme când îl văzu pe Josiah, un om distrus, pe căi legale, de un

englez lacom. Pitman voia un teren al lui Josiah și nu obținuse numai terenul, dar și toate celelalte lucruri care aparțineau familiei Greene.

Alex stătea cu capul aplecat, ca să nu se vadă furia care clocotea în el. Dacă voia să-și păstreze

deghizarea, nu putea lăsa să se vadă cât de mult îl afectau vorbele lor. Le simți privirile ațintite asupra sa, așteptând să vadă dacă era cel pe care îl credeau ei. Erau asemeni unor copii care credeau că cineva cu numele de Montgomery putea să le

rezolve problemele și să îndrepte iarăși lucrurile.

Alex nu mai trebui să-și arate sentimentele, căci ușa se deschise și Jessica Taggert intră cu câteva coșuri pline de stridii.

Jessica se uită la cei prezenți, care rămaseră nemișcați, parcă

aşteptând să izbucnească furtuna, şi îşi dădu seama imediat ce se petrecea.

— Tot vă mai faceţi iluzii? întrebă ea râzând şi uitându-se de la unul la altul. Tot mai credeţi că acest Montgomery vă va ajuta? Dumnezeu a creat doar trei

Montgomery: Sayer, Adam și Kit. Acesta nu își merită numele. Ține, Eleanor, spuse ea dându-i coșurile surorii ei. Se pare că vei avea nevoie de astea, din moment ce se vor perinda atâția oameni pe-aici toată ziua.

Apoi se uită ironic ia

Alex, deși el nu își ridică privirea din farfurie.

— Se pare că toți vor avea ceva de văzut dacă el e aici.

Alex înălță capul foarte încet și se uită la ea. Încercă să nu lase să i se citească furia în ochi, dar izbuti numai parțial.

— Bună dimineața,

domnișoară Jessica, spuse el încet. Vinzi alea? Nu ai un sot care să te întretină?

Bărbaţii de la masa din celălalt capăt al încăperii începură să râdă pe înfundate. Jessica fiind atât de frumoasă, nu era bărbat care să nu fi avut

contact cu ea într-un fel sau altul. Ori o cereau în căsătorie după ce își epuizau soția lăsând-o însărcinată, ori aveau un fiu care îi ceruse mâna, ori un văr – sau bărbații, pur și simplu, visau să o aibă. Acum, însă, iată un bărbat care insinua că, poate, nu o voia nimeni.

— Pot să-mi port singură de grijă, spuse Jessica. N-am nevoie de un bărbat care să-mi spună ce să fac și cum.

Alexander îi zâmbi.

— Înțeleg.

O măsură din cap până-n picioare. Jess descoperise că nu putea naviga purtând fuste

lungi, așa că adaptase o uniformă de marinar pentru uzul personal. Purta cizme lungi pe sub pantalonii largi care îi veneau până la genunchi, și o bluză largă și o vestă descheiată. Numai că mijlocul ei era foarte subțire și trebuia să își

strângă centura foarte mult ca să-i țină pantalonii.

Era îmbrăcată asemeni celor mai mulți bărbați din Warbrooke.

— Spune-mi, tot mai vrei să-ți spun cum îl cheamă pe croitorul meu? o întrebă el ironic.

Bărbații izbucniră în

râs cu mai multă poftă decât o cerea gluma. Mulți dintre ei o văzuseră pe Jessica mergând pe docuri și legănându-și șoldurile într-un fel care îi făcea să rămână cu gurile căscate. Chiar și îmbrăcată bărbătește, ea avea toate formele pe

care și le dorea orice femeie.

Eleanor interveni înainte să se mai facă vreo glumă.

— Mulțumesc pentru stridii. Poate ne aduci niște cod după-amiază.

Jessica încuviință mutește, încă furioasă pe Alexander fiindcă îi

făcuse pe bărbaţi să râdă de ea. Îi aruncă o privire tăioasă, fără să se sinchisească să se uite la bărbaţii din jur care râdeau şi se bucurau de umilirea ei, după care se întoarse şi ieşi din casă.

Eleanor luă farfuria lui Alexander, pe jumătate plină de

mâncarea pe care nu putuse s-o mănânce, și îi aruncă o privire rece, fără să spună ceva, însă. În definitiv, era fiul șefului ei. În schimb, se întoarse spre Nicholas, care stătea rezemat de tocul ușii.

— Du asta la câini. Acum!

Nick deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc şi ochii îi scânteiară.

— Am înţeles, zise el. Eu nu contrazic femeile.

La acele vorbe, izbucniră alte hohote de râs şi, pentru o clipă, Alex simţi că făcea parte dintre locuitorii

orașului, nu ca străinul care fusese nevoit să devină.

Dar râsetele se opriră o clipă mai târziu, când Alex se ridică – sau, mai degrabă, încercă să se ridice. Nu era obișnuit cu burta aceea proeminentă și se agăță de colțul mesei. În

aceeași clipă, își răsuci umărul, forțându-și rana parțial vindecată. Între durere și faptul că nu știa ce îl ține locului, îi trebui o clipă ca să se desprindă.

Lui i se păru aproape amuzant, dar celorlalți li se păru jalnic.

Alex le citi mila în

priviri. Întorcându-se ca să-şi mascheze furia, părăsi încăperea. Era timpul să-l întâlnească pe John Pitman.-

Era exact în locul unde se aştepta Alex, în biroul care era al familiei Montgomery de trei generaţii. Era un bărbat scund şi îndesat,

cu capul pe jumătate chel. Alex nu îi vedea fața, fiindcă era aplecat asupra unor dosare împrăștiate pe birou. Înainte ca Pitman să ridice privirea, Alex cercetă încăperea și văzu-că două dintre tablourile străbunilor familiei Montgomery

fuseseră date jos de pe pereți și un dulap care, odată, fusese al mamei sale, era încuiat cu lacăt. Parcă omul acela avea de gând să rămână.

— Hm, făcu Alex dregându-și glasul.

Pitman ridică privirea. Prima impresie a lui Alex fu aceea a

unor ochi pătrunzători: două diamante mari, negre și scânteietoare. Omul acela era în stare de orice, se gândi Alex, poate bune, poate rele.

John Pitman îl măsură pe Alex din cap până-n picioare, părând să-și amintească ce auzise despre Alexander

Montgomery și compară cu ceea ce vedea acum.

Alex se gândi că, dacă voia să-l păcălească pe acel om avea să aibă mult de furcă. Scoase o batistă din mătase albă tivită cu dantelă.

— E atât de cald azi, nu-i așa? Mă ia cu leșin.

Se îndreptă spre

fereastră legănându-se și se rezemă de tocul acesteia, tamponându-și delicat ceafa cu batista.

Pitman se lăsă pe spate în scaunul său și îl cântări tăcut.

Alex privi leneș pe fereastră, uitându-se la Nicholas, care le dădea de mâncare găinilor în

așa fel încât vântul lua jumătate din semințe. Eleanor se duse în fugă la el, cu șorțul fluturând și urmată de doi dintre membrii cei mai mici ai familiei Taggert.

Alex se uită din nou la Pitman.

— Presupun că ești cumnatul meu.

Pitman zăbovi o clipă și apoi răspunse:

— Așa este.

Alex se îndepărtă de fereastră și se duse spre un scaun pe care se așeză cu grijă, încrucișându-și picioarele cum putu mai bine ținând cont de cât de căptușite erau.

— Am auzit că furi de la oamenii din Warbrooke, zise el și așteptă puțin înainte să se uite la Pitman.

Ochii acestuia îi reflectau sufletul. Alex aproape că îl vedea făcând calcule.

— Nu fac nimic ilegal, spuse Pitman cu o

voce retinută.

Alex luă o scamă imaginară de pe dantela mânecii și ridică dantela în lumină.

— Ador dantela de calitate, spuse el cu nostalgie în glas și se uită din nou la Pitman. Îmi închipui că te-ai însurat cu sora mea ca

să ai acces la suprafața de teren din port pe care o deține familia Montgomery.

Pitman nu spuse nimic, dar ochii îi licăriră și duse mâna spre un sertar. Un pistol? se întrebă Alex, dar folosi o voce foarte obosită.

— Poate ar trebui să încercăm să ne înțelegem amândoi. Vezi tu, niciodată nu mi-am găsit locul în sânul familiei Montgomery, niște oameni atât de gălăgioși și abrutizați. Mie mi-au plăcut cultura, muzica, să stau la masă, nu pe puntea

unui vapor care se leagănă și să aud înjurăturile unor marinari urât mirositori, adăugă el și se cutremură ușor. Dar tatăl meu a hotărât, citez, „să facă din mine un bărbat” și m-a trimis departe. Banii pe care mi i-a dat s-au terminat

repede, așa că am fost nevoit să mă întorc.

Alex îi zâmbi lui Pitman, dar acesta nu spuse nimic.

— Dacă aș fi unul din frații mei, cred că aș avea tot dreptul să te dau afară din acest birou, spuse el, după care adăugă arătând spre

dulapul încuiat cu lacăt. Îmi închipui că e plin de hârtii, poate chiar câteva acte de proprietate. Și bănuiesc că ai folosit fondurile familiei Montgomery pentru a achiziționa bunurile pe care le deții, făcând ca totul să fie legal, astfel.

Ochii lui Pitman erau

ca doi cărbuni încinși și părea gata să țâșnească în orice clipă.

— Hai să cădem la învoială. Nu-mi doresc să-mi petrec viața în încăperea asta jonglând cu hârtii și nici să fiu pe un vapor, unde oamenii se așteaptă să fac acte de eroism, așa cum fac

fraţii mei. Nu te atingi de pământul familiei Montgomery – nu vindem pământ niciodată – şi îmi dai, să zicem, douăzeci şi cinci la sută din profituri, iar eu nu mă amestec în treburile tale.

Pitman rămase cu gura căscată o clipă,

privirea devenindu-i prudentă.

— De ce? fu tot ce spuse el.

— De ce nu? De ce aș face ceva pentru cineva din orașul ăsta? Propria mea soră nici nu mi-a urat bunvenit, doar fiindcă nu mă ridic la înălțimea numelui

Montgomery. Și mi-e mai ușor să te las pe tine să muncești, în timp ce eu mă aleg cu o parte din profituri.

Pitman începu să se relaxeze și își îndepărtă mâna de sertarul biroului, dar privirea îi rămase prudentă.

— De ce te-ai întors?

Alex râse.

— Pentru că, dragul meu, ei se așteaptă să fac ceva în privința ta.

Pitman aproape că zâmbi la rândul său și se relaxă și mai mult.

— Poate că vom putea lucra împreună.

— O, da, cred că vom putea.

Alex începu să-i vorbească lui Pitman într-un mod leneș, care spera să dea impresia că nu e chiar interesat, dar voia să știe în ce măsură se îndatorase și, dacă se putea, să afle și ce avea de gând. Postul de ofițer vamal îi dădea lui Pitman multă putere.

Ţinea de integritatea sa dacă abuza de acea putere sau nu.

În timp ce încerca să obţină informaţii de la Pitman, Alex zări un cap în partea de sus a ferestrei – capul unuia din copiii Taggert, care atârna în jos. Dispăru aproape în aceeaşi clipa,

dar Alex știu că micuțul trăsese cu urechea.

— Sunt obosit acum, spuse Alex. Poți să-mi povestești mai multe mai târziu. Cred c-o să fac o plimbare și o să trag un pui de somn înainte de masă.

Căscă în dosul batistei, după care se

ridică și ieși din încăpere, fără să-i mai spună un cuvânt lui Pitman.

— Dacă pun mâna pe țâncul ăla, îi rup urechile, mormăi Alex.

Nu putea să meargă repede pe coridoarele casei, pentru că, dacă îl vedea cineva, imaginea

lui ar fi fost distrusă. Nu era ușor să se prefacă apatic și, totuși, să se grăbească. Trebuia să-l prindă pe copil și să afle ce auzise.

Odată ajuns afară, se opri și se gândi unde ar fi putut să fugă un copil care fusese prins făcând ceea ce nu trebuia. Alex

își aminti de câte ori fugise în pădure în copilărie.

Urmând o veche potecă indiană, intră în pădurea întunecoasă din spatele casei Montgomery. La vreun kilometru distantă, era o stâncă ce ducea la o mică plajă cu pietre

numită Golful lui Farrier. Alex porni într-acolo.

Coborî cu agilitate pe țărm și se trezi față în fată cu băiatul pe care îl prinsese trăgând cu urechea și cu Jessica.

— Poți să pleci, Nathaniel, spuse ea cu un aer superior,

țintuindu-l pe Alexander cu o privire plină de ură.

— Dar, Jess, nu ți-am spus...

— Nathaniel! spuse ea tăioasă și băiatul porni înapoi.

Alex nu îi adresă niciun cuvânt, pentru că voia să afle cât de mult îi spusese băiatul.

— Acum știm de ce te-ai întors în Warbrooke. Amărâții ăia credeau c-o să-i ajuți. Douăzeci și cinci la sută ar trebui să-ți ajungă pentru a-ți cumpăra dantele.

Alex încercă să-și ascundă emoțiile. Se părea că băiatul îi

spusese tot. Uluitoare memorie avea copilul, pentru a nu mai vorbi de auz. Îi întoarse spatele, ca să nu-i vadă chipul. Trebuia să găsească o cale de a o face să nu vorbească. Dacă acele lucruri ajungeau la urechile oamenilor... Se gândi la

tatăl său, deja invalid: asta l-ar fi ucis.

Se întoarse din nou spre ea, zâmbind.

— Cât vrei ca să-ți ții gura?

— Nu mă vând pe bani.

El o măsură din cap până în picioare și duse batista la nas, ca pentru

a scăpa de mirosul de pește din hainele ei.

— Se vede.

Ea veni spre el. Alex era mai înalt, dar din cauza faptului că stătea aplecat, erau aproape la același nivel.

— Nu există cuvinte destul de înjositoare pentru a te descrie. Ai fi

în stare să iei bani de la un om care îi ruinează pe ceilalţi, doar ca să poţi avea haine de mătase.

Când ea se apropie, mai mult, Alex uită de tot ce auzise ea şi că voia să nu cumva să repete acele lucruri. Îi vedea doar ochii care

scânteiau plini de foc și pasiune și sânii, la câțiva centimetri de pieptul său. Ea îi striga tot felul de lucruri pe care nu i le mai spusese nicio femeie, dar el nu auzea nimic. Când ajunse cu buzele foarte aproape de ale lui, ea tăcu brusc și se dădu înapoi. Alex

respiră adânc.

Jessica îl privi clipind repede, de parcă ar fi fost zăpăcită.

Alex își reveni și se uită nostalgic spre mare. Se gândi să sară în apă ca să se răcorească.

— Cui ai de gând să spui toate astea? o întrebă el, în cele din

urmă, fără să o mai privească.

Era prea conștient de izolarea locului în care se aflau pentru a se încrede prea mult în sine.

— Oamenii din Warbrooke se tem de Pitman, pentru că el îl reprezintă pe rege – ca

să nu mai vorbim de Marina engleză. Dar de tine nu se tem. Dacă ar ști ceea ce a auzit Nate azi-dimineaţă, te-ar acoperi de smoală și fulgi și te-ar spânzura. N-ai mai avea voie să trăiești. Vor să dea vina pe cineva pentru ce i s-antâmplat lui Josiah.

— Deci, ce ai de gând să faci cu informaţiile?

— Tatăl tău ar muri dacă ar şti, zise ea uitându-se spre plaja stâncoasă.

Nu departe, era un coş pe jumătate plin cu moluşte, pe care le scosese înainte să apară el.

— Poate îți pot ușura situația, spuse el încercând să pară nonșalant și nelăsând-o să vadă energia și dorința care îl stăpâneau. Dacă le spui altora, chiar și numai surorii tale, familia ta va suferi. Acum, aveți un acoperiș deasupra

capului și mâncare pe masă.

Își studie unghiile.

— Și cei mici trăiesc, adăugă el privind-o din nou.

Ceva în sufletul lui se strânse când văzu că ea îi credea amenințările. Nu era nimeni dintre cunoscuții lui de o viață

care să se ridice și să spună „Alexander Montgomery n-ar fi în stare de așa ceva”?

— N-ai... n-ai face-o.

El o privi doar, fără să se ostenească să-i răspundă.

— L-ai făcut pe Pitman să pară un înger. Cel puțin, ceva din ceea

ce face e pentru țară. La tine, e vorba numai de lăcomie.

Se întoarse să plece, dar se răsuci brusc și îl pălmui. Un nor de pudră zbură din peruca lui.

Alex știuse că avea să-l pălmuiască, dar nu o împiedicase. Oricine auzise ceea ce auzise ea

în dimineața aceea ar fi avut dreptul să pălmuiască sursa durerii ei. Își înfipse degetele în umplutura de pe pulpe. Ar fi vrut să o strângă în brațe și să o sărute.

— Mi-e milă de tine, șopti ea. Mi-e milă de noi.

După aceea se

întoarse și porni înapoi spre pădure.

CAPITOLUL PATRU

— Ben Sampson o să piardă tot, ascultă-mă pe mine, spunea Eleanor.

Ea și Jessica se aflau în bucătăria familiei Taggert, Jess terminând de gătit un fel de mâncare, Eleanor

curățând.

— Se poate, spuse Jessica încet. Dar â-ar putea să aibă și de câștigat.

Cu o seară în urmă, ancorase lângă vasul lui Ben, care tocmai se întorsese din Jamaica. În timp ce ea îl saluta pe Ben, un membru al

echipajului scăpase o ladă. Fundul fals era plin cu ceai de contrabandă.

— Trebuie doar să-l țină douăzeci și patru de ore, după care îl poate duce la Boston.

— Dacă tu ai văzut lada spărgându-se, câți au mai făcut-o?

— Nimeni, spuse ea

strângând cana de lemn pe care o ținea în mână. Nici măcar nepreţuitul tău Alexander n-a văzut.

— Ce vrea să însemne asta? Am spus doar că nu mănâncă prea mult pentru un om gras și e extrem de politicos și atent. Nu ne dă nici mie, nici altcuiva, de muncă

în plus, zise Eleanor tăind capul unui eglefin mare.

— Nu știi nimic despre el, zise Jess, gândindu-se la ce auzise Nate.

Dacă Ben era prins și i se confiscau proprietățile, Alexander avea de câștigat.

— Aș vrea ca Adam sau Kit să vină acasă. L-ar da afară pe Pitman.

— Pe cumnatul lor? Un om numit de rege? Fii realistă, Jessica. Ai de gând să stai acolo toată seara? Eu trebuie să mă-ntorc la familia Montgomery și tu trebuie să-i duci peștele

doamnei Wentworth.

Jess se uită la coșul qu pește curățat.

— Femei leneșe, mormăi ea. Domnișoara Abigail se teme că bărbaților n-o să le placă mirosul de pește pe mâinile ei delicate.

Eleanor trânti coșul pe masă.

— N-ar strica să te gândești și tu mai mult la felul cum miroși. Du ăsta și nu începe să te certi cu Abigail.

Jessica dădu să spună ceva în apărarea ei, dar Eleanor nu se osteni să asculte și ieși din casă. Fără tragere de inimă, Jess luă coșul cu pește și

porni spre casa cea mare a familiei Wentworth.

Îi dăduse peștele doamnei Wentworth și se gândea că o să scape fără să o vadă pe Abigail, dar norocul o părăsi chiar în clipa în care deschise ușa din spate și ieși pe verandă.

— Jessica! spuse

Abigail. Cât mă bucur să te văd!

Jessica știa că minte.

— Bună seara. Va fi o noapte senină, nu-i așa?

Abby se aplecă în față conspirativ.

— Ai auzit de domnul Sampson? A adus ceai azi și n-a trecut prin Anglia. Crezi

că domnul Pitman o să afle?

Jessica nici nu putu să vorbească de uimire. Dacă Abigail aflase de ceai, sigur aflase și Pitman.

— Trebuie să-l avertizez pe Ben, putu să spună ea, în sfârșit.

Porni spre treptele

verandei cu Abby, care nu avea de gând să rateze spectacolul, când aproape că fu doborâtă la pământ de un bărbat în negru călare pe un cal negru.

Femeile se opriră brusc, Jess ţinând braţul în faţa lui Abby într-un gest protector.

— Jess, spuse Abby cu răsuflarea tăiată, bărbatul acela purta o mască?

Jessica nu răspunse, ci o rupse la fugă urmând dâra de praf lăsată de bărbatul mascat. Abigail își ridică fustele până la genunchi, rugându-se ca mama ei

sau diaconii de la biserică să nu o vadă, și se luă după Jeșsica.

Se opriră în fața casei lui Ben Sampson. Șase soldați englezi îl amenințau pe Ben cu muschetele.

— Nu știu la ce vă referiți, minți Ben și sudoarea, care îi șiroia

pe față în ciuda aerului rece al serii îl dădu de gol.

— Deschide, în numele lui John Pitman, trimisul regelui, spuse unul din soldați, ridicând muscheta și mai mult.

— Unde e bărbatul în negru? șopti Abigail.

Jessica ascultă zgomotele orașului și ale serii.

— Acolo, șopti ea, arătând spre spatele casei lui Ben.

Văzu o mișcare și o trase pe Abby de braț spre veranda casei de peste drum. Abia ajunseră acolo, că se

dezlănțui tot iadul.

Bărbatul mascat călări spre soldați, trăgând o plasă de pescuit după el. Elementul-surpriză era de partea sa, căci soldații și Ben îl priviră cu gurile căscate. Călărețul mascat aruncă plasa peste patru dintre

soldați și pe ceilalți doi îi amenință cu arma. La brâu avea un arsenal întreg de arme. Instinctiv, cei care nu erau prinși sub plasă aruncară muschetele. Ceilalți erau încă înarmați, dar mâinile lor se luptau cu plasa, în loc să apese pe trăgaci.

— Niciun om din Warbrooke nu are ceai care nu a fost declarat, spuse călăreţul cu un accent ciudat, nu chiar englezesc, dar nici ca al celor ale căror familii se aflau în America de generaţii întregi.

Abigail se uită la Jess şi dădu să spună ceva,

însă Jess clătină din cap.

— Întoarceţi-vă la stăpânul vostru şi spuneţi-i că, dacă mai face acuzaţii false, va trebui să-i dea socoteală Cavalerului, spuse călăreţul şi azvârli capătul greu al plasei spre unul din soldaţi. Du-i înapoi!

Cel care își spusese Cavalerul trecu pe lângă Ben și soldați, copitele calului său tropotind foarte aproape de picioarele lor.

Când trecu pe lângă Abigail și Jessica, trase de hățuri brusc și se uită la ele.

Chiar dacă masca îi

acoperea jumătatea de sus a feței și pălăria era trasă mult în jos, se vedea că e un bărbat frumos. Ochii negri și pătrunzători îi ardeau sub masca de mătase și, mai jos, se vedeau niște buze senzuale și frumos conturate. Cămașa neagră de mătase,

pantalonii și cizmele erau strânse pe trupul său musculos.

Abigail oftă adânc și aproape că leșină sub privirile Cavalerului. Ar fi căzut la pământ dacă n-ar fi prins-o Jess.

Cavalerul schiță un zâmbet frumos și Jess trebui să o susțină pe

Abby cu și mai multă putere.

Continuând să zâmbească, el se aplecă în față și, cuprinzându-i ceafa lui Abby cu o mână, o sărută îndelung și senzual.

Deja, soldații și Ben aproape că uitaseră motivul pentru care

apăruse Cavalerul. Le plăcea spiritul său romantic și, în plus, nu însemna nimic pentru soldați dacă era ceai sau nu în pivnița lui Ben Sampson. În fața lor era un bărbat în negru și mascat, care umdia prin ținut sărutând fete frumoase.

Aplaudară când el o sărută pe domnișoara Abigail și își ținură respirația când se întoarse spre domnișoara Jessica – femeia care bântuise gândurile tuturor bărbaților, dar care le râsese în față tuturor.

Jessica fu uimită când

văzu expresia din ochii celui care își spunea Cavalerul atunci când îi dădu drumul lui Abigail. Oare o credea la fel de prostuță ca Abigail, care se îndrăgostea de orice bărbat care îi făcea un compliment?

Când Cavalerul se aplecă, de parcă ar fi

vrut să o sărute și pe ea, Jessica se trase în spate, dar nu prea mult, căci încă o mai susținea pe Abby.

— Nu mă atinge, îi spuse ea șuierător.

Nu era pregătită pentru schimbarea expresiei din ochii lui. Parcă o ura.

Acum stătea pe verandă, susținând-o pe Abigail pe jumătate leșinată și, în clipa următoare, era trasă de-a curmezișul șeii Cavalerului. Oblâncul o lovi puternic în burtă exact în clipa în care o auzi pe Abigail prăbușindu-se pe

verandă. Mai auzi și râsetele soldaților și al lui Ben. Ușile caselor începură să se deschidă și oamenii ieșiră să vadă ce se întâmpla.

Văzură un bărbat în negru, cu o mască neagră, pe un cal negru, călărind cu ceva ce semăna cu domnișoara

Jessica de-a curmezișul șeii. După el veneau patru soldați acoperiți de o plasă de pescuit de care nu încercau să scape, plasa fiind trasă de alți doi soldați, și toți râdeau în hohote. Soldații erau urmați de Ben Sampson, care o susținea pe Abigail

Wentworth. Oamenii o văzură pe doamna Sampson și pe cei doi fii mai mari ai lor scoțând niște lăzi din pivniță.

Nimeni nu știa ce se întâmpla, dar toți începură să râdă când bărbatul mascat o trânti pe Jessica Taggert într-un lighean cu lături lăsat

de doamna Coffin afară peste noapte.

Jessica își șterse apa de pe față și se uită la el.

— Te rog să-i ceri scuze doamnei Coffin că i-am stricat lăturile, strigă el peste umăr, după care dădu pinteni calului și dispăru.

În urechile Jessicăi

răsunau râsetele oamenilor, în timp ce ea se chinuia să iasă din lighean. Încercă să țină capul sus, dar nu îi era ușor. Era sigură că toți locuitorii orașului Warbrooke erau pe stradă acum și se uitau la ea.

Ieși din lighean cât

putu de demnă, știind că hainele îi erau lipite de trup, ceea ce le dădea tuturor un motiv de râs în plus.

Nathaniel apăru de nicăieri și o luă de mână. Dragul de Nathaniel, se gândi ea, regretând dățile când amenințase că îl omoară

pentru năzdrăvăniile lui.

— Nu mai râdeţi de sora mea, strigă el, dar nimeni nu îl ascultă.

— Du-mă la Eleanor, îngăimă ea.

Nu avea să plângă. În niciun caz, nu avea să plângă. Mergea dreaptă, cu bărbia sus, fără să se uite nici în dreapta, nici

în stânga.

Nathaniel, din motive personale, nu o duse pe Jessica la Eleanor, ci la Sayer Montgomery.

Jessica, folosindu-și toată energia în încercarea de a nu plânge, stătea acum și se uita tâmp la bătrânul care își pierduse ambele

picioare. Când era mică, i se păruse nemaipomenit și, de când fusese rănit, îl mai văzuse doar în treacăt.

Vag, îl auzea pe Nate spunându-i bătrânului ce se întâmplase, explicându-i de ce era Jessica udă leoarcă și hainele îi miroseau

groaznic și de ce era umflată la față de plâns reținut.

Sayer făcu ochii mari și întinse brațele.

— Oi fi eu inutil acum, dar încă mai am umeri pe care să plângă fetele frumoase.

Jessica nu stătu pe gânduri și aproape că se

prăbuși pe el, plângând în hohote.

— Nu i-am făcut nimic, spuse ea printre sughițuri. Nu l-am văzut niciodată, de ce să-l las să mă sărute?

— Dar era Cavalerul, spuse Sayer ținând-o în brațe.

Nu îl deranja deloc

mirosul de pește al hainelor ei.

— Majoritatea fetelor ar fi reacționat la fel ca Abigail.

— Abigail e o proastă, spuse ea îndreptânau-se, dar tot în brațele lui.

— Așa e, spuse Sayer zâmbind. Dar una foarte

drăguță. Care te face să vrei s-o săruți.

— Dar eu... adică... zise Jessica și începu să plângă din nou. Băieții nu mă plac și eu nu-i plac pe ei.

— Ba te plac. Doar că se tem de tine. Nu știu dacă jumătate din ei pot face ceea ce faci tu. Te

văd navigând cu barca aia a ta, ridicând ancora și... — făcu o pauză pentru a zâmbi – și ținându-l pe Nathaniel în frâu și știu că ești mai bărbat decât ei.

— Bărbat? întrebă ea uimită. Ei cred că sunt bărbat?

El o îmbrățișă din

nou, afundându-și mâinile în părul care îi ajungea până la mijloc.

— Departe de așa ceva. Toți știu că ești cea mai frumoasă fată pe care au văzut-o vreodată.

— Nu la fel de frumoasă ca Abigail, zise ea privindu-l cu coada

ochiului.

— Abigail e frumoasă azi, când are 16 ani, dar nu va fi și mâine. Tu, draga mea, vei fi frumoasă și când vei avea o sută de ani.

— Ei bine, aș vrea să am o sută de ani acum. Cum' o să dau ochi cu oamenii mâine?

El îi ridică bărbia cu degetele.

— N-ai făcut nimic greșit. Gândește-te așa: în timp ce toți se uitau la tine, soția lui Ben a reușit să scoată ceaiul.

— Dar Pitman nu trebuie decât să-l acuze pe Ben.

Chipul pe vremuri

frumos al lui Sayer deveni rigid.

— Da, ginerele meu trebuie doar să acuze. Poate că Alexander...

— Alexanderlexclamă Jessica îndreptându-se j brusc. Cum poți avea doi fii minunați și al treilea să fie j așa de... de...

— Și eu mă întreb asta, spuse Sayer gânditor, după care se uită la ea. Aș vrea să te gândești la ce-a făcut! acest Cavaler pentru Ben. Consideră că ceea ce ți-a făcut ție a făcut parte din plan, zise el zâmbind. Și, data viitoare când îl mai vezi,

fugi în direcție opusă.

— Data viitoare! N-ar avea curaj să apară din nou. Pitman își va trimite soldații să răscolească tot ținutul după el.

Sayer o îndepărtă de pat.

— Du-te și spală-te. Serios, Jessica, ar trebui

să porți și tu rochii din când în când.

Ea îi zâmbi, simtindu-se mult mai bine.

— Am înțeles, căpitane, spuse ea și îl sărută pe j obraz. Mulțumesc, adăugă apoi și ieși din încăpere.

Sayer așteptă câteva

clipe, după care urlă:

— Nathaniel!

După câteva secunde, băiatul apăru ţinându-l pe micul Samuel de mână.

— Află tot ce poţi despre acest Cavaler.

— Nu pot să fac nimic. Eleanor m-a pus să am grijă de cel mic.

Nu poate nici măcar să se cațere într-un copac, zise el bosumflat.

Sayer se gândi puțin, încruntându-se.

— Caută în sertar și dă-mi ghemul ăla, inelul de bronz și cuțitul. Când băieții mei erau mici, iar Lily era tânără și naviga cu mine, i-am făcut un

sac în care să pună copiii și să-i țină în spate. Să vedem dacă putem face ceva asemănător pentru Samuel. Crezi că poți să te cațeri în copac cu un copilaș în spate?

— Aș putea să mă cațăr până la stele, zise Nathaniel. Aveți

bomboane mentolate? îl fac să stea liniștit..

— Află tot ce poți despre acest Cavaler și îți cumpăr un sac de bomboane.

— Lui Sam îi plac, nu mie, spuse Nate, încleștând maxilarul la fel ca sora lui..

— Și lui Nathaniel ce-

i place? întrebă Sayer apucându-se să înfăşoare sfoara pe inelul de bronz.

— Să am barca mea ca să pot pescui şi să vând peşte.

Sayer zâmbi.

— Bine. Şi o s-o numim "Cavalerufţine de capătul ăsta. Sam,

uită-te în cutia aia și vezi ce găsești.

Nathaniel și Sayer își zâmbiră.

Jessica își șterse lacrimile cu dosul mânecii și porni prin pădure spre casă.

Se sperie teribil când John Pitman apăru deodată dintre copaci.

De obicei, era îmbrăcat impecabil, cu niciun nasture descheiat, de parcă ar fi vrut să le arate americanilor cum să se îmbrace. Dar în seara aceea, era răvășit, fără haină, cu vesta descheiată. Privirea îi era tulbure și el mirosea a rom.

— Domnișoara Jessica, bolborosi el, cealaltă persoană care l-a refuzat.

Jessica nu fusese niciodată apropiată de ofițerul vamal și nu voia să fie nici acum. Îi aruncă un zâmbet vag și încercă să treacă pe lângă el. Ultimul lucru

pe care îl voia era să fie singură cu acel bărbat beat, care obișnuia să obțină tot ce voia.

— Ah, domnișoară Jessica, spuse el încet, blocându-i drumul și uitându-se la șireturile bluzei ei. Te-ai uscat? Ți-a jeșit din minte amintirea oribilă legată

de el?

Ea făcu un pas în spate.

— V-aţi îmbătat din cauza acestui ticălos însetat de glorie, a acestui Cavaler? întrebă ea pe un ton neîncrezător.

El se apropie de ea.

— Nu vezi cât e

ceasul? Ce ar căuta un bărbat cu o soție drăguță care îl așteaptă acasă să stea în pădure, cu o sticlă, la ora asta? Vin aici în fiecare seară.

Ajunse aproape să o atingă și îi strânse în mână șiretul care îi lega bluza.

— Vin aici și mă

gândesc la tine, domnișoară Jessica, la Jessica cea ce șolduri ispititoare, la Jessica...

Ea făcu ochii mari și îl împinse, rupând-o la fugă. El era atât de beat, încât îi trebuiră câteva clipe ca să-și recapete echilibrul, dar Jessica dispăruse deja. Fugi prin

pădure, ținându-se departe de orice potecă, până când ajunse acasă și trânti ușa. Puse și scândura de stejar care zăvora ușa.

Eleanor apăru în cămașă de noapte și cu scufia pe cap.

— Unde ai fost? o întrebă ea. Ne-am făcut

griji pentru tine.

Când Jessica nu răspunse, Eleanor o îmbrățișă.

— Ai avut o zi grea, nu? Am auzit ce s-a-ntâmplat mai devreme.

Jess nu voia să-și amintească de Cavaler, de ligheanul cu lături sau cum o atinseseră

mâinile lui John Pitman.

— Du-te înapoi în pat, îi spuse ea lui Eleanor. Mă duc să mă spăl și vin și eu.

Eleanor dădu din cap somnoroasă și se duse înapoi în pat.

După o baie cu buretele, timp în care i-a înjurat pe toți bărbații,

Jess urcă scara care ducea în pod. Toți copiii Taggert dormeau într-un pat, cel mai înalți, cu capetele spre nord și cei mai scunzi, spre sud. Ea îi înveli mai bine și sărută capetele mai apropiate.

Nathaniel se ridică într-un cot.

— De ce fugeai?

Băiatului nu-i scăpa niciodată nimic.

— S-ar putea să-ți spun mâine. Culcă-te acum.

Nate se întinse la loc între doi fraţi ai săi.

— O să-l găsesc pentru tine, Jess. O să-l găsesc pe Cavaler și o să-

l poți spânzura.

Jess zâmbi la acel gând.

— O să folosesc frânghia de rufe a doamnei Coffin ca ștreang. Acum culcă-te.

Încă mai zâmbea când se vârî în pat lângă micul Samuel și Eleanor.

Jessica înfipse lopata

în plaja cu pietre, după care luă o moluscă și o aruncă în coș.

— Nu sunt dușmanii tăi, să știi.

Ridică privirea și îl văzu pe Alexander Montgomery, a cărui haină din mătase galbenă strălucea în razele soarelui.

— Ai venit să râzi și tu de mine? îl întrebă ea privindu-l cu ostilitate. Azi-dimineață nu v-a fost de-ajuns tuturor? Trebuia să te furișezi și aici ca să râzi de mine?

Trase altă moluscă din ascunzătoarea ei, în nisip. Făcuse tot posibilul ca să

supraviețuiască în dimineața aceea, dar nu-i fusese ușor. Imediat cum intrase în salonul familiei Montgomery, toți izbucniseră în râs. Spuneau o groază de bancuri și domnul Coffin râdea cel mai tare.

Alexander apăruse în

încăpere cu un aer somnoros și toți se grăbiseră să-i povestească isprăvile acelui erou curajos, Cavalerul. După spusele lor, Cavalerul era foarte înalt (peste 1,80 m), chipeș („a făcut-o pe micuța Abigail Wentworth să leșine”) și

un spadasin excelent. Jessica ar fi putut să-și țină gura, desigur, dar nu putuse să nu spună că nici nu scosese sabia din teacă, nici vorbă să-și fi arătat îndemânarea cu ea. Cu acele cuvinte atrăsese atenția asupra ei. Spuseră că nu aprecia faptul că acel om își

risca viața ca să-i ajute pe alții.

Jessica își luase coșul și lopata pe care o folosea Eleanor pentru a scoate moluște și fugi pe plajă. Acum, Alexander venise să-i tulbure liniștea.

— N-am nevoie să râzi de mine, spuse ea

cu mâinile în șold.

Alex se așează pe un buștean căzut pe plajă.

— N-am venit ca să râd. Voiam doar să-ți spun că nu cred că ai meritat ceea ce ai pățit ieri. Cred că acel Cavaler a greșit.

Jessica îl privi furioasă o clipă, după

care închise gura și atacă altă moluscă.

— Ai venit aici, riscând să-ți murdărești hainele tale frumoase, doar ca să-mi spui asta? De ce? Ce vrei de la mine? Douăzeci și cinci la sută din ce câștig?

Vocea lui Alex era foarte calmă când

răspunse.

— Știu cum e să râdă toată lumea de tine pentru ceva care nu e în puterile tale.

Jess se uită la el și își aminti prea bine cum îi făcuse pe toți să râdă de el când sosise în Warbrooke. Roși și căută altă moluscă.

— Îmi pare rău pentru asta. Poate că am făcut exces de zel. Dar toți spuneau că unul din băieții Montgomery va veni și va rezolva totul. Mi s-a părut o idee ridicolă și, când te-am văzut...

Se opri și se uită la el.

— Lartă-mă că am

râs.

Continuă apoi să caute moluște, dar cu mai puțină furie.

— Chiar îți place croitorul meu? o întrebă Alex. L-aș putea ruga să-ți aducă ceva. Poate ceva albastru ca să fie potrivit cu părul.

Jess dădu să spună

ceva tăios, dar când îl văzu zâmbind, zâmbi și ea.

— Câte moluște ar trebui să găsesc ca să plătesc pentru o rochie albastră de mătase?

— Te-ar costa mai mult decât niște moluște. Te-ar costa prietenia. Nu trebuie

decât să nu-i mai faci pe oameni să râdă de mine și eu îți cumpăr rochia.

— Ah, spuse Jessica, simțindu-se vinovată.

Nu se gândise la felul cum se simțea Alexander când toți râdeau de el – dar acum cunoștea acel sentiment foarte bine.

— Te rog să nu-mi

cumperi o rochie, spuse ea uitându-se la lopată.

— Atunci, putem fi prieteni?

— Cred că da.

Urmă o pauză și ea văzu că Alexander zâmbea. Nu era un bărbat urât, deși o mare parte din față îi era ascunsă sub peruca

imensă și pudrată. Fără îndoială că servitorul său îi rădea capul în fiecare dimineață. Sigur că hainele și burta lui erau oribile. Până și Abigail, căreia îi plăceau aproape toți bărbații și, mai ales, burlacii bogați, îl ignora pe Alexander.

Alex, cu un zâmbet

de mulțumire, își scoase haina de satin și se întinse pe buștean, așa încât burta îi semăna cu o bucată de grăsime de balenă ce plutea' pe mare.

— Spune-mi ce părere ți-a făcut Cavalerul.

Jessica se gândi o

clipă.

— Îi place gloria. De ce altceva ar călări prin mijlocul orașului ca să-l vadă toată lumea?

— Poate că tocmai asta era ideea. Poate că voia ca toată atenția să fie asupra lui pentru ca Ben să poată scoate lăzile de ceai. Ai auzit că

au plecat, nu? Ben, soția lui și cei patru copii au plecat în toiul nopții. Nu crezi că-acel Cavaler le-a oferit șansa să fugă de Pitman?

— Nu-mi mai pomeni numele ăsta! Tu, care iei bani de la el!

Când trecu pe lângă el, Alex o prinse de

încheietură, cuprinzând-o cu degetele, dar fără să o strângă.

— Ți-a trecut vreodată prin cap că, dacă iau douăzeci și cinci la sută din profiturile stimabilului meu cumnat, voi ști cât câștigă? Și, în calitate de asociat, pot să mă uit în

registre. Aș putea, dacă începe să aibă încredere în mine, să aflu ce alt vas plănuiește să confiște.

Îi dădu drumul încheieturii.

— Nu, nu m-am gândit la asta.

Alex duse mâinile sub cap.

— Gândește-te.

Jess puse moluștele în coș și îl privi cu coada ochiului. Pulpele sale groase întindeau la maxim pantalonii galbeni din satin și doi nasturi de pe burtă stăteau să pocnească.

— Nu mai contează. Cavalerul nu va mai avea curaj să apară. Pitman îl

caută.

— Și ești sigură că Pitman e mai deștept decât el.

Era greu să se gândească la Cavaler altfel decât cu ură după ceea ce îi făcuse.

— E un fanfaron însetat de glorie și sper să nu-l mai revăd

vreodată.

— Nu’ ai idee cine e? în definitiv, ai fost foarte i aproape de el.

— Absolut nicio idee, dar sunt sigură că l-aș recunoaște dacă l-aș revedea. Are o gură ce pare capabilă de cruzime. O, nu! exclamă ea uitându-se spre mare.

Întinsese una din cele două prețioase plase de pescuit ale ei pe o stâncă, la uscat, și, acum, unul din numeroșii homari aduși de flux i-o luase. Ea dădu să o prindă, nu reuși, și fugi în apă.

Alex sări de pe buștean în câteva

secunde. Dar se dezmetici imediat. Trebuia să rămână în rol.

— Jessica, ai de gând să înoți până în China după plasa aia?

Ea se opri când ajunse în apa rece până la brâu și se uită cum plasa se îndepărta de

țărm.

— Cred că pot s-o prind dacă ajung la stânca aia, spuse ea și îl măsură pe Alex. Poți să mă ții de picioare ca să mă aplec peste margine?

Alex încuviință, încercând să nu se uite la bluza ei udă și lipită de sâni.

— Cred că voi reuși.

— Sunt foarte grea.

El își șterse palmele asudate de pantaloni.

— Hai să încercăm.

Jess se întinse pe iarbă, sprijinindu-se în brațe pentru a se apleca peste marginea stâncii.

Alex stătea în picioare deasupra ei.

Pantalonii largi i se lipeau de coapse și făceau să i se vadă toate formele.

— Alex! spuse ea nerăbdătoare. Ai de gând să mă ții sau nu?

— O să te țin, spuse el încet, după care o apucă. De glezne și o ridică, așa încât să se

poată apleca peste margine.

— Încă puţin, spuse ea, întinzându-se după plasă. Gata! Poţi să mă tragi înapoi.

Alex o trase cu grijă, ca să nu se zgârie de stânci. Le dădu drumul picioarelor abia când capul ei era pe pământ.

Jess stătu nemișcată o clipă, cât examină plasa.

— Fără alte rupturi, mă bucur, zise ea și se ridică agilă. Alex, ești cam palid. Cred că am fost prea grea pentru tine. Stai jos și odihnește-te.

Alex o ascultă.

— Iau moluștele și te

conduc înapoi. Un bărbat cu... fizicul tău n-ar trebui să se obosească atât.

După aceea, ea coborî pe țărm și luă coșul, iar când se întoarse, îl găsi pe Alex tot pe stâncă, alb ca varul la față și cu broboane de sudoare pe frunte. Bietul de el, își

spuse ea, nu e obișnuit să facă efort. Îi oferi brațul.

— Sprijină-te de mine, te ajut eu. O să mergem acasă la tatăl tău și Eleanor o să-ți facă un ceai – legal și scump, adăugă ea zâmbind și bătându-i ușor mâna j care era pe

brațul ei. Eleanor o să te ajute să-ți revii.

— Crede că am nouăzeci de ani! îi spuse Alexander lui Nicholas printre dinți în timp ce peria armăsarul.

Erau pe o bucată de pământ în largul coastei, o insuliță stâncoasă bună doar pentru

înmulțirea țânța(rilor și muștelor. Cu optsprezece ani în urmă, un vapor naufragiase pe coasta de sud a insulei în timpul unui viscol puternic și toți membrii echipajului muriseră. A doua zi dimineață, un om fusese găsit înghețat în vârful catargului, cu

un felinar în mână. Oamenii spuneau că, zile întregi, o lumină a fost văzută rătăcind pe insulă, dar când s-au făcut cercetări, n-au găsit pe nimeni. Cineva i-a spus Insula Fantomei și toată lumea se ținea departe de acel loc. Era perfect pentru a ascunde

calul și lucrurile Cavalerului.

— Stătea în fața mea cu hainele alea ude și lipite de corpul ei superb, după care s-a întins pe pământ, așa încât dosul ei... scuze, îi spuse el calului, când îl perie prea tare. Din ce își închipuie că sunt?

— Din vreo 120 kg de grăsime.

— Grăsimea nu mă face mai puțin bărbat, zise Alex, care purta doar o pereche de pantaloni mulați pe coapsele sale musculoase.

Soarele îi încălzea și îi colora pielea spatelui

său lat.

— Atunci, poate că peruca e de vină, spuse Nick cu ochi zâmbitori. Sau poate satinul. Sau poate mersul tău leneș sau poate faptul că nu faci nimic toată ziua decât să citești și să mănânci. Sau ar putea fi tonul tău ușor plângăreț.

Alex deschise gura pentru a spune ceva, dar o închise la loc și perie calul cu și mai multă putere.

— Nu sunt un actor chiar atât de bun. Ar trebui să vadă că eu... că eu...

— Că o dorești?

— Pe Jessica Taggert?

Nici în ruptul capului! De ce aș aștepta ceva de la vreun membru al familiei Taggert? Niciunul n-are niciun pic de creier în afară de Eleanor.

— Dar nu după creierul Jessicăi tânjeai tu, nu-i așa?

— Ți-am spus asta

doar ca să vezi cât de proastă e. Zicea că l-ar recunoaște pe Cavaler, că avea o gură ce trăda cruzime, iar eu eram în fața ei. Hai să nu mai vorbim despre ea. Ai văzut-o pe micuța Abigail Wentworth când am sărutat-o? Aceea e o femeie cu care un bărbat

ar vrea să-și petreacă ceva timp.

— Dacă ar vrea să se plictisească după doi ani de căsătorie, zise Nick căscând. Ar trebui să găsești moduri de a o distra. Ce ai face când s-ar plictisi de Cavaler? Te-ai costuma în diavol doi ani? Și apoi?

— Abigail și-a dat seama ce făcea Cavalerul. Își risca viața ca să salveze pe altcineva. Jessica n-a văzut asta.

— Poate avea prea multă apă murdară în ochi ca să mai vadă ceva.

Alex se strâmbă.

— L-am cerut scuze

pentru asta. Cel puțin, mi-am dat toată silința. N-aș fi căutat o femeie fără minte și agresivă, ca Jessica, dacă n-aș fi avut un motiv.

— Mi se pare logic. Uită-te la piciorul drept din față, spuse Nick dându-i ordine lui Alex într-un fel cum numai

un mare duce rus putea să o facă. Poate că Alex ar trebui să o caute pe domnișoara Wentworth și să o lase în pace pe domnișoara Taggert.

— Bună idee, spuse Alex, începând din nou să perie calul.

CAPITOLUL CINCI

Sudoarea îi șiroia lui Alexander pe ceafă, amestecându-se cu pudra din perucă, astfel încât se formă o pastă care îi provoca mâncărime. Ar fi vrut tare mult să o scoată și să se scarpine, dar

rămase în aceeași poziție leneșă pe canapeaua din salonul lui Abigail Wentworth.

— E înalt și foarte chipeș, spuse ea privind visătoare pe fereastră și ochii ei căprui deveniră strălucitori.

— Parcă purta mască, spuse Alex jucându-se

cu pana de la pălărie.

În dimineața zilei precedente, profitase de ocazie, în timp ce Pitman își lua micul dejun, și cercetase biroul lui. Găsise o scrisoare de la un amiral al Majestății Sale care îi mulțumea lui Pitman pentru confiscarea

vasului „Mermaid”, al lui Josiah Greene, și îi spunea că partea lui Pitman din profitul obținut din vânzare avea să sosească odată cu „Golden Hind”. În dimineața aceea, Alex aflase că “Golden Hind’ fusese zărit și avea să fie în Warbrooke seara.

— Sigur că purta mască, zise Abigail. Dar o femeie se pricepe la lucrurile astea. Era teribil de chipeş.

— Ca nimeni altcineva din Warbrooke? întrebă ı Alex, privind-o pe deasupra penei.

Trebuia doar să

găsească o cale de a se ascunde, la bordul vasului, apoi să ia banii de la reprezentantul regelui și să fugă fără să se verse sânge – mai ales al 1 său.

— Sigur că nimeni din Warbrooke nu e ca el. Trăiese aici de o viață întreagă și nimeni nu e

la fel de j grațios ca el, la fel de înalt și la fel de curajos. El e cel mai...

Alex nu mai ascultă restul. În săptămâna care trecuse de la incident, Abigail se considerase o autoritate în ceea ce îl privea pe Cavaler – iar gura ei mare făcea ca, lui Alex,

să-i fie și mai greu să apară costumat în Cavaler. Lui Pitman nu-i plăcea că pierduse o bătălie în fata unui bărbat mascat, înfumurat, și nimeni din oraș nu îndrăznea să-i amintească de pierderea sa, în afară de Abigail, adică. Părea singurul

lucru despre care putea să vorbească. Timp de două zile după incident, fu în centrul atenției orașului, din moment ce toți voiau să audă ce impresie avea în legătură cu acel bărbat. Dar în a patra zi, oamenii începuseră să se gândească din nou să

pună mâncare pe masă și să cumpere haine. Toți, în afară de Abigail.

Și acum vorbea tot numai despre Cavaler.

Alex se hotărâse să urmeze sfatul lui Nick și să-și petreacă ceva timp cu micuța și frumoasa Abigail, dar aceasta nici nu-l remarcase încă.

Singurul bărbat la care se gândea era Cavalerul.

— Crede-mă, știu cum arată.

— Jessica Taggert a zis că are o gură care trădează cruzime.

Abigail se ridică șipieptul îi tresăltă de furie.

— Ce știe una ca ea?

Ai văzut ce părere a avut Cavalerul despre ea, nu? Mereu am ’crezut că are nevoie de o baie.

Alex deschise gura ca să spună că, poate, Cavalerul fusese furios pentru că vrusese foarte mult să o sărute pe Jessica și ea îl refuzase. Dar nu îl interesa

îndeajuns răspunsul lui Abigail ca să se ostenească să comenteze. Cel mai mult își dorea să meargă pe Insula Fantomei, să se dezbrace și să se scalde în apa sărată și rece a mării. Și trebuia să facă un plan pentru a lua de la Pitman banii

obținuți pe căi ilegale.

Se scuză politicos în fața domnișoarei Abigail și ieși pe strada principală și aglomerată a orașului Warbrooke. Se simțea atras de briza răcoroasă a oceanului și porni într-acolo. Câțiva străini de oraș se opriră să se uite la el. În ziua

aceea purta un costum din satin albastru, cu vesta brodată cu flori de mătase verde și galbenă. Nick își trimisese servitorii în New Sussex pentru a mai aduce haine de la vărul său, astfel că, acum, Alex avea câteva costume viu colorate, ca și patru

peruci imense și nesuferite din care să aleagă.

Primul lucru pe care îl văzu fu vechiul vas al Jessicăi, „Mary Catherine”, legat la docuri. Warbrooke avea portul cu cea mai adâncă apă de pe coasta Americii și puteau să se

apropie chiar și vase mai mari.

— Ahoy, Alex! îi strigă Jessica.

Se chinuia să cârpească niște frânghii rupte.

— Ai fost la curtat?

Câțiva marinari din spatele lui râseră și îl măsurară pe Alex din

cap până în picioare.

— Dar tu pe cine ai curtat? îi strigă și el, făcând aluzie la hainele ei bărbătești.

Fu încântat când îi auzi pe marinari râzând și mai tare înainte să treacă mai departe.

Jessica râse și veni spre el.

— Vino la bord, îi strigă ea, dar ai grijă la smoală și la cuie!

Vasul lui Jess era și mai dărăpănat văzut de aproape. Era micuț, doar cu două pânze, dar chiar și așa, el se întrebă cum naviga singură. Ancora trebuia să aibă cel puțin o sută de kilograme.

Jos, pe culoar și în singura cabină, el simți mirosul tuturor peștilor care fuseseră la bord. Pentru prima oară își folosi batista parfumată.

— E prea mult pentru tine? îl întrebă. Jessica zâmbind.

El încercă unul din cele două scaune și se

așează pe el.

— Cum suporți asta?

Ceva din lumina din ochii ei dispăru.

— Sunt o Taggert, ai uitat?

— Adevărat. Și, fără îndoială, asta înseamnă că nu miroși nimic.

Jessica râse.

— Poate că e puțin

cam greu de suportat. Am niște rom. Vrei puțin?

— După o după-amiază cu domnișoara Abigail, am nevoie de un butoi întreg.

— Cea mai frumoasă fată din oraș? Iubirea vieții Cavalerului?

Alex gemu.

— Nu-mi pomeni de el După câte mi-a spus Abby, sper să nu mai aud de el niciodată.

Jessica turnă rom în două căni.

— Să nu-i spui lui Eleanor, zise ea zâmbind.

Alex luă o înghițitură și se strâmbă.

— Înțeleg de ce nu te deranjează mirosul. Câteva înghițituri din astea și îți cade nasul.

Jess se așează, cu un picior sprijinit pe scaun și cu celălalt proptit în mânerul unui dulap. Era o poziție bărbătească, dar trupul Jessicăi o făcea să pară foarte ne-

bărbătească. Sânii îi erau conturaţi de cămaşa largă, iar pantalonii îi învăluiau coapsele – exact aşa cum îşi imagina Alex că ar fi făcut mâinile lui. Se lăsă pe spate pe scaun.

— Deci, ce are de gând Pitman? întrebă Jess sorbind din cana cu

rom și lăsând lichidul să-i pătrundă în oase.

Un moment de relaxare ca acela și cineva cu care să bea rom era o adevărată plăcere. Nicio femeie nu voia să aibă de-a face cu ea, iar bărbații ori o tratau ca pe o molimă, ori o agresau. Era o rară

plăcere să stea cu Alex, pe care ea nu îl interesa fizic, ca și cum ar fi avut un prieten special.

— Jess, cum am putea să luăm legătura cu acest Cavaler?

— De ce vrei să știi?

— Am o informație care l-ar putea interesa, zise el și îi povesti

despre banii care urmau să sosească pentru Pitman.

În cazul în care Cavalerul apărea cu acea informație, care nu ar fi putut fi obținută decât umblând prin hârtiile lui Pitman, Alex se temea că Jessica și-ar fi dat seama cine o aflase.

— Cred că ai putea să-i spui lui Abigail, zise ea zâmbind maliţios. Sunt sigură că acel Cavaler se furişează în dormitorul ei noaptea.

— Eşti geloasă? o întrebă Alex ridicând o sprinceană.

— Pe un hoţ? Cavalerul nu e cu nimic

mai bun decât un tâlhar la drumul mare. Dacă ar avea curaj, l-ar denunța De Pitman.

Și să fie spânzurat pentru asta, își spuse el.

— Deci, n-ai idee cum a aflat Cavalerul că Ben a adus ceai de contrabandă?

— Tot orașul știa de

Ben și de ceai. Până și Abigail auzise.

Lăsă cana jos și se aplecă în față. Ochii îi străluceau și obrajii îi căpătaseră mai multă culoare.

Alex începu să transpire din nou.

— Ce-ar fi să răspândim vestea asta?

Dacă le-am spune câtorva oameni că „Golden Hind” îi va aduce bani lui Pitman din vânzarea vasului lui Josiah? Dacă zvonul ar porni de la docuri, poate că Pitman va crede că a fost lansat de un marinar de pe vaporul Majestăţii Sale.

Alex sorbi din rom și se gândi că, poate, nu numai un membru al familiei Taggert avea creier.

Jessica rămase pe punte chiar și atunci când marinarii de pe “Golden HincT îi aruncară cuvinte obscene. Erau pe mare

de luni de zile și imaginea unei femei atât de frumoase pe vasul ancorat lângă ei era mai mult decât își puteau închipui. De obicei, Jess își lua măsuri de precauţie și se ţinea departe de vapoarele nou-sosite, dar cu o seară în urmă făcuse tot

posibilul să ajungă lângă vaporul cel mare. Ochii plini de dorință ai marinarilor erau ca niște șobolani. Jess făcea eforturi să-i ignore.

După vizita lui Alex din dimineața precedentă, se despărțiseră și începuseră să

răspândească zvonul despre banii lui Pitman care erau aduși de „Hind”. Nu fusese nevoie de prea mult pentru ca oamenii să se înfurie. Banii erau din vânzarea unui vas care aparţinuse unuia de-al lor, astfel că își canalizară furia spre marinarii englezi care

abia sosiseră. Deja izbucniseră patru scandaluri și trei inși erau pedepsiți în piața orașului.

După ce răspândise zvonul, Jessica ieșise din port după crevete. Se apropiase de țărmul nord-estic, unde văzu vasul “Golden Hinct și

toată după-amiaza aruncase plasa – și așteptase. Nu știa sigur ce avea să facă, dar dacă avea să apară Cavalerul și avea nevoie de ajutor, avea să-l ajute.

De câteva ori, mintea ei se revoltă la ideea de a-l ajuta pe cel care o umilise atât de public,

dar dorința de a se răzbuna pe Pitman o făcu să uite de propria-i furie. Dacă americanii nu începeau să protesteze împotriva englezilor, tirania acestora nu avea să se termine niciodată.

Cala era pe jumătate plină de crevete înainte

să sosească „Golden Hind” și Jessica încercase să se comporte nonșalant când intrase în port, lângă vapor. Abia apucase să coboare pânzele când Nathaniel și apăru ca să prindă funia și să o lege.

Nate prinse funia pe care Jess i-o aruncă

peste margine.

— Ai întârziat. Eleanor m-a pus să te aștept.

Jess nu-i răspunse, ci începu să urmărească activitatea de pe vaporul englez atât cât îi permitea poziția mult mai joasă.

— Gor... zise Nate

văzând cantitatea de crevete din cală.

— Adu-i și pe ceilalți și adunați-i, după care duceți-i la vânzare, zise ea repede.

Nathaniel îi aruncă o privire șireată. Băiatul înțelegea prea multe pentru un copil de vârsta lui.

— Nu-mi face probleme, du-te! spuse Jess supărată fiindcă nu vedea ce se întâmplă la bordul lui „Golden Hind”.

Rămase la bordul vasului ei toată noaptea. Când Eleanor veni la docuri, Jessica abia dacă îi răspunse la întrebările

legate de motivul pentru care nu venise acasă. Dormi foarte puţin şi nu îşi permise luxul de a coborî în cabină, rămânând pe punte, cu o croşetă alături, în cazul în care vreunul din marinari s-ar fi hotărât să facă ceea ce ameninţaseră toţi.

În zori se ridică înțepenită și auzi fornăitul ușor al unui cal în apropiere. Aplecându-se peste bord, văzu un cal înșeuat, așteptând.

Ea se trezi de-a binelea. Calul avea și pete cenușii, dar nimic nu putea ascunde silueta

superbă și tropăitul nervos al animalului. Era calul cavalerului

Un cap apăru în celălalt capăt al vasului "Mary Catherine“. Era George Greene, fiul cel mai mare al lui Josiah, un bărbat furios de douăzeci și șase de ani, care fusese lăsat fără

moștenire,

Jessica se întoarse spre el.

— L-ai văzut și tu, spuse George încet, după care adăugă mai tare: am auzit că ai crevete ae vânzare, domnișoară Jessica.

Din ochi îi arăta că erau urmăriți.

— Da, George, așa e. Îți aduc un sac, spuse Jess coborând scara.

Luă un sac în care îndesă o frânghie și urcă scara repede înapoi.

— Ajung? întrebă ea apropiindu-se de George. Știi ceva?.

— Nimic. Tatei îi e frică să spere. Îl vrea pe

Pitman mort.

— Mi-ar plăcea să navighez sub ea, se auzi o voce deasupra lor.

— Mai bine pleci, șopti Jess. Poftă bună la crevete, adăugă ea pentru urechile marinarilor.

— Voi sta cu calul lui. S-ar putea să aibă nevoie

de mine.

Jess încuviință și se întoarse.

Deodată, deasupra lor se auziră un strigăt și niște zgomote nefamiliare.

— El el spuse George și speranța din glasul său era ceva rezervat, de obicei, pentru a doua

venire a lui Iisus.

— Du-te la calul lui, îi porunci Jess. S-ar putea să aibă nevoie de ajutor.

Urcă cele câteva trepte până pe puntea superioară și vru să urce în vârful catargului, dar nu mai apucă.

De pe balustrada

vasului „Golden Hind”, Cavalerul ateriză ținându-se de o frânghie legată de vârful catargului. Lumina soarelui reflectată de acel bărbat, care ținea o cutie sub brațul stâng, făcea ca totul în apropiere să stea în loc.

Pentru o clipă, totul

păru să înceteze să se miște. Cavalerul aterizează chiar în fata Jessicăi.

Privirile li se întâlniră.

— Ai luat banii, spuse ea cu bucurie în ochi.

El o strânse la piept cu un braț puternic și îi sărută gura

întredeschisă.

Jessica fu prea uimită ca să se poată îndepărta de el, dar rămase pe loc cât o sărută el. Însă, când el se desprinse de ea la fel de repede cum o îmbrăţişase, ea nu se mai gândi la motivul pentru care se aflau acolo. Îşi dădea seama

doar de faptul că acel străin îndrăznise să o sărute. Dădu să-i tragă o palmă, dar el o prinse de încheietură şi îi sărută îndrăzneţ palma.

— Bună dimineaţa, domnişoară Jessica, spuse el zâmbind.

În clipa următoare dispăru, îndreptându-se

spre frânghia aruncată peste balustradă.

Dar nu avea timp de pierdut cu furia. Trebuia să-l ajute pe Cavaler să fugă. Dacă marinarii de la bordul lui "Golden Hind' erau uluiţi, comandantul vasului nu era. Jess auzi cum se strigau ordine şi,

deasupra ei, era agitație, căci patru inși se pregăteau să urce la bordul vasului ei.

Nu era atât de naivă încât să încerce să-i oprească pe marinarii Majestății Sale, dar poate avea să-i încetinească. Apucă o frânghie strânsă colac de

la picioarele ei și îi aruncă un capăt lui George, care urcase din nou la bord la primele semne de agitație. Cavalerul dispăru peste balustradă.

Patru marinari alergau pe puntea vasului Jessicăi, pe urmele Cavalerului.

George trase de frânghie, Jess agăță capătul ei de balustradă și toți cei patru soldați se întinseră la pământ și, în clipa aceea, auziră tropot de copite pe docuri.

— Prindeți-i! îl auzi ea pe comandant strigând de pe nava de

deasupra lor și, în clipa următoare, niște mâini aspre o prinseră.

Bărbații rânjiră când îi atinseră ușor sânii și fesele.

O traseră de pe vasul ei pe ponton și, apoi, la bordul lui „Golden Hind” și o aruncară în genunchi în fața

comandantului englez, cu George alături.

Comandantul, un bărbat scund și îndesat, de vreo cincizeci de ani, o privi de sus.

— Deci, așa se îmbracă femeile în colonii? spuse el rânjind. Duceți-i jos!

Jess fu despărțită de

George și azvârlită într-o încăpere mizerabilă din cală. Pe jos erau vreo cinci centimetri de apă murdară și ea era sigură că, altă dată, acolo se depozitau excremente de porc.

După cinci minute, avea impresia că stătea dintotdeauna în acel loc

mizerabil și întunecat. Nu putea să se miște fără să stârnească mizeria de pe jos. Nu exista nicio bancă, niciun mod de a scăpa de mizerie.

Stătu în picioare, cu apa pătrunzându-i prin pielea cizmelor, și așteptă. Nu regreta că îl

ajutase pe Cavaler, dar acum se gândi la consecințele gestului ei.

După câteva ore, când ușa celulei se deschise, Jessica era pregătită să vadă un călău.

În schimb, pe punte era Alexander, sclipitor în satin galben, razele

soarelui reflectându-se în ochii ei. Duse mâna la ochi pentru a se feri de lumină.

Nu-l vedea pe Alexander foarte bine, dar îi simțea furia.

— Vino! îi porunci el cu o voce mânioasă.

— Eu... începu Jess, dar el o împinse spre

scândura care cobora pe ponton.

Jess încercă să țină capul sus când trecu pe lângă mulțimea adunată de ambele părți ale docului.

Alex urcă pe capră fără să se uite la Jessica. După ce urcă și ea spășită, trase de hățuri

și porniră.

— De ce ești așa furios? strigă ea peste zgomotul făcut de căruță, dar el nu îi răspunse.

Merseră pe un drum de țară și urcară un deal. Ea știa că e un izvor în apropiere.

— Coboară, îi

porunci el când se opriră.

— Nu până nu-mi spui ce se întâmplă, zise ea.

El ocoli căruța pentru a ajunge în partea ei.

— A trebuit să mituiesc niște oameni ca să te scap de ștreang, asta e. Te-ai jucat cu

Marina engleză când l-ai ajutat pe Cavaler. Comandantul avea de gând să vă folosească pe tine și pe George ca exemple și să vă spânzure. Se gândea că, așa, o să-l oprească pe Cavaler.

— Ah, spuse ea coborând. M-am gândit

că vrea să facă asta. De ce am venit aici?

Alex vorbi mai calm acum.

— Eleanor ți-a trimis haine curate, săpun și prosoape. Miroși mai rău decât înainte să intri în celula aia, zise el și duse batista la nas. Și a mai zis că ar fi bine să

nu te faci văzută câteva zile.

— De ce n-a venit cu tine? întrebă ea luând lucrurile din partea din spate a căruţei.

— Se pare că s-a ciocnit de o găleată cu lături. Cred că i-a spus lui Nick ceva de genul că nu se pricepe să spele

niște rufe și Nick a fost de altă părere.

Jessica rămase cu gura căscată.

— Tânărul ăla a aruncat cu apă murdară în sora mea?

— Cred că da.

— O să-i spun eu câteva, zise ea urcând înapoi în căruță.

Alex o prinse de braț.

— Eleanor i-a spus deja ce crede despre el și sunt sigur că nu mai vrea să audă altă părere. Acum, problema ești tu. Ai mare nevoie de o baie.

Jessica îl urmă cam fără chef în sus pe deal, până la izvor.

Alex se așează cu spatele la ea, în timp ce ea începu să se dezbrace. Jessica nu putea să vadă cum îi șiroia sudoarea pe ceafă sau cât de asudate îi erau palmele.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat, zise el, izbutind să aibă o voce

cât de cât normală.

Jessica începu să-i spună cum își petrecuse ziua de dinainte adunând crevete și urmărind vasul „Golden Hind”. Doar o parte a minții ei era atentă la ce spunea, cealaltă întrebându-se de ce îl trimisese Eleanor pe acel

om cu instrucțiuni de a o pune să se spele. În alte împrejurări, i s-ar fi părut de neconceput să se dezbrace în prezența unui bărbat – dar, pentru ea, Alexander Montgomery era atât de departe de a fi bărbat, încât i se părea foarte firesc. Dar dacă, în locul

lui, ar fi fost Cavalerul...

— Continuă, o îndemnă el, ștergându-și palmele pe o porțiune de iarbă relativ uscată. Ce s-a întâmplat după ce a apărut Cavalerul?

Jessica își săpunea degetele de la picioare.

— Îl urăsc pe omul ăla! îl urăsc! Eu mi-am

riscat viața pentru el și el și-a bătut joc de mine din nou.

— Am auzit că te-a sărutat.

— Dacă se poate spune așa. A încercat. Și după tot ce-am făcut pentru el. Mă dor mâinile după cât am tras de plase și el m-a tratat

așa. Ar fi trebuit să-i smulg masca de pe față și să le arăt tuturor cine e. Merita asta.

— Dar n-ai făcut-o, spuse Alex încet. În schimb, ai aruncat o frânghie și i-ai împiedicat pe englezi să-l urmărească. Dacă nu erai tu, nu scăpa.

— Și uite cum m-a răsplătit. Dar te asigur că n-am făcut-o pentru el, ci pentru Josiah Greene.

— Cavalerul i-a dat banii lui Josiah, ai auzit? Și Josiah a părăsit orașul imediat.

— Cu George?

— Nu, spuse Alex

ezitând. George va primi mâine douăzeci de bice cu vârfuri de plumb.

Jess nu respiră o clipă.

— Asta ar putea să-l omoare, șopti ea, după care începu să-și limpezească repede părul. Alex, trebuie să facem ceva ca să-l

ajutăm.

— Ba nu trebuie, cu atât mai puțin tu. Deja ai primit o bilă neagră azi. Indiferent ce faci, Jess, nu-l mai ajuta pe Cavaler.

— Nicio grijă, singurul ajutor pe care îl va primi din partea mea va fi ca să urce treptele

spre eșafod.

— Ești foarte furioasă pe el, nu? Te-ai gândit vreodată că, poate, te-a sărutat în chip de mulțumire?

— Nu, spuse Jess venind în fața lui și încheindu-și șnururile rochiei.

Era veche, dintr-un

bumbac verde, decolorat, iar șnururile deveniseră fragile. Rochia fusese a mamei ei și, apoi, a lui Eleanor.

— Cred că are ’mpresia că e tot ceea ce își dorește o femeie.

Se așează în fața lui și începu să-și descurce părul cu o perie adusă

de Alex.

— Și nu e ceea ce îți dorești tu? întoarce-te și lasămă pe mine. Dacă o ții așa, rămâi fără păr cât ai clipi, spuse Alex și începu să-i perie părul lung.

— Cu siguranță că nu, zise ea lăsând capul pe spate și plăcându-i

acea senzație.

— N-ai vrea să ai și tu un cămin și copiii tăi, Jess?

— Cine să se însoare cu o Taggert? Toți bărbații se tem că trebuie să-l crească pe Nathaniel. Știi de ce are nevoie orașul ăsta? spuse ea întorcându-se spre el.

De Adam. Sau Kit. Da Kit ar putea s-o facă.

— Fraţii mei? întrebă Alex stupefiat. Ce crezi că ar putea face ei?

— Să ne salveze. Adică, să salveze oraşul. Ei nu i-ar permite lui Pitman să fie şef în casa Montgomery. L-ar da afară în şuturi.

— Și să riște să atragă mânia regelui? întrebă el nevenindu-i să creadă.

— Ar găsi ei o soluție. Cumva, tot ar reuși să salveze orașul, s-o elibereze pe sora ta și să ne scape de Pitman. Mai există și alți ofițeri vamali doar.

Alex se întinse din

nou în iarbă și rupse o margaretă pe care o duse la nas.

— Deci, crezi că fraţii mei ar putea face toate astea?

Se folosea de floare ca să nu se vadă cum strângea din buze.

— Sunt sigură că Adam sau Kit ar putea.

Când eram mică obișnuiam să...

— Ce? întrebă el leneș și ea zâmbi visătoare.

— Obișnuiam să-mi închipui că eram măritată cu Adam. A fost întotdeauna un bărbat atât de chipeș, de mândru, de inteligent, și

avea niște ochi ca de vultur. Nu știi unde e acum, nu?

— La naiba, spuse el, după care adăugă repede: scuză-mă, m-am înțepat în deget. Ultima oară când am auzit de ei, Adam era în drum spre Cathay și Kit lupta într-un război, undeva.

— Atunci, nu cred că vor primi scrisorile trimise de Marianna.

— Nu, eu sunt singurul care a venit.

— Ah, spuse Jess, dându-și seama deodată cum îl făcea să se simtă.

Nu părea capabil să poată face ceva în privința felului său de a

fi.

— Alex, te-ai gândit vreodată să faci puțină mișcare? Poate, dacă m-ai ajuta să ridic plasele cu crevete câteva zile, ai mai pierde ceva din greutate.

Alexander se cutremură delicat.

— Nu, mulțumesc.

Ești gata să plecăm? S-a făcut cam răcoare aici.

— N-am vorbit despre ce-o să faci în privința lui George.

— Nu putem face nimic. George se va vindeca. A trebuit să pun ceva bani în mâinile comandantului ca să nu-l spânzure. Mai bine să

piardă un pic de piele de pe spate decât viaţa. Mâine, în timpul biciuirii, vei sta acasă, zise el privind-o pieziş. Poate îl va salva Cavalerul.

Ea pufni ironic.

— Şi pe Cavaler cine îl va salva? E un incompetent. Cu

aroganța lui o să omoare pe cineva.

Poate pe mine, se gândi Alex.

CAPITOLUL ŞASE

Alexander privi prudent în jur. Fusese greu să-l scape de bici pe George Greene. Nicholas îl ajutase, postându-şi servitorii în spatele mulţimii şi, exact când Alex, costumat în Cavaler, era

gata să iasă din ascunzătoarea sa, Nick dădu ordin să se tragă. În agitația care s-a creat, Alex a putut să galopeze prin mulțime, să-l tragă pe George în șa, în spatele lui, și să fugă nevătămat. Îi luase mai mult să scape de soldații englezi, dar ei nu

cunoșteau zona, astfel că fusese floare la ureche.

Josiah Greene aștepta la marginea pădurii cu caii și un bilet pentru un vapor care pornea spre sud.

— Știam c-o să vii, spuse el. Știam că n-o să-mi lași băiatul să fie biciuit pentru că te-a

salvat.

Alex fu un pic tulburat de faptul că Josiah prevedea atât de ușor gesturile Cavalerului și locul prin care avea să intre în pădure, pentru că, dacă Josiah ghicea aceste lucruri, data viitoare, putea să-l aștepte o

armată. Fără să spună nimic, Cavalerul îi dădu drumul lui George și se făcu nevăzut printre copaci.

Era uluitor cât de curând devenise un simbol al speranței pentru acei oameni, se gândi Alex. Deja depindeau de Cavaler

să-i scape de orice nedreptăți. Toți, cu excepția Jessicăi.

Adam putea să salveze orașul, se gândi Alex, amintindu-și cuvintele ei. Sau Kit. Te-ai gândit vreodată să slăbești, Alex? Ar fi vrut să-i arate exact cât cântărea. Eleanor îl

trimisese cu haine curate pentru Jessica și ordin să aibă grijă ca ea să facă baie. Niciuna dintre ele nu părea să aibă idee că el era bărbat. Jessica se dezbrăcase la câțiva metri de el. Și acel moment când el o ținuse de picioare ca să ajungă

la plasa aceea blestemată! Crezuse că nu avea să supraviețuiască acelui moment.

Își așeză masca mai bine pe față, având grijă să stea strâns. Erau momente când ar fi vrut să pună mâna pe Jessica și să-i arate că e bărbat.

— Ooohhh.

Auzi un țipăt pe jumătate leșin, pe jumătate rugăminte și își dădu seama deodată că, fusese atât de cufundat în gânduri, încât nu mai fusese atent.

Opri calul și ascultă nemișcat cum cineva

venea în fugă spre el. Trase sabia din teacă și așteptă.

Domnișoara Abigail Wentworth, îmbujorată din cauza efortului, apăru brusc dintre copaci. Se uită la Cavaler, duse o mână la piept și începu să se prăbușească la pământ.

Alex descălecă într-o clipă și o prinse înainte să atingă solul.

— Vei folosi asta cu mine? îl întrebă ea arătând spre sabie. O să-mi tai hainele înainte să-ți faci cheful cu mine?

— Nu, eu...

Nu știa sigur ce să-i răspundă, dar la

vederea: pieptului ei care tresălta – ea își scosese eșarfa, așa j încât se vedea mult din pielea ei albă – se gândi la j oferta ei.

— Te simți bine?

Ea se aruncă de gâtul lui, apăsându-i pieptul cu sânii.

— Sunt sclava ta,

prizoniera ta. Fă ce vrei cu mine. I

Alex ridică din sprâncene, dar nefiind un bărbat 1

care să-şi pună prea multe întrebări, în clipa urmă\ toare o sărută. Ea îi răspunse cu atâta pasiune, încât ’ pâna să-şi dea seama ce face, se

lăsa la pământ cu ea.,

Era dornică și fierbinte – și fiica unuia din cei mai vechi prieteni ai tatălui său.

— Abby, zise el încercând să scape din îmbrăţişare.

Părul i se desfăcuse și îl simțea moale pe obraz.

— Abdy.

Numele ei îi ieşi de pe buze ca un geamăt.

— Îmi place când îmi pronunţi numele. Cavalerul meu. Iubirea mea adevărată.

Îşi frecă şoldurile de ale lui, încercând să-l sărute din nou, dar el se feri.

— Du-te acasă la mama ta, spuse el cu o voce puțin tremurătoare.

De ce trebuia să fie Cavaler în orașul său natal? Oriunde altundeva ar fi avut-o pe fata aceea dornică fără să stea pe gânduri.

— Du-te acasă, Abby.

Te rog, du-te acasă.

Ea se rezemă de un copac, îmbujorată, cu sânii aproape afară.

— Cât de nobil eşti, şopti ea.

— Sau cât de prost, mormăi el uitându-se la ea.

Dacă nu pleca de acolo repede, avea să-şi

piardă stăpânirea de sine. În timp ce jumătate din minte îi spunea că e un prost, sări în șa.

— Cu bine, domnișoară Abigail, șopti el dând pinteni calului. Naiba să le ia pe toate femeile! adăugă el încet.

Jessica nu îl considera deloc bărbat, iar Abigail îl credea mai bărbat decât o herghelie de armăsari. Se mișcă în șa, simțindu-se doar pe jumătate bărbatul pe care îl credea Abby. Acum nu voia decât să ajungă pe Insula Fantomei și se rugă să

nu mai întâlnească alte femei.

Jessica se uită la coșul plin cu mure și se strâmbă. Avea propriul ei vas, cu care navigase până în New Sussex, dar în ziua aceea i se dăduse sarcina de a culege mure, ca un copil neascultător.

Și numai din vina Cavalerului!

Când se aflase că George Greene urma să fie biciuit, toţi spuseseră că avea să fie salvat de către Cavaler. Spuseseră că trebuia să-l salveze, de parcă ar fi fost o chestiune de onoare.

De parcă ar fi ştiut

ceva despre simțul onoarei al Cavalerului sau altceva legat de el, se gândi ea. Toți locuitorii orașului păreau să-i fi atribuit Cavalerului puteri magice, capacități pe care nu le avusese nimeni altcineva. Se așteptau ca acel bărbat mascat să îndrepte toate

nedreptățile, să se lupte de unul singur cu legile britanice.

Dar nu toată lumea îl considera bun pe Cavaler. Jess dusese zece kilograme de eglefin la familia Montgomery și i se spusese că Sayer voia să o vadă. JMu îl mai văzuse din seara când

Cavalerul o aruncase în ligheanul cu lături şi ea plânsese în braţele lui. Zâmbise când intrase în camera lui Sayer, dar nu şi când a plecat.

Sayer îi ceruse să nu apară în oraş a doua zi. Îi stătuse pe limbă să-l întrebe ce drept avea el să-i ceară aşa ceva, dar

nu o făcuse. De-a lungul anilor, familia Montgomery fusese bună cu ai ei și, în plus, nu putea fi nepoliticoasă cu un bătrân invalid, care voia ca ea să fie în siguranță. Șovăitoare, ea fu de acord să stea în pădure toată ziua. Sayer nu o lăsa nici la docuri

sau în apropierea vasului ei.

Așa că, acum, iat-o făcând treaba celor mici, numai din cauza acelui bărbat care își spunea Cavalerul.

Aproape de locul cu mure, era o porțiune cu mușchi, care părea foarte plăcută. Eleanor

merita ca sora ei să se întoarcă mai târziu și să-i dea motiv de îngrijorare. Zâmbind oarecum încântată, se întinse pe patul de mușchi și adormi în câteva minute. Din păcate, începu să-l viseze pe bărbatul mascat care îi dădea

viața peste cap. Retrăia momentul când el o umilise și când o sărutase atunci când ea îl ajutase să fugă.

— Jessica! Jessica, te simți bine?

Jess se trezi cu greu, agățându-se de niște brațe puternice, care o țineau.

— Visam, spuse ea. El...

Se opri brusc, fiindcă cel care o ținea era chiar cel care îi crea toate necazurile: Cavalerul.

— Tu! îngăimă ea. Tu!

Fără să stea pe gânduri, îi trase un pumn în maxilar.

— Nesuferită mică! zise el împingând-o la pământ.

Rochia uzată se desfăcu în faţă, lăsând să se vadă un pic de material alb de la gât până la mijloc. Pielea trandafirie i se vedea pe dedesubt.

Jessica simţi cum îi

plesnise rochia și văzu privirea din ochii din dosul măștii.

— Dacă mă atingi, o să...

— Simte-te răsplătită, zise el furios, ținând-o țintuită la pământ, în timp ce o sărută.

Jessica îi simți buzele

pentru a doua oară și începu să se zbată. Mai bine murea decât să-l lase pe acel bărbat să o ia cu forța. Îl lovi cu picioarele, o dată nimerind în fluierul piciorului. Îi simți durerea, dar el nu își dezlipi buzele de ale ei.

Își puse piciorul peste

ale ei ca să nu se mai miște. Jess încercă să iasă de sub el. Trase capul întro parte ca să scape de sărutul lui chinuitor.

Cavalerul îi ţintui mâinile deasupra capului cu o singură mână şi îi trase bărbia cu cealaltă, pentru a-i

aduce din nou gura sub a sa. Pentru a o ține nemișcată, se așează cu tot trupul pe ea.

O clipă, Jessica stătu neclintită. Simțea lucruri pe care nu le mai simțise niciodată. Oare acela era motivul care le făcea pe femeile proaspăt măritate să

chicotească? Aceea era senzația care le făcea pe fetele logodite să să aibă ochii sclipitori?

Cavalerul își desprinse buzele de ale ei, dar fețele le rămaseră apropiate. Era seară și lumina stelelor făceau ca fața lui să fie mai întunecată și ochii, mai

strălucitori ca oricând.

— Jessica, spuse el cu puțină mirare în glas.

Ea clipi de câteva ori și, deodată, cu o mișcare violentă, îl împinse la o parte și se ridică.

Cavalerul o privi zâmbind.

— Ei bine, Jessica, în ciuda faptului că te dai

drept bărbat, ești totuși, femeie.

Jess luă câteva mure din coș și se pregăti să le arunce spre el.

Ca o felină, el sări în picioare și o apucă de mână. Îi strânse pumnul până când zeama murelor se prelinse printre degetele ei.

Uitându-se în ochii ei, linse sucul care i se scurgea printre degete. Fără să știe de ce, vederea limbii lui făcu inima Jessicăi să bată puțin mai tare.

El îi trase ușor mâna la spate și se apropie până când trupurile li se atinseră.

— Cred că mi-au scăpat câteva mure, șopti el și se aplecă pentru a-i săruta pieptul, care tresălta de emoție.

Apoi se uită la ea.

Jessica îl privi cu ochii mari de uimire, fără să înțeleagă deloc ce simțea. Nu putea să se

mișteși stătea încremenită, lăsându-l pe acel bărbat să o atingă.

— Cu bine, dulcea mea Jessica. Sunt sigur că o să ne mai întâlnim.

Când el încălecă, ea rămase pe loc, cu brațele pe lângă trup, cu fusta pătată de murele

stoarse, privindu-l.

El duse degetele la buze.

Zâmbetul acela sigur și încrezut al lui o făcu să-și revină din stupoare. Luă alte mure și le azvârli spre capul lui. Dar el se îndepărtase deja și nu se mai auzea decât ecoul râsului sau.

— Îl urăsc! îl urăsc! îl urăsc! spuse ea bătând din picior și înșfăcând cele două coșuri cu fructe de pădure pe care e culesese. Îl urăsc cu tot sufletul meu!

După aceea porni spre oraș, dar, dintr-un impuls, se uită spre patul de mușchi unde

stătuse cu Cavalerul. Fără să se gândească, rupse o floare galbenă și o vârî în corsajul rupt al rochiei.

— Trebuie să aranjez asta, murmură ea netezindu-și rochia. Îl urăsc, sincer, repetă ea, de parcă n-ar fi crezut de prima oară, după

care porni spre casă.

— Iarăși pedepsești calul? întrebă Nicholas venind în spatele lui Alexander. Asta ar putea fi numai din cauza Jessicăi.

Alex continuă să perie calul cu furie, făcând să-i lucească pielea. Absent, alunga

muștele care îi căutau pielea asudată.

— Am auzit că nici tu nu te-ai descurcat prea bine. Ai frecat podeaua în bucătărie?

Nick mormăi îri chip de răspuns și se așează pe cel mai uscat petec de pământ din preajmă.

— Femeia asta se va

trezi folosită ca mop odată.

— Știu ce vrei să spui. Jessica o să fie sftrșitul meu. Acum e rece ca gheața și, în clipa următoare, mă frige.

— Eleanor a vrut să curăț șemineul. L-am zis că eu pun lucruri în

șemineu, nu le scot.

— Sigur, Jessica și-a riscat viața ca să-l ajute pe Cavaler. Dacă nu era ea îl prindeau. Și el să se poarte cu atâta lipsă de respect! N-a fost corect.

Nick își frecă bărbia.

— Întotdeauna mi s-a spus că am o ținută de membru al unei familii

regale. Multe femei mi-au spus că ar ști că sunt vărul țarului chiar dacă aș fi dezbrăcat. Sau, poate, mai ales atunci. De ce această Eleanor Taggert nu știe că fac parte din familia regală rusă? Cum îndrăznește să mă trateze ca pe o slugă?

Alex începu să perie coama calului.

— E foarte curajoasă. Știai că toată lumea din oraș râdea de ea fiindcă a fost aruncată în închisoare? George Greene era un erou, Cavalerul era un erou, dar Jessica Taggert a fost o prostuță.

— Eleanor trebuie să fie oarbă. Are cei mai albaștri și mai limpezi ochi, dar degeaba.

— Râd de ea din cauza hainelor ei, a vasului ei vechi și a copiilor ălora, dar face și ea ce poate. Micuța Molly mi-a zis că Jess are doar pantalonii ăia pe

care-i poartă și rochia aia urâtă și verde, zise Alex și se opri din periat. Și Cavalerul i-a rupt-o.

— Eleanor a zis... spuse Nick, dar se opri brusc. Parcă tu erai Cavalerul. Tu i-ai sffșiat rochia?

Alex se încruntă.

— Cred că da. N-am vrut, a fost numai vina lui Abigail. „Fă ce vrei cu mine”, o imită el. Apoi, am văzut-o pe Jessica întinsă pe pământ. Dormea, dar la început am crezut că era rănită și Cavalerul – adică, eu – am apucat-o de braț și ea m-a lovit...

— Rochia ei era sfâșiată. Înțeleg, l-ai rupt-o de tot?

— Sigur că nu! Nici chiar Cavalerul nu i-ar face rău unei femei virtuoase.

— Trebuia să-ți folosești sabia. Femeilor le place asta. Odată i-am tăiat rochia unei țigănci,

strat cu strat, în timp ce dansa. Și, mai târziu...

Alex aruncă peria și se duse spre Nick.

— Ea nu e așa! E curajoasă, generoasă, inteligentă și...

— Dar Cavalerul a profitat de ea. Poate ar trebui să-l provoci la duel, zise Nick în glumă.

Alex se opri lângă Nick, abia reținându-și furia, și începu să-și dea seama de absurditatea vorbelor sale. Se întoarse la calul său.

— Poate că sunt Cavalerul, dar sunt și Alexander.

— Ah, ce dilemă, dacă o femeie iubește

bărbatul în sine sau pe cel care crede ea că este. Sau poate e împărțită între inteligența bărbatului și sărutările lui. Ce crezi că va alege?

Alexander nu îi răspunse prietenului său, de-j oarece, în clipa aceea, nu știa ce ar fi vrut să aleagă ea.

Râse când se gândi la acest lucru.

— Ce-mi pasă ce face Jessica Taggert? Mă bucur că l-a ajutat pe Cavaler. Pe mine, adică. E drăguță și atrăgătoare, dar la fel sunt jumătate din femeile necă-l sătorite din lume. Tata m-a informat aseară că

ar fi ı timpul să mă însor și să fac un copil, doi. Zice că nu I vrea să moară fără să aibă nepoți. Cred că stă prea ı mult cu Nathaniel.

— Nu pomeni numele acelui băiat în fața mea! I spuse Nick. Totr timpul e cu Eleanor. Feri, am...

Se opri brusc și zâmbi amintindu-și ceva ce ar fi J vrut să țină pentru sine.

— N-aș avea atâtea probleme dacă n-ar fi el în J preajmă, adăugă apoi și înălță capul. De ce nu te îni sori cu Jessica?

— Cine? Cavalerul

sau Alexander, pe care ea îl consideră gras și leneș? Cavalerul s-ar însura cu ea în timp ce ar fugi de soldații englezi, iar Alex n-ar putea I să se decidă ce haină să poarte. Mă îndoiesc că l-ar vrea pe vreunul dintre ei.

— Ah, zise Nick.

— Ce vrea să însemne asta?

— Atât, „ah”, nici mai mult, nici mai puțin.

Alex mai perie o dată calul.

— Mâine, Alexander Montgomery va merge în petit. Mai sunt și alte femei în oraș, în afara domnișoarei Jessica.

Femei drăguțe și docile, care judecă un bărbat după suflet. Poate că nu arăt așa bine când sunt așa căptușit și cu perucă, dar există un bărbat sub toate astea. Jessica își va da seama de asta când va vedea că alte femei vor fi interesate.

— Ai mai multă încredere în femei decât mine.

— Am încredere doar în Jessica. Ea are mai multă minte decât multe altele.

— La fel și sora ei. De cele mai multe ori...

— Uneori, Jessica poate fi o proastă. De ce

nu-și dă seama că eu sunt...

Și cei doi continuară să se plângă astfel..

Eleanor încerca să pregătească cina pe aceeași masă unde Jessica își făcea socotelile.

— Vrei să fii mai atentă? se răsti ea când

Eleanor stropi o preţioasă hârtie cu aluat. Nu cred că bătrânului Clymer îi va plăcea să aibă hârtiile pătate.

— N-o să-i pese ce e pe hârtii. Nu vrea decât o scuză ca să te vadă. Se preface că s-a lovit la mână. Ieri l-am văzut folosind toporul.

— Oricare arfi motivul, ne prinde bine pielea de la tăbăcăria lui. Copiii au nevoie de încălţări pentru iarnă.

Eleanor continua să amestece aluatul în castronul mare din lemn.

— Jess, l-ai văzut pe Alexander în ultima

vreme?

— Nu în ultima săptămână, spuse ea făcând adunări în minte.

— Nu v-aţi certat, nu?

Jess se uită la sora ei de parcă aceasta şi-ar fi pierdut minţile.

— Ce spui? Pentru ce ne-am certa?

Eleanor turnă aluatul într-o formă de lângă micul șemineu.

— Știu și eu? O vreme mi s-a părut că sunteți buni prieteni și, acum, nu vă mai vedeți deloc. Nu râzi iar de el, nu?

Jess strânse din dinți.

— Nu, n-am râs de el.

Nu l-am apostrofat cu degetul. Și nici n-am sărit de după colț strigând la el „bau”. Ar trebui să știi de ce nu l-am văzut nici pe el, nici pe altcineva, spuse ea privind-o furioasă peste masă.

După ce Jessica fusese luată prizonieră fiindcă

îl ajutase pe Cavaler să fugă și Alex reușise să o elibereze, Sayer Montgomery îi ținuse o predică aspră, în timp ce Eleanor plângea în batistele curate ale șefului ei. Fusese destul de rău că Jessica fusese exilată în pădure în ziua în care George Greene

urma să fie biciuit, dar când se întorsese cu rochia sfâșiată și o vânătaie pe gât, Eleanor fusese aproape isterică. Jess mințise în legătură cu rochia, dar Eleanor nu o crezuse și Jess roșise când se pomenise de Cavaler.

Acum, la o săptămână

după acel incident, Jess era în continuare mai mult sau mai puțin pedepsită. Nu fusese nici pe vas, nici în oraș. În schimb, trebuia să aibă grijă de toți cei șapte copii. Ca și cum toate acestea n-ar fi fost de-ajuns pentru a o face să înnebunească, bătrânul

Clymer o rugase să-i facă socotelile în schimbul câtorva bucăţi de piele.

Astfel că, timp de o săptămână, Jess înregistrase vânzări (Clymer nu mai pusese la punct registrele de doi ani), trăsese un copil de lângă foc, adunase o coloană de cifre,

împiedicase doi copii să se omoare între ei, adunase din nou coloana de cifre, strigase la Nathaniel să nu-și mai chinuie sora și să se ducă să adune moluște, adunase din nou cifrele, îi trăsese o palmă lui Sam pentru că trăgea pisica de coadă, apoi... Și

așa, la nesfârșit, timp de șapte zile.

Și, acum, Eleanor o întreba dacă nu cumva îl supărase pe Alexander.

— N-am supărat pe nimeni. Am fost o tânără perfectă. Am făcut lumânări, am spălat rufe, am spălat fețe și funduri. Am...

— Și l-ai evitat pe ofițerul vamal. Știi că te bănuiește, Jessica. Numai domnul Montgomery...

— Da, știu, spuse Jess oftând. Îi sunt foarte recunoscătoare. Chiar mă bucur pentru tot ce-a făcut și îmi pare foarte rău că am fost așa o

proastă și l-am ajutat pe Cavaler.

Îi surprinse privirea surorii ei.

— Se aude ceva?

— Peste tot sunt afișe cu recompensa. Domnul Pitman vrea neapărat să pună mâna pe acest Cavaler al tău.

— Nu-i al meu! spuse

Jessica. Nu-i deloc al meu! S-a întâmplat să fiu în locul nepotrivit în momentul nepotrivit.

Eleanor deschise gura să spună ceva, dar se opri când auzi o bătaie în ușă. Îi trebuiră câteva clipe ca să treacă printre copiii care dăduseră buzna la ușă și, când o

deschise, îl văzu pe Alexander în prag, strălucitor în mătase roz. Peruca îi era prinsă lejer la ceafă cu o fundă din satin roz. În mână ținea un coș din lemn. Bătu un copil pe cap salutând-o pe Eleanor, după care se uită la mâna cu care atinsese

copilul.

Eleanor îi dădu o cârpă umedă.

— Bună seara, Alexander. Ce vânt te aduce pe aici?

— Aș putea vorbi cu Jessica? întrebă el oarecum timid. Afară. Mă gândeam să mergem până la moară.

— Sam! Termină! Nu știu, trebuie să lucrez la registrele astea, spuse Jess. E ceva important?

— Va veni, spuse Eleanor împingându-l pe Alex afară și luându-i cârpa din mână. Jessica, zise ea apoi cu severitate, ia pelerina mea și du-te cu el.

— E prea periculos să ies din casă, dar când apare un Montgomery, deodată sunt în siguranţă. Cine o să mă apere de păsările colibri care o să-i năpârdeasca haina?

— Jessica... o apostrofă Eleanor. Du-te! A peţit fete toată

săptămâna.

Jess făcu ochii mari.

— Și crezi că eu sunt următoarea? Doamne, Nathaniel, adu-mi o găleată cu vopsea, stăpânul Alex a ieșit la vânătoare.

Eleanor rămase, însă, neclintită, uitându-se furioasă la sora ei.

— Bine, mă duc. Nate, dacă mă auzi strigând, să vii după mine.

— Și păsările colibri? întrebă Molly.

Eleanor o împinse afară pe Jess, care purta costumul ei de marinar, fără să-i dea pelerina.

— Să fii drăguță cu

el, îi șopti înainte să închidă ușa.

— Buna, Alexander, ai avut treabă? îl întrebă ea zâmbindu-i când porniră la drum.

S-ar fi bucurat să-l vadă, dacă n-ar fi vrut atât de mult să-i termine socotelile lui Clymer.

— Am auzit că l-ai văzut pe domnul Clymer săptămâna asta, spuse Alex strângând un coș de lemn sprijinit pe burta sa proeminentă.

— Mai mult decât am vrut. Zice că s-a lovit la mână și nu poate să-și facă socotelile. Găsește un motiv să mă viziteze

de patru ori pe zi.

— Te-a cerut în căsătorie? o întrebă Alex.

— Cam la fiecare douăsprezece minute. Ultima oară când a făcut-o, Sam a făcut pipi pe piciorul lui. Pe fața bătrânului Clymer nu s-a clintit niciun mușchi,

stătea acolo și aștepta răspunsul meu.

— Și care a fost?

— „Nu, mulțumesc, domnule Clymer, dar ați fost foarte amabil că m-ați întrebat.” Așa cum îi răspund de ani de zile.

— De ce nu te măriți cu el? E bogat și v-ar putea oferi ție, lui

Eleanor și copiilor un cămin. Plăcut, haine frumoase, toate lucrurile pe care și le doresc femeile.

— Nu toate femeile. După ce au murit părinții noștri, eu și Eleanor am jurat că ne vom căsători doar dacă vom vrea și că vom

aștepta bărbații potriviți. Nu ne vom mulțumi cu oricine.

— Și Clymer e oricine?

Ea se opri și se uită la el.

— Alex, despre ce e vorba? Și ce ai în cutia aia? Eleanor zice că ai fost în pețit toată

săptămână. S-a întâmplat ceva?

— Putem să ne așezăm? Mă strâng pantofii, spuse el sincer și se așează pe o piatră pe marginea drumului. De fapt, am venit să-ți cer sfatul. Tatăl meu vrea să mă însor.

Îi urmărea chipul

pentru a vedea cea mai mică emoţie.

— Şi? întrebă Jess aşezându-se pe iarbă lângă el, cu un firicel în gură. Sunt o groază de femei pe-aici. Niciuna nu-i pe placul tău?

— Câteva. Cynthia Coffin e foarte drăguţă.

— Sigur. Şi face o

pâine excelentă. Tatăl tău ar plăcea-o. Ai cerut-o? îl întrebă ea fără să vadă expresia de dezgust de pe chipul lui.

— Încă n-am cerut pe nimeni. Caut doar. Soţii Coffin ar fi încântaţi să mă aibă ca ginere.

— Domnul Coffin ar fi încântat să pună mâna

pe terenul de la docuri al tatălui tău. Probabil că te crede și incompetent, nu doar...

Se opri și îl măsură din cap până-n picioare.

— Haina e nouă?

Chipul lui se lumină, deși privirea îi era rece.

— Ți place?

— Alex, de ce nu...

— Și Ellen Makepeace m-a invitat la masă, spuse el întrerupind-o.

— Ellen e vicleană. În locul tău, nu m-aș însura cu ea.

Alex strânse din dinți.

— Cathryn Wheatbury nu a părut deloc interesată.

Jess căscă.

— Pentru că e îndrăgostită de Ethan Ledbetter. Dar multe femei sunt îndrăgostite de el. Ethan o să-ți facă ceva greutăți. Tu ai banii și numele familiei Montgomery, dar Ethan are...

Zâmbi.

— Ce are Ethan?

— Înfățișare, farmec, inteligență. E un adevărat gentleman. Ultima oară când a fost la bordul lui “Mary Catherine“, am...

— La bordul lui “Mary Catherine“\ Ce căutai singură cu el? o întrebă Alex.

Jessica se ridică în

capul oaselor și îl privi surprinsă.

— Nu-mi comanda și tu acum. Îmi ajung tatăl tău și sora mea. Ethan a venit să cumpere niște eglefini. Și a venit cu mama lui. Ethan a cărat peștii.

Alex se relaxă.

— Mă mir că a putut

să-i ridice.

— Cu brațele alea? spuse Jess zâmbind visătoare. Ar putea să care și partea din spate a unei balene. Știi, Alex, spuse ea stând mai dreaptă, de câteva ori m-am gândit că, poate, Ethan e Cavalerul. Au cam aceeași statură,

sunt înalți, puternici, amândoi sunt chipeși, și mă îndoiesc că Ethan se teme de ceva. Anul trecut...

Alex se ridicase în capul oaselor pe piatră, cu spatele rigid asemeni lamei unei săbii.

— De unde știi cum arată Cavalerul? Ultima

oară când te-am văzut, ziceai că-l urăști.

— Așa e, dar asta nu înseamnă că sunt oarbă. Ethan are forța să se balanseze pe o frânghie, așa cum a făcut Cavalerul.

— La fel au jumătate din marinarii din port. Oricare din ei ar putea fi

acest Cavaler despre care se pare că ai o părere atât de bună.

— Despre care...

Se uită la el în lumina slabă.

— Alex, ești cumva gelos?

— Pe Cavaler? îngăimă el.

— Nu, pe Ethan.

Multe fete din oraș îl urmăresc pe Ethan oriunde merge. Trebuie să înțelegi că, atunci când curtezi o femeie, s-ar putea să rivalizezi cu Ethan și, ei bine, Ethan nu... adică e...

Încerca să aibă tact, dar era greu. Se uită clar la burta și la peruca lui.

Pentru o clipă, Alex o privi furios, după care se uită în jos.

— Aș vrea să-ți spun ceva, Jessica, ceva ce n-am spus nimănui din Warbrooke, nici măcare tatălui meu... Numai servitorul meu, Nicholas, știe. Vezi tu, după ce vaporul pe care

eram a naufragiat în largul coastei Italiei, am avut febră foarte mare. Aproape că era să mor.

O privi printre gene.

— Ca urmare a bolii, unii din mușchii mei au fost afectați, zise el atingându-și burta. Din cauza febrei, nu pot să slăbesc. Nu-mi pot

controla mușchii, au fost prea slăbiți.,

Jess nu putu să vorbească o clipă. Se simți extrem de vinovată pentru toate dățile când râsese de el.

— Și părul? întrebă ea.

— Părul? Ah, da, am pierdut și părul. Perucile

îmi acoperă chelia.

— Alex, șopti ea, îmi pare foarte rău. N-am știut. Cred că boala ți-a slăbit și puterile. De aceea nu poți să călărești, să muncești sau chiar să mergi prea bine.

— Da, zise el.

— Dar hainele, spuse

ea. Poate dacă ai purta...

— Sunt singurele lucruri care mi-au rămas, spuse el. Dacă-mi iei hainele, nu mai rămâne decât un fost marinar gras, chel și cu mușchii slăbiți.

— Așa cred... Alex, îmi pare așa de rău. Dacă ar ști femeile alea

proaste!

— Femeile?

— Cele cu care încerci să te însori. Dacă ar ști, sigur pe una n-ar deranja-o sa fie mai degrabă infirmieră decât soție. Cu Nelba Mason ai încercat?

— Nelba Mason! exclamă el. Face ca

broaștele râioase să pară frumoase, are și o gură sub nasul ăla?

— Da, una mică, dar fără buze. Alex, tatăl ei are două sute de hectare de teren arabil. Bine, las-o pe Nelba. Sigur vreuna din fete e atrasă de banii tăi.

— Nu în comparație

cu brațele lui Ethan, mormăi el.

— Ai dreptate. Dar, sigur, trebuie să te vrea cineva.

— Poftim, spuse el brusc. Ăsta e pentru tine.

Jess luă coșul de lemn și, când îl deschise, văzu o rochie albastră din

bumbac.

— A fost a mamei, spuse Alex. N-a purtat-o aproape deloc.

— Dar nu pot s-o primesc.

— Sora mea s-a măritat cu Pitman și l-a făcut să aibă putere în oraș. Pitman e motivul pentru care a apărut

Cavalerul și el ți-a sfâșiat rochia. Mi-a spus Eleanor. Așa că îți datorez o rochie.

— Dar, Alex...

El îi acoperi mâna cu a sa.

— Te rog s-o primești, Jess. Și am adus portocale pentru copii. Sunt în coș, sub

rochie.

— Portocale? șopti Jess și își aminti ceva ce se întâmplase când era mică.

Întotdeauna i se păruse că Adam Montgomery era cel mai fascinant bărbat. Chiar și când era un băieţandru înalt, cu

picioare lungi, obișnuia să se țină după el. Odată, când alerga în urma lui pe docuri, căzuse și își julise genunchiul. Habar nu avea că Adam știa măcar cum o cheamă, cu atât mai puțin că ea se țînfea după el. Dar el se întorsese, o ridicase, îi

examinase genunchiul, după care zâmbise și spusese: „O să merg mai încet.” în seara aceea, el îl trimisese pe Alex să-i aducă un nepreţuit ananas, doar pentru ea.

— Jess? întrebă Alex. Te simţi bine?

Ea îl privi zâmbind.

— S-ar putea să fii

demn de a fi un Montgomery, până la urmă.

— S-ar putea? întrebă el făcând ochii mari. Înțeleg, în comparație cu unul din iluștrii mei frați.

— Uite ce e, Alex, începu ea văzând că izbutise să-l înfurie din

nou. Voi accepta rochia și portocalele. Îți mulțumesc pentru ele.

— Ne întoarcem? întrebă el rigid.

Jessica nu vrusese să-i rănească sentimentele și, pentru a se revanșa, îl luă de braț.

El îi zâmbi și îi acoperi mâna pentru o

clipă.

— Nicio grijă, Alex, vei găsi pe cineva. O să vezi. O să vorbesc cu Eleanor și o să vedem pe cine putem găsi. Sunt sigură că, între bucata de port a tatălui tău și casa aceea mare, o să găsim o tânără drăguță căreia îi plac bărbații

graşi şi chei. S-ar putea să fie nevoie să căutăm în sud, deoarece nu avem şanse cu cele care i-au cunoscut pe Adam şi Kit. Dar vom găsi pe cineva. Nu-ţi face griji.

Îi zâmbi în întuneric, dar el era cu capul întors şi nu mai spuse nicio vorbă până acasă. Îi

dădu coșul lui Jess și, politicos, dar rece, i se păru lui Jess, își luă rămas bun.

A doua zi, Eleanor insistă ca Jessica să stea din nou în casă. Încă se mai vorbea despre Cavaler și se făceau prea multe speculații cu privire la identitatea lui.

Numele Jessicăi se pomenea frecvent. Eleanor nu îi spuse că numele ei era însoţit adesea de râsete. Frumoasa fată devenise o sursă de amuzament.

Seara, Jessica ardea de nerăbdare să iasă. Îşi tot imagina cum putrezea fundul vasului

ei sau cum soldații englezi primeau ordin să îl confiște. Eleanor spunea că flata vasul, că numai șobolanii păreau să-l vrea.

Jessica ieși din casă pentru a vărsa un vas cu apă murdară și, pentru o clipă, stătu la marginea pădurii, respirând aerul

răcoros al serii..

Deodată, un braţ îi cuprinse mijlocul şi o mână îi acoperi gura.

— Nu mişca şi nu scoate niciun sunet.

Ar fi recunoscut acel accent oriunde. Scutură din cap şi încercă să scape de mâna lui.

— O să dau mâna la o

parte dacă nu țipi. Îi aduci pe englezi imediat dacă țipi.

Jessicăi nu-i plăcea să fie de acord cu șantajul lui, dar mâna lui mare nu o lăsa să respire. Așa că încuviință.

El dădu mâna la o parte și ea trase aer în piept. Dintr-o mișcare,

el o întoarse, așa încât fu lipită cu spatele de un copac, ţintuindu-i trupul cu un picior și, cu un braţ, ţinându-i capul lipit de pom. Cealaltă mână a lui era liberă să exploreze.

— Ce vrei? întrebă ea privindu-i ochii în dosul măștii. De ce ai venit

aici? Ce au mai făcut englezii?

— Am venit doar ca să te văd, spuse Cavalerul, mișcându-se așa încât trupul său îl atingea pe al ei.

Mâna sa liberă era pe mijlocul ei, mângâindu-i coastele.

— Te urmăresc,

Jessie. Te văd. Mă gândesc la tine.

— Eu nu mă gândesc la tine, zise ea încercând să scape de el, dar era ținută prea strâns.

El se aplecă și îi sărută gâtul chiar sub ureche.

— Nu te gândești niciodată la mine? Nu-ți

amintești de locul cu mure?

— Nu, minți ea având senzația că se contopește cu pomul când îi simți buzele fierbinți pe tot gâtul.

El îi cuprinse ceafa cu mâna și, cu degetul mare, o atinse sub bărbie, după care porni

cu degetele în jos și le strecură pe sub eșarfa care îi acoperea decolteul rochiei.

— Asta e o rochie în locul celei pe care am rupt-o eu? întrebă el atingându-i ușor partea de sus a sânilor.

— Da, spuse ea cu o voce răgușită când mâna

lui îi masa ceafa.

— De unde o ai?

— De la Alexander, șopti ea și buzele lui îi coborau pe trup.

Cavalerul înălță capul și o privi.

— V-am văzut pe amândoi în întuneric. Ce ți-e acel om?

— Prieten.

— La-mă pe după gât, Jessica, îi porunci el cu un glas scăzut.

Ea era prea vlăguită ca să nu-l asculte. Ridică brațele și îl cuprinse după gât, iar el o trase mai aproape, nemaifiind nevoie să o țintuiască de copac. Ea îi simți trupul lipit de al său, atât de

cald și de tare. Răsuflarea ei deveni mai agitată.

— Ești a mea, Jessica, șopti Cavalerul. Ești a mea.

Ea simți mătasea măștii lui cum îi mângâia pielea deasupra buzelor. Voia ca el să o sărute, voia ca buzele lui

să le atingă pe ale ei, dar el îi refuza acest lucru.

— Nu sunt a niciunui bărbat, izbuti ea să îngaime.

El o prinse de păr din nou, îi trase capul pe spate şi o sărută cu pasiune.

Jessica îi răspunse în ciuda intenţiilor ei. Acel

bărbat nu avea niciun drept să o atingă, niciun drept să spună că era a lui, dar când buzele lui le atinseră pe ale ei, ea nu se mai gândi ce era bine și ce nu. Brațele ei îi înconjurară gâtul și, când el o trase mai aproape, ea îi răspunse la fel, vrând să fie cât

mai aproape de el.

— Jessie, șopti el, trăgându-i capul pe umărul lui până când ea nu putu să mai respire. Nu suport să te văd cu alti bărbați.

— Cine ești? șopti ea. Spune-mi. O să-ți păstrez secretul.

— Nu, scumpa mea,

nu-ți voi pune viața în pericol.

Ea încercă să se desprindă din îmbrățișare, dar el nu se clinti.

— Nu poți să apari mereu în viața mea, să mă ridiculizezi, să mă țintuiești de copaci, să-mi sfâșii rochiile în iarbă

și să te aștepți să... să... Nu știu ce aștepți de la mine. Nu știu cine ești și nici nu vreau să știu. Aș vrea să pleci și să nu te mai întorci. Englezii or să te prindă și or să te spânzure pe loc.

— Ți-ar păsa?

Mâinile ei se încleștară pe trupul lui,

iar obrazul îi era lipit de cămașa lui de mătase, așa încât bătăile inimii lui îi răsunau în urechi.

— De ce mi-ar păsa? minți ea. Nici măcar nu știu cine ești. Alege altă femeie căreia să-i acorzi atenție.

El îi ridică bărbia cu degetul.

— Chiar vorbești serios? Am venit în seara asta doar ca să te văd. Știu că stai ascunsă fiindcă m-ai ajutat și voiam să-ți mulțumesc.

— M-ai umilit în fata tuturor, făcându-i să râdă de mine.

Gura lui, cu buze frumos conturate, schiță

un zâmbet slab.

— Un sărut e o umilință? întrebă el și îi atinse buzele ușor cu buzele lui. Un sărut nu e o răsplată?

Cu dinții îi prinse jucăuș buza de jos, plimbându-și vârful limbii peste ea.

— Nu m-am putut

abține să nu te sărut în ziua aceea, în ciuda pericolului. Dacă nu m-aș fi oprit să te sărut, n-aș fi avut nevoie de ajutorul tău.

— Atunci, ești un prost. Să riști să fii spânzurat doar ca să săruți o fată...

O sărută de patru ori.

Acele sărutări scurte erau, într-un fel, mai intime decât unul lung.

— Depinde de fată.

— Jessica! o auziră pe Eleanor strigând.

Fără să vrea, Jess se agăță de el, dar fiindcă se uita spre casa, nu îl văzu zâmbind.

— Trebuie să pleci.

El îi cuprinse fața în mâini.

— Promite-mi că nu te vei amesteca în ce voi face. Nu suport să văd cum te prind. Să nu-ți riști viața pentru mine. Dacă e să atârn în ștreang, vreau să atârn singur.

Mâinile ei îi atinseră

gâtul. Îi simți încordarea și bănui că se gândea că ea avea să încerce să-i scoată masca, dar ea nu voia decât să-i atingă gâtul, atât de cald și de viu. Nu suporta ideea unei frânghii în jurul acelui gât.

— Jessica, strigă Eleanor din nou, de data

aceasta mai aproape.

— Du-te. Șopti Jess. Pleacă înainte să te vadă cineva.

El îi zâmbi din nou, o sărută scurt și plecă. Jessica rămase pe loc o clipă, lipsindu-i căldura lui. Mintea îi spunea că ar fi trebuit să se bucure că plecase, dar trupul ei

îl dorea mult. Își îndreptă șalul vârât în rochie și tocmai își prindea părul la loc când apăru Eleanor.

— Unde ai fost? o întrebă ea.

— Aici, spuse Jess visătoare. Nu departe.

Toată seara, Jessica fu doar pe jumătate cu

familia ei. Cum putea un bărbat pe care nici nu-l cunoștea să însemne atât de mult pentru ea? Cum putea ea să însemne ceva pentru el? Dar Cavalerul vorbea ca și cum ar fi ținut la ea.

Ea sigur nu ținea la el. Doar fiindcă era mult mai curajos decât o sută

de bărbați la un loc, pentru că își risca viața pentru a-i ajuta pe alții, pentru că o săruta până când nu mai putea să respire, pentru că o alesese pe ea dintre toate femeile din Warbrooke – nu, acela nu era un motiv să se gândească prea mult la

el.

— Jessica, spuse Eleanor cu severitate, dacă n-ai de gând să mănânci napii ăia dă-i cuiva care îi mănâncă.

— Da, murmură ea. Îi mănânc.

Dar nu mâncă și Nathaniel le dădu farfuria ei lui Molly și lui

Sarah. Jess nici nu observă.

CAPITOLUL ȘAPTE

— O să vii cu mine, spuse soldatul englez uitându-se la Jessica.

— Dar n-a făcut nimic, protestă Eleanor, de fustele căreia se agățau trei copii. Pur și simplu, a stat pe margine și a privit.

— Asta va hotărî trimisul Majestății Sale, John Pitman.

— E în regulă, Eleanor, spuse Jessica, hotărâtă să nu i se simtă tremurul din glas.

Pitman trebuia doar să o acuze și era ca și condamnată. Le aruncă o privire de încurajare

rudelor sale și îi urmă pe cei patru soldați trimiși după ea.

Nathaniel mergea pe lângă ea.

— O să te apăr, Jess, spuse Nate, ai cărui ochi de copil păreau foarte maturi.

Ea îi zâmbi slab și își ținu capul sus.

Soldaţii o duseră la casa familiei Montgomery, dar nu intrară pe uşa care dădea în salon, ci pe una laterală, pe unde nu intrase niciodată. Aceasta dădea într-un birou care aparţinuse ani de zile bărbaţilor Montgomery. Adesea îl

văzuse pe Adam acolo, stând lângă tatăl său, învățând cum să se ocupe de afacerile familiei.

John Pitman stătea la biroul pe care îl folosiseră generații întregi de Montgomery.

Unul din soldați o împinse pe Jessica, astfel

încât ea se trânti pe scaunul din fața biroului.

— Domnișoară Jessica, spuse Pitman după ce le făcu semn soldaţilor să plece și ei rămaseră singuri. Mi s-a spus că îl cunoști pe acest tâlhar care își spune Cavalerul.

— Nu știu nimic despre el. Nici cine e, nici unde locuiește, absolut nimic.

— Totuși, te-a sărutat.

Jessica se foi pe scaun. Își amintea prea bine seara când îl întâlnise pe Pitman în pădure. Îi spusese că nu

dormea cu soția lui și încercase să o sărute.

— Mulți bărbați încearcă să mă sărute, spuse ea încet și privindu-l în ochi. Nu eu cer atâta atenție.

El coborî pleoapele puțin, arătând că își amintea la ce se referea ea, după care se uită la

rochia ei.

Jessica își dădu seama deodată că acel om nu îi dăduse niciodată atenție până când nu o remarcase Cavalerul.

— Nu știu nimic despre Cavaler, repetă ea, de data aceasta, mai tare.

Pitman se ridică și

ocoli biroul, venind spre ea.

— Nu știu dacă te cred sau nu. L-ai salvat ultima oară când a apărut.

— Doar i-am aruncat o frânghie lui George Greene. De unde să știu că soldații englezi sunt atât de neîndemânatici?

El o privi îndelung.

— Da, așa mi s-a dat de înțeles.

Jessica se întrebă dacă Alex îl plătise pe cumnatul său ca să o elibereze.

Pitman se apropie mai mult de ea și îi puse o mână pe umăr.

— Nu mi-am dat

seama până de curând cât de drăguță ești, domnișoară Jessica.

— Până când Cavalerul v-a atras atenția asupra mea?

El își retrase mâna.

— Ai o limbă ascuțită. Poate prea ascuțită. Dacă mai continui să-l ajuți pe

acest bandit...

— Ce veți face? Mă veți pedepsi pe mine, pentru că nu-l puteți prinde pe el? spuse ea și imediat își dori să nu fi vorbit.

El dădu să spună ceva, dar ușa se deschise brusc.

— Ce înseamnă asta?

întrebă Alexander izbind ușa de perete și peruca îi flutură în spate. Am auzit că arestezi femei.

Pitman se întoarse la birou cu o expresie plictisită pe chip.

— Nu le-am arestat, doar am cerut să fie aduse aici pentru a le pune întrebări.

— Nu permit așa ceva, spuse Alex a cărui voce devenea tot mai puternică. Pricepi? Nu permit! Vino, Jessica, zise el și îi întinse mâna ca și cum ar fi fost un copil.

Jessica îi dădu mâna, fără să se uite la Pitman, și ieși cu Alex.

— Cu cine a mai vorbit?

Alex nu-i răspunse, ci o trase după el pe coridoarele casei.

— Alex, unde mergem? Cu cine a mai vorbit?

În sfârșit, Alex deschise o ușă, o trase înăuntru și închise ușa

în urma lor, răsuflând ușurat.

— Alex, spuse ea din nou.

Era o încăpere mare cu mobilier acoperit de muselină pentru a-l proteja de praf.

Alex se așează pe un scaun și un nor de praf și pudră din peruca lui

se ridică în jur. Dezveli un sertar de unde scoase un evantai brodat care se potrivea perfect cu vesta sa verde din satin.

— Bine, Jess, spune-mi tot

— Nu sunt multe de spus. Voia să știe dacă știu ceva despre Cavaler.

— Și nu știi, desigur.

Doar sărutările lui, se gândi ea.

— Știi? insistă el.

— Nu știu nimic ce l-ar putea face pe Pitman să-l execute. Ar trebui să mă duc acasă să-i spun lui Eleanor că sunt bine.

— Eleanor știe. L-am trimis pe Nate. Ce știi despre Cavaler? Stai jos

și nu te mai foi.

Jessica dădu la o parte o bucată de muselină și se așeză pe un scaun cu tapiserie roz.

— Nu știu cine e sau cum să iau legătura cu el. Nu știu nimic despre el.

Doar senzația pe care

mi-o dau mâinile lui pe trup, se gândi ea, dar nu avea să-i spună lui Alex sau altcuiva.

— L-ai revăzut? o întrebă Alex încet, dar cu intensitate în privire.

— Eu... Alex, de ce mă interoghezi și tu?

— Ți-am spus, mă simt răspunzător pentru

tine. Nu vreau ca acest Cavaler să fie în preajma ta. N-am încredere în el. E prea fanfaron.

— E de treabă, izbucni ea. Cel puțin, el încearcă să ajute. Toți ceilalți din oraș au stat cu mâinile în sân și nau făcut nimic când i s-a furat vasul lui Josiah.

— Credeam că-l consideri pe Cavaler un laș, prea fricos ca să facă ceva fără să se ascundă în spatele măștii.

— Ar fi împușcat dacă ar protesta pe față, spuse ea și vru să schimbe subiectul. Asta nu e fotografia mamei tale?

Alex păru să vrea să-i mai pună întrebări, însă își mai făcu vânt cu evantaiul o vreme și se ridică.

— Asta a fost camera mamei. Voiam să-ti arăt ceva.

Se duse la un cufăr mare de lângă perete și îl deschise. Înăuntru,

strânse cu grijă, erau multe rochii.

— Astea au fost ale mamei și acum stau aici degeaba. Mă gândeam că, poate, le vreți tu și Eleanor.

Instinctiv, ea se depărtă de el.

— Pomană pentru familia Taggert? Dacă

am acceptat o rochie de la tine nu înseamnă că le voi accepta și pe astea. Nu vreau mila ta, Alexander Montgomery. Întotdeauna ne-ai considerat niște amărâți.

— Nu, Jess, n-am vrut...

— Ce se petrece aici?

Amândoi se

întoarseră și o văzură pe Marianna Montgomery Pitman în pragul ușii. Era o priveliște formidabilă. Statura înaltă și cu umeri lați caracteristică familiei Montgomery era grozavă pentru bărbați, dar lăsa de dorit la o femeie. Marianna avea cam i un

metru optzeci, umeri laţi, pieptul mare şi mijlocul subţire – un corp pe care l-ar fi invidiat orice bărbat. Mai avea şi o personalitate care era o combinaţie între un taifun şi un nou-născut. Nu ştiai niciodată dacă Marianna avea să fie

autoritară sau să ți se cuibărească în brațe.

— Alexander, te-am întredat ceva.

Părea să fie ziua în care Marianna era vijelioasă, iar Alex începea să se facă mic în fața surorii sale. Jess înaintă spre ea.

— Am fost adusă aici

pentru a fi interogată... de către soțul tău și Alexander a fost drăguț și m-a adus aici ca să-mi arate lucrurile frumoase ale mamei voastre. Noi tocmai plecam.

— Ah, spuse Marianna și se așează înfrântă. Soțul meu. Am dat-o în bară cu asta.

Când m-am măritat cu el nu știam că o să fie așa. Nu vreau să sufere nimeni din cauza mea. L-am chemat pe Adam și Kit, dar cred că n-au primit scrisorile mele. Sunt sigură că ar veni dacă ar putea.

Jess o bătu pe umăr. Marianna o făcea să se

simtă mică și ușoară.

— Vor veni când vor putea. Până atunci, îl avem pe Cavaler.

— Da, spuse Marianna. Ne-a ajutat, dar John vrea să-l omoare.

— Marianna, dacă auzi ceva ce ar trebui să afle Cavalerul, spune-mi,

zise Jess, fiindcă s-ar putea să-l găsesc. Aș putea să...

Alex, de care aproape că uitase, o apucă de cot și o împinse afară din încăpere.

— O voi face, strigă Marianna. O să-ți spun, Jess.

— Dintre toate

lucrurile prostești, acesta e cel mai tare, spuse Alex imediat cum ieșiră din casă. E măritată cu Pitman, îți dai seama? Dacă-i spune ce ai zis? Dacă Pitman crede că poți să iei legătura cu Cavalerul? Chiar poți? De ce nu mi-ai spus?

— Alex, mă doare brațul. Pentru cineva care are mușchii slăbiți, strângi foarte tare, spuse ea frecându-și brațul. Cred că Marianna îl urăște pe Pitman mai mult ca oricine și nu sunt sigură că pot lua legătura cu Cavalerul, dar s-ar putea... s-ar

putea să-l revăd. Putem să mergem la izvor? Mi-e sete.

El o prinse de braţ din nou, dar cu mai puţină forţă.

— Când l-ai revăzut?

— Aseară. Nu ştiu de ce îţi spun asta.

— Ce voia?

— A fost o vizită de

curtoazie.

— De curtoazie? întrebă el oprindu-se lângă izvor.

Jess luă apă în mâini și bău, după care se descălță și intră cu picioarele în apa rece.

— Da, de curtoazie. Alex, nu ti-e cald cu hainele alea? Nu e

nimeni aici, scoate-ți peruca. Nu mă deranjează să văd un cap chel.

— Dar ai prefera să vezi părul negru al Cavajerului, nu-i așa?

Ea își ridică fusta până la genunchi.

— Ce-i cu tine azi? Iarăși ți s-a refuzat o

cerere în căsătorie? Întâi, ţi-e milă de mine şi, apoi, strigi.

— Lasă fusta jos. Poate nu ţi se pare că arăt ca un bărbat, dar sunt.

— Ah, spuse ea zâmbind şi netezindu-şi fusta. Prea mult timp pe mare. Mai bine te

însurăm. Ai încercat cu Sally Bledman? Locuiește la vreo 15 km la sud de...

— Știu unde locuiește Sally Bledman. Daca ai terminat, te duc acasă. N-am încredere că nu dai de necazuri.

Ea se ridică și dădu să treacă pe lângă el,

amuzată de atitudinea lui. Când ajunseră la drum, ea îl văzu pe Ethan Ledbetter apropiindu-se, cu câte un sac de douăzeci și cinci de kilograme de grâu pe fiecare umăr. Inima ei începu să bată mai repede. Oare el era Cavalerul? El să fi fost

bărbatul care o ținea în brațe seara?

— Stai puțin, îi spuse ea lui Alex aranjându-și părul și șalul.

Era același șal pe care îi plăcea Cavalerului să-l dea la o parte, se gândi ea și mâna începu să-i tremure.

— Bună dimineața,

spuse ea când trecu Ethan.

Acesta încetini pasul și îi zâmbi, oarecum uimit de atenţia pe care i-o acorda. Fu cât pe ce să scape un sac.

— Bună dimineaţa, domnișoară Jessica, spuse el mergând puţin cu spatele până când se

împiedică de o piatră și fu gata să cadă.

Privi în urma ei până când nu o mai văzu.

Alex o apucă din nou de braţ.

— Absolut ruşinos. Ar trebui să fii închisă undeva.

— Cine te-a rugat să-mi fii tată? întrebă ea.

— Tată? Tată! zise el și o smuci de braț atât de tare încât ea aproape că se dezechilibră. Du-te singură acasă și, dacă dai de vreo belea, sper să te salveze Cavalerul tău.

— Și eu sper, strigă ea în urma lui privindu-l cum se îndepărta legănându-se. Și eu sper.

— Jessica! spuse Eleanor pentru a patra oară. Mă asculţi măcar?

— Ascultă ce se întâmplă afară, spuse Nathaniel.

Acele cuvinte o scoaseră pe Jessica din letargie. Se întoarse şi îi aruncă o privire furioasă lui Nathaniel, dar

băiatul o ignoră.

— Ce înseamnă asta, Jessica? De două zile te porți ciudat, de parcă ai fi cu mintea în altă parte.

— Încerc să termin registrele astea și să nu dau de necazuri. Exact ce ar trebui să fac, spuse ea și se uită la Nathaniel,

care o privea ca un adult, de parcă ar fi ştiut la ce se gândea.

De două zile nu mai ieşise din casă şi făcuse acest lucru de bunăvoie. Din ziua în care Pitman o interogase, îl simţise pe Cavaler în preajmă. Erau nopţi când stătea în pat ştiind că el era

aproape. Ba chiar auzise un fluierat uşor afară şi ştiuse că el era, dar refuzase să se ducă.

Eleanor îi spuse că nu se mai vorbea atât de mult despre Cavaler. Se bănuia că Pitman îl speriase şi

Cavalerul se întorsese de unde venise. Eleanor

zicea că oamenii începuseră să creadă că era un marinar și vaporul său ridicase ancora.

Jessica nu răspunse nimic, deoarece știa prea bine că el era tot în Warbrooke. Voia să nege că se simțea atrasă de el, așa că îi ignora

prezența în pădurea din spatele casei. Nu ieșea niciodată fără unul sau mai mulți copii lângă ea, sperând că el nu avea să se arate în fata acestora. Nu avea idee cum de știa Nathaniel că el o aștepta afară, dar renunțase de mult să-l înțeleagă pe Nate.

— Jessica, du apa asta murdară afară, te rog, spuse Eleanor. O să-ți facă bine să iei puțin aer.

Jessica se uită pe geam și văzu cerul negru și stelele.

— Nu, mulțumesc, trimite unul din copii.

— Trebuie să merg la

toaletă și mi-e frică de întuneric, spuse Sarah.

— Jess, du-te cu ea, zise Eleanor aruncându-i surorii ei o privire amenințătoare. Ce-i cu tine?

— Nimic. Te duc eu, Sarah, spuse Jess fără chef. Mai vrea cineva să meargă?

Pe ceilalți copii îi interesa mai mult ceva ce desena Nate în cenușa din cămin, așa că Jess o luă de mână pe Sarah și o duse la toaletă. Fetița păru să stea o veșnicie și Jess se uita în jur agitată, dar nu se vedea nici urmă de vreun bărbat mascat ascuns după

vreun copac.

Pe drum înapoi, inima îi era mai ușoară. Sigur, dacă avea să-l vadă, trebuia doar să-i spună să plece.

Nu era obligată să-i suporte atingerile. Dacă avea să mai apară, avea să fie tare și hotărttă și să-i spună să o lase în

pace.

Merse repede până acasă. Sarah intră și Jessica după ea. Dar exact când era cu mâna pe clanță, ceva, ba nu, cineva, o apucă. Știa sigur a cui era mâna aceea.

— Jessica, închide ușa. Intră aerul rece de

afară, zise Eleanor.

Jess își scutură mâna, dar el i-o ținu ferm și, apoi, începu – oh, Doamne – începu să-i sărute palma și încheietura.

— Jessica! Ce e cu tine?

În glasul lui Eleanor se simțea multă

exasperare.

Cavalerul îi mușca ușor vârfurile degetelor.

— Mă gândeam să... să duc apa aia acum. Mi-o dai tu, te rog?

Eleanor avea în poală multe lucruri de cârpit și se uită la Jessica.

Deodată, Nathaniel sări și fugi să-i ducă

Jessicăi castronul cu apă murdară de la bucătărie, dar când încercă să se uite afară, ea reuși să-l împiedice.

În clipa următoare, Cavalerul o trase afară, închise ușa și o strânse în brațe dintr-o singură mișcare. Castronul se răsturnă când o strânse

la piept și o sărută. Parcă era înfometat sau viața lui depindea de acel sărut.

În ciuda bunelor ei intenții, Jessica îi răspunse pe măsură.

— Pleacă, spuse ea cu răsuflarea tăiată când, în sfârșit, se desprinseră din îmbrățișare.

El îi acoperi buzele cu degetul ca s-o reducă la tăcere și arătă din cap spre casă. Apoi o luă de mână și fugiră în pădure. Când el se opri, ea abia mai respira, dar el începu imediat să-i sărute gâtul și umerii.

— Mi-a fost dor de tine, Jessie, șopti el. Te-

am căutat seară de seară, dar n-ai venit. De ce?

Ea încercă să-l împingă, dar nu avu putere.

— Nu vreau să te văd. Aș vrea să nu te fi cunoscut niciodată. Toată lumea crede că ai plecat. De ce nu te duci

în altă parte? L-ai ajutat pe Josiah, acum pleacă.

— Vrei să plec? Chiar vrei să plec?

— Da. Viaţa mea a devenit un coşmar din cauza ta. Întâi, mă arunci în apă murdară, apoi mă săruţi, apoi sunt înenisă din cauza ta, apoi sunt arestată şi

interogată. Ah, Ethan, pleacă, te rog!

El încetă să o sărute.

— Ethan?

— N-am vrut să spun asta. Nu, nu-mi spune dacă am dreptate sau nu, șopti ea. Nu vreau să știu cine ești. Nu știu de ce m-ai ales pe mine.

Se uită la el.

— Câte alte femei vizitezi în secret, trăgându-le afară din casă noaptea? Fluierându-le când încearcă să aoarmă?

— Deci, m-ai auzit. Cât despre alte femei, nu am timp să curtez multe. Dai destulă bătaie de cap unui

bărbat. Dar nu se știe cui îi ești loială. Tânjești după Ethan Ledbetter, îți petreci jumătate din viață cu Alexander Montgomery și chiar îl încurajezi pe bătrânul Clymer.

Ea îl împinse.

— Ce drept ai să-mi vorbești despre alți

bărbați? Abigail Wentworth mi-a spus că ai intrat pe fereastra dormitorului ei.

— Cine ți-a spus?

— Aha! Deci, recunoști.

O trase la piept, dar Jessica nu vru să se uite la el și rămase cu mâinile pe lângă trup.

— E o mincinoasă, Jessie. Îmi apare în față de după copaci. Se laudă fără motiv. Multe zvonuri despre mine ar înceta dacă n-ar fi ea. Ea face să fiu mereu în primejdie.

Jess se înmuie și, când el îi sărută părul și o ține strâns, ea îi

cuprinse mijlocul.

— Te rog, pleacă din Warbrooke! Pitman și soldații lui te vor prinde odată și odată. Singura ta șansă e să pleci acum.

— Nu pot. Am treburi de rezolvat.

— Treburi? întrebă ea strângându-l și mai tare. Nu încă un raid.

Nu poți să te duci.

— Înseamnă mult pentru mine că nu vrei să fiu prins. Ți-ar păsa mult dacă m-ai vedea spânzurat?

— De ce mi-ar păsa? spuse ea furioasă. Ce ești pentru mine? Nu știu cine ești. N-am purtat niciodată o conversație

cu tine. N-ai făcut decât...

El îi ridică bărbia și o făcu să-l privească.

— N-am făcut decât să te iubesc. Niciun alt bărbat n-a reușit să străpungă carcasa domnișoarei Jessica. Alți bărbați cred că nu ai nevoie de nimeni, dar eu

știu mai bine. Ai nevoie de un bărbat la fel de puternic ca tine.

— Te urăsc, murmură ea ascunzându-și fața în umărul lui.

— Da, văd. Acum, dă-mi un sărut, fiindcă trebuie să plec.

Ea îl sărută îndelung.

— Stai acasă mâine sau du-te la pescuit. Sper să te văd mâine seară.

— Speri? Ce înseamnă asta?

— Șșșș, șopti el, reducând-o la tăcere cu un sărut. Eleanor va veni într-o clipă.

O sărută din nou,

după care îi desprinse mâinile, îi sărută palmele și dispăru.

O clipă, Jess rămase locului, frecându-și brațele în aerul rece al serii, după care intră în casă. Eleanor nu-i spuse nimic, dar se uită la părul și hainele ei răvășite. Jessica nu-i

dădu nicio explicație.

În seara aceea, când înveli copiii, se aplecă asupra lui Nathaniel.

— Ce fac englezii și l-ar putea interesa pe Cavaler?

— Praf de pușcă, spuse Nathaniel imediat, fără să se arate deloc surprins. Două vagoane

de praf de pușcă vor veni mâine din New Sussex.

Jessica dădu din cap și ieși. Cavalerul voia să pună mâna pe încărcătura aceea. Și ce să facă apoi? Cavalerul nu avea să-i lase. Știu imediat că avea să o distrugă, pentru ca

englezii să nu o folosească împotriva coloniștilor. Dar nu trebuia să facă decât o greșeală și putea să sară în aer cu praful acela.

Trecu mult timp până reuși să adoarmă.

CAPITOLUL OPT

Jessica se bucură că Eleanor nu întrebă nimic când, ia ora cinci în dimineaţa următoare, se duse cu sora ei acasă la familia Montgomery. Jess mormăi ceva de genul că trebuia să o vadă pe Marianna, dar

ghici că Eleanor nu voia să știe ce face sora ei.

Jessica așteptă până când Eleanor le dădu tuturor copiilor ceva de făcut, după care dispăru pe coridoarele casei.

— Jessica! îl auzi ea pe Sayer Montgomery strigând și se duse fără tragere de inimă în

camera lui.

Sayer vorbi direct.

— Nathaniel îmi zice că pui la cale ceva și crede că te vezi cu Cavalerul seara.

Jessica jură în gând să-l omoare pe fratele ei mai mic când avea să-l vadă.

— Recunosc că îți stă

bine furioasă, dar vino încoace și spune-mi ce se întâmplă. Și închide ușa aia.

Jessica îl ascultă și, în câteva fraze, îi spuse tot ce știa, ignorând comentariul lui despre vizitele nocturne ale Cavalerului.

— Deci, crezi că va

încerca să ia praful de pușcă al englezilor, spuse Sayer, dar nu aștepta ca ea să răspundă. Nu se va întâmpla nimic până diseară. Vreau să te duci la pescuit azi. Stai acolo toată ziua și întoarce-te abia la lăsarea serii. Până atunci, voi afla ceva. Du-

te acum. Diseară să-mi aduci pește proaspăt.

Jessica îl lăsă singur și se hotărî să facă ce i se ceruse, dar nu era ușor. Toată ziua îi fu greu să se concentreze la treabă. Trase de plase de o dureau brațele și nu o deranja nici când le scotea goale. La lăsarea

serii era pregătită să se întoarcă în port.

Marianna Pitman o aștepta.

Jessica îi aruncă frânghia unui băiat din port, în timp ce Marianna urcă la bord.

— Trebuie să vorbim.

Imediat ce vasul fu ancorat, Jess coborî

după Marianna.

— Cum suporți să stai aici, Jessica? E nevoie de o curățenie zdravănă.

— Eu n-am avut un tată bogat care să-mi asigure hrana, spuse Jess înțepată. Ce dorești?

— Nu știam cu cine să vorbesc, zise

Marianna așezându-se.

Jess își dădu seama că aceea era ziua în care Marianna se purta ca o fetiță.

— Se pare că tu ești singura persoană cu care vorbește Cavalerul – în afară de Abigail, desigur – așa că am venit la tine.

— Continuă, o

încurajă Jess.

— Din întâmplare, am aflat ceva în după-amiaza asta. Soțul meu habar n-are că știu. Treaba cu praful de pușcă e o cursă.

— O cursă?

— Da, ca acelea de la vânătoare. Nu ți s-a părut ciudat că toată

lumea din oraș știa de sosirea prafului de pușcă?

— Nu, n-am ieșit în oraș câteva zile.

— Ei bine, toată lumea știa și asta, pentru că soțul meu voia ca toți să știe. Are de gând să depoziteze praful de pușcă într-o

magazie, să pună doi oameni de pază și să plece. Adevărul e că praful de pușcă nu va fi numai în magazie, ci vor fi cutii ascunse și în tufișurile din jurul magaziei. Și, de asemenea, vor fi soldați ascunși. Când îl vor vedea pe Cavaler, vor

aprinde praful de pușcă.

Jessica se așează.

— Și Cavalerul va fi prins în mijlocul unui cerc de explozii.

— Mă tem că da, zise Marianna.

— Cât timp avem?

— Depinde când o să atace Cavalerul, dar praful de pușcă se

descarcă acum.

— Acum, zise Jess. Acum.

Deci, din momentul acela și până a doua zi dimineață, Cavalerul putea să sară în aer.

— Marianna, mama ta avea o pelerină neagră? Ceva cu glugă?

— Da.

— Pot s-o împrumut?

— Desigur. Cum o să-l anunţi pe Cavaler?

— Nu cred că voi putea. Trebuie doar să încerc să fiu acolo diseară, să-l previn.

Marianna o privi ridicând o sprinceană.

— Nu fi proastă ca mine. Am crezut în

vorbele frumoase ale unui barbat, care nu voia decât banii tatei.

— Sunt sigură că acest Cavaler își dorește în secret vaporașul meu de pescuit. Hai să luăm pelerina aia și voi încerca să fac un plan.

Jess stătea întinsă pe pământul rece și umed

și aștepta. Trecuseră câteva ore de când stătea într-un singur loc, așteptând și urmărind. Deja știa unde erau ascunși soldații englezi printre copaci, gata să aprindă praful de pușcă imediat cum primeau semnalul.

Dar nu se vedea nici

urmă de Cavaler. Pe măsură ce se întuneca, Jess era și mai mult în alertă. Ceva avea să se întâmple curând. O dureau mușchii, pentru că stătuse atâta timp nemișcată și ochii o dureau, fiindcă se uitase numai la magazia din mijlocul cercului secret.

Cei doi paznici ai magaziei începură să ridă, după care unul din ei se îndepărtă, poate pentru a se ușura în tufișuri. Trecură câteva minute și tot nu se întoarse.

Jessica se încordă. Indiferent ce avea să se întâmple, acela era

momentul. Nu avea nicio îndoială că cel care îl făcuse pe paznic să dispară fusese Cavalerul. Al doilea paznic se duse după primul, dar nici el nu se mai întoarse. Deşi ciulise urechile la maximum, Jessica tot nu auzi niciun sunet.

Rămase cu privirea

ațintită asupra magaziei. Cavalerul avea să apară acolo. Dar ea nu vedea și nu auzea nimic. Exact când începuse să creadă că se înșela, văzu o mișcare în dreapta și auzi un porumbel. Era un semnal și soldatul se pregătea să aprindă dâra de praf de pușcă ce

ducea la una din lăzile din jurul magaziei. Ea nu văzuse nimic, dar cineva, undeva, văzuse.

Fără să acţioneze conştient, ţâşni din ascunzătoare şi fugi spre magazie. Avea destulă minte încât să nu strige, pentru că, în cazul în care scăpa cu viaţă, nu

voia să i se recunoască vocea.

Cavalerul apăru din umbra din jurul magaziei.

— Jessica, șopti el.

— E o cursa. Ești înconjurat de praf de pușcă.

El nu zăbovi nicio clipă și o luă de mână,

rupând-o la fugă. În jurul lor se auzea fâșâitul prafului de pușcă ce ardea până la lăzile ascunse.

Ajunseseră aproape la marginea pădurii, când el o trânti la pământ și se aruncă deasupra ei.

Zgomotul exploziilor era asurzitor și ea se

cuibări și mai mult sub trupul lui.

Exploziile păreau să-i mai răsune în cap când el se ridică, o luă de mână și o trase în pădure. Ea îl urmă cu greu, împiedicându-se de rădăcini și pietre, neputând să vadă în întuneric la fel de bine

ca el.

Deodată, el o trase sub rădăcinile unui copac. Îi ținu capul. Lipit de pieptul lui și ea îi auzi bătăile repezi ale inimii. Deasupra, se auziră urmăritorii lor și, apoi, strigăte. Cavalerul o ținu strâns.

Ceva era ud pe

mâinile ei și, deși nu putea să se miște ca să se uite, știa că era sânge.

— Ești rănit, șopti ea.

În loc de răspuns, el o sărută apăsat. Se simțea mulțumire în acel sărut.

Soldații trecuseră.

— Trebuie să te duc acasă. Vor căuta o femeie, îmbracă-te cât

mai repede în cămașa de noapte. Doamne, Jess, n-ar fi trebuit să faci asta. Pitman te va bănui. Vino!

Nu îi lăsă timp să spună nimic și o trase după el. Merseră repede, pe sub crengi, prin tufe cu spini, urcară un deal, apoi coborâră, o vreme o

luară prin apă. Nu urmară drumul direct spre casa ei.

— Vor da drumul câinilor, șopti el o dată, după care nu mai spuse nimic.

Ea încercă să vadă unde era rănit, dar era prea întuneric.

Când ajunseră la casa

Taggert, el se opri doar cât să-i ia pelerina.

— Vor căuta asta. Du-te.

Ea se întoarse, dar el o prinse de braţ.

— Mulţumesc, Jessica.

Nu o sărută, aşa cum ar fi vrut ea, ci dispăru în beznă.

Eleanor o aștepta.

— Jess, ce ai mai făcut acum? o întrebă ea când văzu în ce hal arăta.

— O să-ți spun mâine. Am stat în pat toată seara. Nu știm nimic. Ajută-mă să mă dezbrac.

— Ai sânge pe brațe.

Ce s-a-ntâmplat, Jess?

— E sângele lui, spuse Jess luând o cârpă, în timp ce Eleanor îi punea cămașa de noapte. A fost rănit când mă apăra pe mine.

Deodată, se auzi o bătaie puternică în ușă.

— Am fost acasă, repetă Jess. O clipă,

strigă apoi spre ușă.

Se duse să deschidă masându-și capul și căscând.

— Cine e?

Unul câte unul, veniră toți copiii.

— Deschide, în numele regelui!

Jess deschise ușa și opt soldați dădură

buzna înăuntru, urmaţi de John Pitman.

— Unde ai fost în seara asta? o întrebă Pitman furios.

— Dormeam până când am fost trezită atât de brutal, spuse ea. Ce s-a-ntâmplat?

— Căutaţi prin casă, ordonă Pitman. Aduceţi-

mi orice vi se pare suspect. Şi uitaţi-vă mai ales după o pelerină neagră.

— Mă tem că în garderoba mea nu e nicio pelerină neagră, spuse Jess. Vreţi să-mi spuneţi despre ce e vorba?

El îi aruncă o privire

plină de dispreț.

— Depozitul de praf de pușcă a sărit în aer în seara asta și ar fi murit și Cavalerul ăla, dacă nu l-ar fi ajutat o femeie.

— Și credeți că eu am făcut-o? După felul cum s-a purtat cu mine? Aș zice că sunt ultima femeie care ar putea fi

bănuită.

— Acestea sunt toate hainele din casă, domnule, spuse un soldat aruncând pe masă un vraf de haine ale copiilor și ale celor două surori.

Pitman se uită la Eleanor și la copiii, care păreau uluiți, și apoi la

Jessica, care stătea pe scaun căscând ca și cum ar fi fost plictisită de toată acea agitație, abia așteptând să se întoarcă din nou în pat. Îi ceru unui soldat baioneta și, apoi, zâmbindu-i Jessicăi, tăie toate hainele.

— A fost aici! strigă

Nathaniel. M-a durut măseaua și a stat cu mine.

Jessica îl trase pe Nate lângă ea, ținându-i mâinile ca să nu-l atace pe Pitman.

— Să vedem dacă putem da un exemplu pentru oricine altcineva care l-ar ajuta pe

Cavaler, spuse Pitman. Duceti-i afară!

Îi scoaseră din casă pe cele două femei și pe copii, care stăteau ghemuiți unii în alții, în timp ce, dinăuntru, se auzeau zgomote de distrugere. Copiii își ascunseră fețele în cămășile de noapte ale

femeilor. Doar Jessica și Nate priviră prin ușa deschisă, chipurile lor fiind două măști identice de furie și ură.

Soldații și Pitman ieșiră.

— Dați-i foc! ordonă Pitman.

— Va fi ultima mișcare pe care o vei

face, se auzi o voce în spatele lor.

Alexander Montgomery, în șaua unui măgar cenușiu, cu un halat larg peste cămașa de noapte și cu peruca strâmbă, ținea două pistoale de duel îndreptate spre capul lui Pitman. Cu excepția

armelor, arăta ridicol.

Nathaniel dădu fuga la Alex și ținu hățurile măgarului.

— Sunt treburile regelui, Montgomery, nu ale tale, zise Pitman. Dacă te atingi de un ofițer al regelui, atârni în ștreang.

— Distrugerea

caselor unor femei și copii nu are nicio legătură cu regele. Dacă-l vrei pe Cavaler, de ce nu te duci după el, în loc să-ți verși necazul pe acești oameni nevinovați?

— Ea, spuse Pitman arătând spre Jessica, știe ceva. O femeie l-a ajutat

pe Cavaler.

— Și, probabil, e cu el și acum, oblojindu-i rana. Am auzit că era sânge pe frunze. De ce nu căutați prin case ca să vedeți cine lipsește?

Pitman miji ochii.

— Nu se va termina așa, Montgomery. Ne vedem mâine.

Alex continuă să țină pistoalele îndreptate spre Pitman în timp ce acesta și soldații încălecară și plecară.

Imediat după aceea, Eleanor fugi spre Alex.

— Ah, Alexander, ai fost minunat.

— Ajută-mă să mă dau jos de pe animalul

ăsta, te rog.

— Da, sigur. Jessica, nu-i așa că a fost minunat? întrebă Eleanor ajutându-l pe Alex să descalece.

Se întoarse spre Jess, care ducea copiii în casă. Alex ignoră protestele lui Eleanor și. Intră după Jessica în

casă. Totul era distrus. Nimic nu mai era întreg.

Jessica stătea în picioare lângă șemineu, ținând în mână ceea ce mai rămăsese dintr-o cutie muzicală care fusese a mamei ei.

— Of, Jess, spuse Eleanor, luând-o după umeri. Sally începu să

plângă.

— Să luăm copiii de-aici, spuse Alex. Puteţi să staţi la mine o vreme.

— Nu! strigă Jessica, făcând-o pe Sally să se oprească din plâns. Suntem familia Taggert şi rămânem pe pământul nostru. N-am primit de pomană înainte şi n-o să

începem acum.

Alex o privi îndelung.

— Bine, spuse el încet. Eleanor, vezi dacă poţi să repari paturile pentru noaptea asta. Ducem copiii la culcare şi, apoi, discutăm despre ce e de făcut.

Jessica nu spuse nimic, ci îl luă pe Sam în

braţe şi îl strânse până când începu şi el să plângă.

— Vino aici, spuse Alex, luându-i copilul din braţe. Cine vrea să audă o poveste cu piraţi?

Copiii, speriaţi, obosiţi, vrând orice ar fi făcut ca lumea lor să fie

din nou sigură, acceptară imediat.

Jessica, părând amorțită, ieși din casă.

— Du-te cu ea, îi spuse Alex lui Nathaniel. N-o lăsa să plece departe.

Nate încuviință din cap și se duse după sora lui.

O oră mai târziu, Alex culcase copiii și spera că adormiseră. Jessica se întorsese, iar ea și Eleanor reparaseră saltelele destul cât să poată dormi pe ele cele câteva ore care mai rămăseseră până dimineața.

— Jessica, trebuie să

acceptăm ajutorul cuiva, spuse Eleanor. Uită-te la noi. Ne-au rămas doar cămășile de noapte.

— O să le reparăm.

— Nu avem nici unelte de gătit, nici masă, nici scaune. Au distrus făina. Nu mai avem nimic.

— O să ne

descurcăm, spuse Jessica. O să reparăm hainele și o să mâncăm din carapace de moluște.

Alex intră în cameră.

— Eleanor, de ce nu te culci? spuse el încet. Jess, ce-ai zice să ne plimbăm puțin pe afară?

Nu îi dădu prilejul să refuze, ci o luă de braț și

o conduse afară. Pe cer se vedeau primele semne ale zorilor. Se opri la marginea golfului, lângă apă.

— Tu ai fost cu Cavalerul, nu? o întrebă el.

Jessica stătea nemișcată, uitându-se la apă.

Alex o întoarse cu fața la el și o scutură ușor.

— Cum ai putut să faci un lucru atât de necugetat? îți dai seama că n-ai pus în pericol numai viața ta, ci și pe cele ale fraților și surorilor tale?

Ceea ce se întâmplase

în ultimele ore începu să își facă loc în creierul ei. Tot ce pierduseră, ce ar fi putut să piardă – toate numai din cauza ei. Lăsă capul în jos și încuviință.

— Din câte am auzit, ai fugit în mijlocul unor lăzi cu praf de pușcă care erau gata să

explodeze. Și pentru ce? Ca să salvezi viața unui bărbat pe care nici nu-l cunoști.

Încet, la început, lacrimile începură să curgă pe obrajii ei. Le simțea sărate în gură, dar nu le șterse.

— Știu, șopti ea. Copiii puteau să

pățească ceva.

— Așa faci mereu? Întâi acționezi și, pe urmă, gândești? Doamne, Jessica, puteai să mori.

Ar fi vrut să o strângă în brațe, dar nu îndrăznea. Voia să-i mulțumească, dar și să o strângă de gât.

— Îmi pare rău, șopti ea cu gâtul aproape încleștat din cauza lacrimilor reținute. Nu puteam să las să fie ucis. Marianna mi-a spus că era o cursă și trebuia să-l previn. Nu puteam să fac altceva. N-am vrut să pățească ceva copiii. N-am vrut...

— Șșșș, spuse el, luându-i mâinile într-ale lui.

Nu îndrăznea să o atingă în niciun alt fel.

— A fost rănit, spuse ea și ridică mânecile cămășii de noapte ca să-i arate sângele uscat.

Abia avusese timp să-și spele sângele de pe

mâini până când dăduse buzna în casă Pitman.

— S-a aruncat peste mine când au început exploziile și a fost rănit. Poate că e în vreun șanț și sângerează. Soldații lui Pitman o să-l găsească și o să-l omoare.

El îi strânse și mai

tare mâinile.

— Dacă Pitman caută prin case, Cavalerul tău va avea timp să fugă. Nu cred că sângerează pe undeva.

— De unde știi? se răsti ea.

— Așa e mai bine, spuse el zâmbind și scoase o batistă din

buzunar, după care adăugă pe alt ton: Acum trebuie să discutăm serios, Jess. Poate că tu vrei să te ţii mândră şi să nu accepţi ajutor, dar copiii ăia merită ceva mai bun. Am acasă trei cufere cu haine care au fost ale mamei şi nu-i vin bine Mariannei. E

timpul ca tata să nu mai venereze tot ce-a atins mama. Și, în pod, sunt cufere cu haine de copii. Erau păstrate pentru copiii noștri, dar se pare că Marianna nu va avea vreunul, Adam și Kit sunt prea ocupați cu actele lor de vitejie ca să se stabilească la casele

lor, iar pe mine nu mă vrea nicio femeie, așa că poți să le iei și pe alea. Nu! Să nu aud niciun cuvânt de protest, într-un fel, toate aceste necazuri au fost provocate de un Montgomery, iar nedreptățile lui Pitman vor fi îndreptate, atât

cât se poate, de un Montgomery. Mâine o să căutăm niște mobilier și ceva de mâncare. Acum, vreau să te culci și să te odihnești.

Jessica izbuti să zâmbească printre lacrimi.

— Chiar ai fost minunat azi, Alex. Îți

mulțumesc că nu i-ai lăsat să dea foc casei, zise ea și, înălțându-se pe vârfuri, îl sărută pe obraz. Mulțumesc, repetă apoi și intră în casă.

Încercă să nu se uite la dezastrul din jur, dar exact când se îndrepta spre salteaua pe care

dormea Eleanor, îl auzi pe unul din copii plângând.

Urcă scara ce ducea în pod. La prima vedere, toți păreau să doarmă, dar Nathaniel avea ochii prea strâns închiși. Ea îngenunche lângă pat și îl îmbrățișă. El încercă să se poarte ca un bărbat

și să-și rețină lacrimile, dar Jess îl mângâie pe ceafă și îl legănă, iar el plânse până când nu-i mai rămase nicio lacrimă. Nate se purta atât de mult ca un adult, încât, uneori, ea uita că e doar un copil, totuși.

— O să ne dea foc casei?

— Nu știu, răspunse Jessica sinceră.

Pitman fusese oprit în seara aceea, dar nu știa ce avea să se întâmple când Alex sau altcineva nu avea să fie în preajmă.

— Mi-e frică, Jessie. Domnul Pitman ne urăște. De ce?

— Nu știu sigur. Cred că îl urăște pe Cavaler și crede că noi avem o legătură cu el.

— Dar tu ai legătură cu Cavalerul, Jessie. Îl vezi seara și l-ai salvat de explozii, nu-i așa? Numai tu aveai curajul să te bagi în așa ceva. Poate că domnul Pitman

știe asta despre tine.

— Nu știu dacă e curaj sau prostie. Cineva trebuia să-l salveze. Când mi-a spus Marianna...

Nate se desprinse de ea.

— De ce nu l-a salvat ea? A venit la tine, pentru că tu ești

curajoasă și ea, nu. Și domnul Alex e curajos.

— Așa e. Acum culcă-te. În curând va fi dimineață și avem multă treabă.

Când el vru să spună ceva, ea îl mângâie pe păr.

— Nu am răspunsuri la întrebările tale. Poate

că, într-o zi, vei fi ca mine și vei acționa înainte să gândești. Dar, de-acum încolo, mă voi gândi întâi la familia mea. Bine?

— Da, Jess. Noapte bună.

— Noapte bună, Nate.

Nick era treaz când

Alex se întoarse de la familia Taggert, la fel ca toți cei din casa Montgomery.

— Ce ai mai făcut acum? mormăi el. Nu mai doarme nimeni când tu hoinărești prin ținut. Tatăl tău vrea să-ți vorbească.

— Poate să aștepte,

spuse Alex.

Acum, că era acasă și cu cineva care îi cunoștea secretul, nu mai trebuia să-și ascundă durerea.

— Ajută-mă să mă dezbrac. Sângele mi-a lipit hainele de corp.

— Ah, am auzit despre Cavaler că a fost

rănit. Cumnatul tău vă caută cu câinii pe tine și pe femeia aceea.

Nick îl ajută să-și scoată halatul și, apoi, cămașa de noapte. Sub acestea, erau căptușelile și costumul zdrențuit de Cavaler.

— Se pare că ceva din praful ăla de pușcă te-a

atins.

— Doar puțin. Mi-a luat un pic de piele de pe spate.

Nick fluieră ușor când îndepărtă căptușeala îmbibată de sânge. Porțiuni mari de piele se jupuiseră de pe spate și, în locurile respective, se lipiseră

bucăți de mătase neagră.

— O să bag astea în apă. Astfel, sângele se va înmuia. Bănuiesc că femeia era domnișoara Jessica.

— Bineînțeles. Numai ea ar fi destul de nebună să intre într-un cerc de praf de pușcă gata să explodeze.

— Dar ți-a salvat viața mizerabilă, nu? Voi folosi un cuțit ca să dezlipesc materialul. Tatăl meu m-ar dezmoșteni dacă m-ar vedea că mă joc de-a infirmiera.

— Nu mai vorbi și fă-o odată.

— Unde ai fost după

explozii?

— Să o salvez pe Jessica. Pitman s-a dus direct la ea, exact așa cum mi-am închipuit.

— Așa că, acum, domnul Pitman mai are un dușman: pe Alexander Montgomery. Cum vei aplana totul?

Alex scrâșni din dinți

de durere când Nick dezlipi bucăţile de mătase de pe porţiunile de carne vie de pe spatele său. Dacă s-ar fi îngrijit imediat după explozie, n-ar fi fost atât de dureros, deoarece sângele nu s-ar fi uscat cu bucăţile de material în răni. Dar nu regreta

nimic. Făcuse bine ducându-se la Jessica înainte să-și îngrijească rănile. Abia ajunsese la ea la timp.

— Nu știu. Vreau să dorm câteva zile. Spune-i lui Pitman că sunt indispus după ce s-a-ntâmplat acasă la familia Taggert.

— Și să bănuiască și că ești rănit, nu numai epuizat?

— Atunci, o să-i spun că sunt îndrăgostit de Jessica și nu suport să o văd în primejdie.

— Tu ești îndrăgostit de ea? Sau Cavalerul?

Alex tăcu o clipă.

— Și-a riscat viața ca

să salveze un bărbat pe care zice că-l urăște. E la fel de rea ca Abigail, îndrăgostită de un bărbat fermecător pe un cal negru.

— Ridică-te în capul oaselor ca să-ți bandajez coastele.

Alex se chinui să se ridice.

— Alexander se duce și îl amenință cu pistolul pe omul regelui și primește doar un sărut pe obraz. Dar Cavalerul cade ca prostul în cursă și, pentru el, varsă lacrimi de crocodil. Îi era teamă că ticălosul sângerează în vreun șanț. Și, când eu,

Alexander, am asigurat-o că e teafăr, s-a repezit la mine. Femeie proastă! De ce nu vede cine e adevăratul erou din viaţa ei? Toate femeile se îndrăgostesc de un chip frumos şi nişte umeri laţi?

Nick umplu un pahar cu rom.

— Spune-mi, dacă Nelba Mason ar fi fost pe verandă în ziua aceea, ai fi încercat s-o săruți? Ai fi aruncat-o în ligheanul cu lături dacă te refuza?

Alex dădu romul pe gât și se cutremură.

— Aș fi sărbătorit, spuse el după o clipă.

Nu-i același lucru. Nelba nu poate să scape de nasul ăla și, în plus, nu și-a riscat viața ca să-l salveze pe Cavaler.

— Poate că ar face-o, dacă el ar curta-o în toiul nopții.

Alex refuză să comenteze.

— Pleacă și lasă-mă

să dorm. Și ia zdrențele alea pline de sânge și arde-le.

— Da, stăpâne, zise Nick ironic înainte să iasă.

CAPITOLUL NOUĂ

— Și, acum, familia Montgomery pare să-i fi adoptat pe Taggert, zise doamna Wentworth. Cred că, dacă voiau să mai exerseze generozitatea creștină, puteau să aleagă o cauză mai nobilă.

Domnul și doamna Wentworth luau micul dejun cu singurul lor copil, Abigail, Nu era nimic pe masă, în încăpere sau pe ei care să nu fie de cea mai bună calitate, toate din Anglia. Nu voiau produsele americane brute.

— Eleanor lucrează de ani de zile în casa aia – practic, e stăpână acolo – și, desigur, mai e și faptul că, dacă Marianna nu se mărita cu domnuil Pitman, familia Taggert nu își pierdea bunurile, spuse domnul Wentworth.

— Cavalerul! spuse

doamna Wentworth. Nu pomeni de tâlharul ăla de drumul mare. Cei ca el ne fac probleme cu Anglia. Dacă pierdem sprijinul Angliei, ce se va întâmpla? Ce fel de conducere am putea avea fără îndrumarea Angliei?

Abigail se concentra

asupra unei chifle cu unt.

— Ce ai auzit despre explozia de aseară?

— Toți cred că Jessica Taggert a fost implicată.

Domnul Pitman avea tot dreptul să le cerceteze casa, deși nu mi-a plăcut că ne-a trezit, ca să se asigure că

eram toți. De parcă ne-am încurca noi cu un necioplit ca acel Cavaler, spuse doamna Wentworth aruncându-i fetei o privire tăioasă. Nimeni din familia mea n-ar avea vreodată legătură cu un asemenea om.

— Crezi că Jessica

Taggert a fost atât de curajoasă? întrebă Abigail. Credeţi că acest Cavaler e îndrăgostit de ea?

— Dragoste? Ha! făcu doamna Wentworth.

— Lumea din oraş zice că e o eroină, spuse domnul Wentworth. Toţi vorbeau numai

despre asta azidimineață, despre felul cum Jessica i-a salvat viața și cât de mult îi datorează orașul ăsta. Ca să nu mai vorbim de Cavaler. Acum ar fi fost mort dacă nu era domnișoara Jessica.

Abby se ridică atât de

repede, încât aproape că răsturnă scaunul.

— Nimeni nu știe sigur că Jessica Taggert l-a salvat! strigă ea. Soldații au spus că arăta ca și cum ar fi dormit și nu există nicio dovadă că ea l-a ajutat pe Cavaler. Dacă Alexander Montgomery n-ar fi...

— Lată un tânăr pe care ar trebui să-l încurajezi, spuse domnul Wentworth. Alex avea multe calităţi când era copil şi sunt sigur...

— Acum le poartă pe dinafară, îl întrerupse Abigail. E gras, urât şi leneş şi se ţine după

Jessica Taggert ca un cățel.

— Da, dar tatăl lui are...

— Nu-mi pasă ce are tatăl lui. Prefer să am un bărbat precum Cavalerul decât o sută de grăsani bogați ca Alexander Montgomery, spuse ea și fugi din încăpere.

Sus, în intimitatea camerei ei, clocoti de furie la adresa întregului oraș. De ce se bănuia că o nulitate ca Jessica Taggert și-ar fi riscat viața pentru a-l salva pe Cavaler? La urma urmei, nu fusese ea, Abigail, prima pe care o sărutase el? își arătase

dezaprobarea față de Jessica aruncând-o în ligheanul cu lături, dar o plăcea foarte mult pe Abigail. Atunci, de ce credeau toți că Jessica fusese cea care îl salvase? De ce nu Abigail?

Se aplecă în față și se uită în oglindă. Acea

oglindă venise tocmai din Franța. Oare un bărbat atât de curajos și politicos precum Cavalerul nu ar fi ales o femeie dintr-o familie care își permitea oglinzi franțuzești? De ce ar fi crezut cineva că prefera una din familia Taggert?

Auzi ușa de la intrare

deschizându-se și închizându-se când plecară părinții ei, tatăl ei ducându-se la prăvălie și mama ei, la piață. Nu pentru că mama ei ar fi fost nevoită să facă ea însăși cumpărături, dar nu puteai avea niciodată încredere în servitori.

Abigail continuă să se

privească în oglindă și să se întrebe ce părere ar fi avut oamenii din oraș dacă ar fi aflat că altcineva îl salvase pe Cavaler. Abby se întrebă dacă însuși Cavalerul știa cine era femeia care îl salvase. În definitiv, era foarte întuneric și toată lumea spunea că

avusese o pelerină neagră cu glugă.

Își îndreptă spatele, admirându-și silueta. Dacă el nu o văzuse pe femeie și ar fi crezut că Abigail îl salvase, n-ar fi fost, oare, recunoscător?

Sigur că avea nevoie de niște dovezi, în caz că oamenii nu o credeau.

Zâmbind, se gândi la focul din şemineul de jos.

Când "Mary Catherine" intră în port, Jessica îl văzu pe Alex strălucind în soare, arătând ca un far mai mic şi cu o formă ciudată. Dacă o aştepta pe ea, însemna că are

vreo veste.

— Căpitane, îmi permiți să urc la bord? strigă el zâmbind.

Jess se încruntă, dar spera că acel zâmbet însemna că nu e o veste proastă.

— Salut, marinarule, strigă ea. Ți-ai adus batista parfumată?

— Cu siguranță, strigă și el. Și un glob cu parfum, adăugă el arătându-i o portocală încrustată cu cuișoare.

Începu să urce pe scândura ce ducea la bord, dar la jumătatea acesteia, păru să aibă un fel de criză. Duse mâna la cap și începu să se

clatine, gata să cadă. Jessica alergă la el și îl sprijini.

— Te simți bine, Alex?

— Mult mai bine acum, mulțumesc. Lasă-mă să stau aici ca să-mi recapăt echilibrul. Nu. Nu-ți mișca brațele. Am nevoie de forța ta, zise el

și își lipi obrazul de creștetul capului ei o clipă. Cred că, acum, pot să mă mișc. Dacă o să mă ajuți să intru.

— Sigur, Alex, spuse ea susținându-l.

Trebui să-l ajute tot drumul până la cabină și îl așeză pe un scaun.

— Să-ți aduc puțin

rom?

Alex oftă lăsându-se pe spate.

— Nu, am dat iama în cămară. Uite, spuse el și scoase încet tot felul de lucruri din buzunare: o sticluță de coniac franțuzesc, o jumătate de pâine, brânză și un borcan de muștar.

Jess râse.

— Și eu credeam că ai vreo veste.

Din cauza faptului că Alex părea atât de slăbit, ea tăie pâinea și brânza, puse mușstar din belșug și îi dădu să mănânce.

— Chiar am. Abigail Wentworth a fost arestată pentru că l-a

ajutat pe Cavaler să scape de explozii.

— Ce? întrebă Jessica înecându-se cu o bucată de pâine. Dar nu se poate. Pitman n-a căutat peste tot și a găsit-o acasă dormind?

— Și tu erai acasă dormind, Jessica, spuse Alex calm, sorbind din

coniac.

— Bine, dă-mi detalii. Ce-a făcut proasta aia de a fost închisă?

— S-a apucat să le spună oamenilor că ea l-a ajutat pe Cavaler. Și, ca dovadă, le-a arătat că părul ia fost ars de explozie.

— Nu și-a dat seama că, atunci când avea să audă

Pitman, avea s-o aresteze?

— Nu cred că s-a gândit așa departe.

— Probabil că nu, spuse Jess. Cred că s-a gândit doar să-i atragă atenția Cavalerului. Dar

sigur trebuia să-și dea seama că el știa că nu ea l-a salvat.

Alex ridică din umeri.

— Cine știe ce-a fost în capul ei? N-ai spus prea multe în legătură cu seara aceea. Cavalerul ți-a fost foarte recunoscător?

Ea ignoră întrebarea.

— Deci, ce facem cu Abigail? Nu putem s-o lăsăm să putrezească în închisoare. Ce-o să-i facă Pitman?

— Poate ar trebui să-l lăsăm pe Cavaler să o salveze, din moment ce pe el îl vrea.

— Alex, nu fi gelos din nou. Îmi pare rău că

Abby e îndrăgostită de Cavaler și știu că ai curtat-o o vreme, dar știu că n-ai vrea-o cu adevărat. N-are nici pic de creier. Așa cum a dovedit și acum. Deci, ce-o să facem?

— Nu cred că noi ar trebui să facem ceva, spuse el cu severitate.

Jess, încă nu te-ai învățat minte?

Aproape că ai distrus casa familiei tale fugind să-l ajuți pe Cavaler. Abby s-a băgat în necazuri și nu e responsabilitatea sau problema ta să o scapi.

— Va fi eliberată doar dacă voi recunoaște că

eu Iam ajutat pe Cavaler.

— Peste cadavrul meu, spuse Alex pătimaș. Și, poate, chiar peste cadavrul tău, dacă de asta e nevoie.

— Voi face cum voi crede de cuviință! se răsti ea.

— Ba nu o vei face, spuse Alex calm. Te voi

salva, așa cum o fac mereu.

— Tu? Din ce m-ai salvat tu?

Alex privi paharul cu coniac.

— Ce repede uită! De ștreang atunci când ai aruncat frânghia și l-ai salvat pe Cavaler când a furat banii lui Pitman.

Apoi ți-am salvat casa de flăcări după ce l-ai salvat pe Cavaler de explozii. Te-ai gândit vreodată că acest Cavaler de care îți pasă atât de mult e, de fapt, un incompetent?

— Cum poți spune asta după câte a făcut ca să ajute orașul ăsta? Măcar el face ceva ca să i

se opună lui Pitman. La o poziție când nimeni nu o face.

— E o poziție care, de obicei, ia foc și tu ești întotdeauna acolo cu o găleată cu apă ca să stingi flăcările.

Jess încercă să-și stăpânească furia.

— Nu-mi place că

spui lucrurile astea, Alex. Sunt sigură că a avut intenții bune când s-a dus după praful de pușcă, dar s-a întâmplat să fie o cursă. Îți dai seama că, acum, s-ar putea să fie pe moarte undeva? Nu știu cât de grav a fost rănit și nu se poate duce la nimeni ca

să-l ajute, pentru că s-ar afla cine este. Merită mai mult respect decât îi acorzi tu.

— Sau poate nu atât de mult cât îi acorzi tu. Hai să nu ne certăm, Jess. Abigail e problema. Aveam o idee cum aș putea s-o scap de spânzurătoare.

Ea era încă furioasă din cauza vorbelor lui la adresa Cavalerului.

— Bine, să auzim..

— Dacă găsim pe cineva, un bărbat, care să spună că a fost cu Abby, am putea...

— Cavalerul, adică? întrebă ea făcând ochii mari. Să vină Cavalerul

și să spună că și-a petrecut noaptea cu ea? Cu mine a fost în noaptea aia.

Ochii lui Alex se umplură de furie.

— Nu poți să ți-l scoți din minte pe individul ăla măcar câteva minute? M-am referit la orice bărbat.

Un marinar. Un vânzător de prăvălie. Chiar și un pelican. Cu condiția să vorbească. Dacă ar veni și ar spune în instanță că a fost cu Abby în seara aceea și că a ținut secret, pentru că nu voia să afle părinții ei, poate ar fi iertată.

— Dar părul? Ce

proastă! Cavalerul m-a protejat cu trupul lui. Niciun fir de păr de-al meu n-a fost atins de foc. Sigur, el...

— Jess! o opri el. Părul ei s-a ars când s-au rostogolit prea aproape de focul de tabără.

Jess zâmbi.

— Alex, e îngrozitor.

Abby nu va mai putea ține capul sus niciodată în orașul ăsta.

— La cât de furios e Pitman, ar trebui să zică mersi că mai are un cap pe umeri.

Jess luă o înghițitură de coniac.

— Dar unde o să găsești un bărbat atât de

nebun încât să apară în fața întregului oraș și să ia asupra lui vina pentru așa ceva? Mai ales când n-a făcut-o? întrebă ea și înălță capul deodată. Care va fi pedeapsa lor? Sigur vor fi amândoi pedepsiți.

Alex se uită la ultima bucățică de brânză.

— Probabil că îi vor pune pe butuci, spuse el. Dar știu bărbatul perfect.

— Cine e?

— Cred că o să-ți fac o surpriză. Las' pe mine. O să rezolv și asta la fel cum am făcut cu celelalte probleme ale tale.

— Pot să-mi port singură de grijă, dar dacă, din întâmplare, o eliberezi pe Abigail, o să fac ceva pentru tine. O să te ajut să-ți găsești o nevastă. La anul, pe vremea asta, casa Montgomery va fi plină de copii, zise ea și lăsă paharul jos. Ah, Alex, m-

am gândit acum, problema ta cu mușchii nu se extinde și la... vreau să spun... adăugă ea roșind. Poți să ai copii? Copiii tăi, vreau să spun.

El îi aruncă o privire lungă, după care se întoarse cu spatele oftând.

— N-am încercat să fiu cu o femeie de când am avut febra aceea, dar cred că m-aș descurca, dacă aș fi bine proptit și ea m-ar ajuta mult, zise el și se întoarse din nou zâmbind slab.

— Ah, spuse ea înghițind ultima picătură de coniac.

Poate ar fi mai bine să nu spunem nimănui asta, altfel nu-ți mai găsim niciodată o soție. Nu-mi închipui o femeie...

Dar se opri înainte să-i rănească sentimentele lui Alex din nou. Însă se gândi la Cavaler și zâmbi

imaginându-și că el nu avea nevoie de niciun ajutor.

Își reveni repede.

— Tu încearcă s-o scapi pe Abigail și eu voi face tot posibilul să-ți găsesc o soție.

— Se pare că eu am sarcina mai ușoară. Poftim, zise el

aruncându-i o portocală, mănâncă asta şi ne apucăm de treabă.

Ethan Ledbetter era în boxa acuzaţilor în fata judecătorilor. Toate femeile din sala de judecată se aplecau în faţă ca să audă tot ce spunea acel tânăr frumos.

Judecătorul, cu peruca sa umflată și lungă, îi ceru lui Ethan să repete.

— Domnișoara Abigail nu voia să știe lumea că noi suntem iubiți, așa că a spus că a fost cu Cavalerul. Abia a apucat să ajungă acasă înainte să apară soldații.

Dacă mai întârzia câteva minute, o prindeau.

— E o minciună! strigă Abigail. Nici nu-l cunosc pe acest bărbat. Am spus adevărul: am născocit totul și mi-am ars părul singură în șemineu. Eu niciodată...

— Aprod, dacă nu o faci pe femeia aceasta să

tacă, voi pune să fie scoasă din sală. Deci, domnule Ledbetter, ce ne puteți spune despre păr?

— Ne-am rostogolit prea aproape de focul de tabără, spuse el cu oarecare mândrie în glas.

Pentru o clipă,

oamenii din sală fură prea şocaţi ca să mai spună ceva, dar apoi scoaseră un sunet ce semăna cu un hohot de râs şi o exclamaţie de indignare.

Aprodul făcu din nou linişte în sală, în timp ce judecătorii se sfătuiau.

— Am luat o

hotărâre, spuse unul din ei. Acuzata, Abigail Wentworth, și martorul, Ethan Ledbetter, vor fi luați de aici și...

Toți așteptară.

— ... Și căsătoriți până la apus.

Abigail leșină și Ethan păru gata să facă același lucru.

— Am mințit, strigă Ethan. Am vrut doar să-l ajut pe Cavaler. Am mințit.

Judecătorii, părând absolut dezgustați de întregul caz, făcură semn că nu voiau să mai audă nimic.

Alex o luă pe Jessica de cot și o scoase din

sala de judecată, dar Jess se smulse din mâna lui și aşteptă până ieşiră inculpaţii. Abigail plângea, dar Ethan avea maxilarul încleştat şi capul sus. Părea mândru, în ciuda faptului că toţi se holbau la el. Când trecu pe lângă Alex, se opri, îl

privi cu ură și îl scuipă în față.

Foarte calm, Alex scoase batista și se șterse, în timp ce Ethan era îmboldit să înainteze.

— Mergem, Jess? întrebă Alex.

Jessica îl ascultă, dar nu îl lăsă să o atingă.

Nici nu vorbi cu el până când nu se îndepărtară de mulțime.

— Dintre toate lucrurile oribile care i se pot face cuiva, acesta a fost cel mai îngrozitor, exclamă ea, atât de furioasă încât abia putea vorbi. Știai că judecătorii îi vor obliga

să se căsătorească, nu?

— Bănuiam că așa se va întâmpla.

— Cum l-ai făcut pe Ethan să accepte să spună că a fost cu Abigail?

— Nu pricep de ce ești așa furioasă. Am făcut apel la patriotismul lui. L-am

spus că și-ar ajuta țara și, mai ales, orașul.

— Și el te-a crezut, spuse ea strângând din pumni. Doar fiindcă te cheamă Montgomery, oamenii își închipuie că pot avea încredere în tine. Ai făcut un lucru îngrozitor, Alexander Montgomery. Ți-ai

trădat numele, adăugă ea, după care se întoarse și plecă furioasă.

— Așteaptă puțin, domnișoară, spuse el apucând-o de brațe și trăgând-o spre pădure. Ți-am spus ce am de gând să fac și n-ai obiectat. De ce te-ai înfuriat așa tare? Pentru

că l-am ales pe Ethan Ledbetter ca să fac treaba asta? Sau pentru că tânărul tău chipeș s-a lăsat păcălit atât de ușor?

— Nu e al meu și dă-mi drumul!

Alex continuă să o țină strâns de brațe.

— De ce ești așa

furioasă pe mine? Am scăpat-o pe Abigail, deși nu o merita, cu toate minciunile ei, iar Ethan, un fierar amărât, se însoară cu o fată dintr-una din cele mai bogate familii din oraș. Nu văd nimic atât de rău în ceea ce am făcut.

— Doar că Ethan

trebuie să-și petreacă tot restul vieții cu o proastă ca Abigail.

El îi dădu drumul.

— Acum câteva zile doar îmi sugerai mie să mă însor cu Abigail, dar acum nu e destul de bună pentru prețiosul tău Ethan.

— Nu înțelegi? spuse

ea încet. S-ar putea ca Ethan să fie Cavalerul.

— Înțeleg, zise el fără nicio inflexiune în glas. Și îl voiai pe Cavaler numai pentru tine, nu-i așa? Voiai să pui tu mâna pe Ethan.

— Nu! zise ea acoperindu-și urechile. Mă zăpăcești. Nu mi-a

plăcut să văd pe cineva atât de nefericit, asta-i tot. Ar fi trebuit să-i spui lui Ethan că s-ar putea să fie nevoie să se însoare cu ea.

— Dacă n-a fost suficient de deştept ca să-şi dea seama că, dacă apare în faţa întregului oraş şi recunoaşte că s-a

culcat cu Abigail, va trebui să se însoare cu ea, atunci merită tot ce i se întâmplă. A avut noroc că a scăpat așa ușor. Dacă oamenii nu erau atât de agitați din cauza Cavalerului, nu scăpa numai cu atât. Și Abigail! Mă mir că nu e lovită cu pietre.

— Le-ai pus viețile în pericol amândurora! Nu puteai fi sigur că nu aveau să fie condamnați la moarte.

— Judecătorul datorează familiei Montgomery prea mulți bani. Am avut o discuție cu el înainte de proces. Sigur că nu știam cum

vor reacționa oamenii. Mi-a fost teamă că Abigail ar putea păți ceva.

— Prea multe mame se bucură să o vadă măritată, pentru că, astfel, fiicele lor vor avea mai multe șanse.

Alex îi zâmbi.

— Așa e mai bine.

Jess, chiar ţii atât de mult la acest Cavaler?

Ea îi întoarse spatele.

— Nu ştiu ce simt. Mă tem doar ca e rănit. Tot acel sânge m-a făcut să...

— Da, ştiu, te întrebi dacă o fi murit sau nu. Poate că are destulă minte să-şi dea seama că

nu se pricepe prea bine să fie Cavaler și a renunțat.

Ea îl privi cu răceală.

— Sper că Nelba Mason o să se mărite cu tine. Caracterul ei e la fel de plăcut ca și chipul. Acum, vrei să stai departe de familia mea și să ne lași în pace?

După care se întoarse și plecă.

— La naiba, la naiba, la naiba, spuse Alex după aceea.

Credea că făcuse o mișcare atât de inteligentă când îl convinsese pe Ethan să spună că se culcase cu Abigail.

— Cavalerul nu e nici pe departe atât de inteligent cum crezi tu, spuse el cu glas tare înainte să pornească spre casă.

După părerea lui, Cavalerul făcuse mai mult rău decât bine.

CAPITOLUL ZECE

Sosirea amiralului englez în Warbrooke aproape că paralizează tot orașul.

Amiralul Westmoreland era un bărbat solid și, cu uniforma sa strălucitoare, cu spatele

său rigid, cu vocea sa care putea fi auzită peste zgomotul unei furtuni pe mare și cu mulțimea de ofițeri care îl înconjurau tot timpul, era formidabil. Coborî pe pământ și mulțimea de curioși se dădură la o parte pentru a lăsa să treacă grupul de bărbați

conduși de amiral, care era cu un cap mai înalt decât ceilalți.

Amiralul se îndreptă direct spre casa familiei Montgomery, de parcă ar fi știut exact unde era.

John Pitman, aranjându-și peruca pe care și-o pusese pentru

acea ocazie, îl întâmpină la o sută de metri în fața casei. În spatele său, venea agale Alexander, căscând plictisit.

— Domnule, spuse Pitman, aproape plecându-se în fata lui Westmoreland.

Amiralul îl măsură din cap până-n picioare,

ji aruncă o privire lui Alex și porni spre casă.

— Presupun că tu ești Pitman. Aici locuiești? întrebă el tunător în timp ce unul din oamenii săi îi deschise ușa.

Intră în salon și toți cei care se aflau înăuntru încremeniră.

Copiii se opriră din orice activitate, iar Eleanor rămase nemișcată cu lingura deasupra cratiței cu friptură.

Amiralul nu se osteni să pună vreo întrebare, ci aștepta cu o vădită nerăbdare ca Pitman să o ia înainte.

— Pe aici, domnule, zise el conducându-l în birou.

Alexander, care îi urma, se uită la Eleanor ridicând din umeri, în semn că habar nu avea ce se petrece.

Când ajunseră în birou, amiralul se uită în jur până îl văzu pe

Alexander.

— Afară, spuse el doar și doi inși dădură să-l scoată din încăpere.

— Mă tem că va trebui să mă lăsaţi să rămân, din moment ce această casă e a mea, spuse el examinându-și unghiile și rezemându-se de perete.

Vocea amiralului făcu să scârţâie grinzile.

— Nu permit insolenţă din partea subordonaţilor şi, mai ales, a unor papiţoi, ca dumneata. Scoateţi-l!

Alex se lăsă dat afară din încăpere, înjurând pentru că nu putea face nimic ca să se apere şi să

nu stârnească suspiciuni. Așa că stătu afară și continuă să înjure – de data aceasta, pereții groși care nu îi permiteau să audă prea multe. O dată, îl auzi pe Westmoreland spunând că, dacă nu pui mâna pe vergea, răsfeți copilul, și știa că America era

copilul.

Cele mai mari temeri ale lui Alex începură să se confirme, căci își dădu seama că amiralul venise acolo pentru a recurge la represalii pentru ceea ce făcuse

Cavalerul. Când îl auzi pe amiral pronunțând numele

Taggert, Alex intră în acțiune. Se duse în salon, unde toți se mișcau încet și cu urechile spre coridorul care ducea la birou.

— Ține copiii lângă tine, îi spuse el lui Eleanor. Orice s-ar întâmpla, ține copiii lângă tine.

Nu se opri și nu mai spuse nimic altceva, ci ieși din casă, grăbindu-se, atât cât îi permitea deghizarea, spre port.

Jessica era pe puntea vasului ei, ștergând apa sărată cu un mop.

— Jess, trebuie să vorbim, strigă el, încercând să nu pară

îngrijorat.

— N-am ce să vorbesc cu tine, zise ea, ieșind din raza lui vizuală.

Alex se uită peste umăr să vadă dacă se zăreau amiralul și oamenii săi.

— Jess, vino aici imediat! Trebuie să-ți

vorbesc.

— Ce-i, Montgomery, iubita ta nu vrea să-ți vorbească? strigă cineva..

Alex începu să urce scândura care ducea la bord.

— Jess, spuse el intenționat cu o voce plângăcioasă, dacă o să

cad din cauza ta...

Cu o expresie de dezgust pe chip, ea se duse spre el.

— Așa ți-ar trebui, spuse ea și dădu să-l ajute să urce la bord, dar el o prinse de mijloc și o aduse pe ponton. Alex, am treabă. Nu toți ne permitem să lenevim, ca

tine. Am o familie de hrănit.

Alex îi văzu pe amiral și oamenii săi venind.

— Ți-am spus că trebuie să-ți vorbesc.

O luă de braț și începu să o tragă după el.

— Ce-i cu tine? Nu vreau să vorbesc cu tine.

Nici măcar nu vreau să te văd. Dă-mi drumul! zise ea și întoarse capul. Ei cine sunt?

Alex o apucă de brațe și o obligă să se uite la el.

— Ascultă-mă, Jess, ceea ce îți voi spune s-ar putea să-ți salveze viața. Suntem supușii

englezilor. Ei ne consideră ca fiind copiii lor. Legal, ei au drepturi. Poate că, într-o bună zi, vom putea schimba asta, dar, acum, ei au toate drepturile.

— Alex, ești nebun. N-am timp de politică, am treabă.

El nu îi dădu drumul,

ci o ţinu în aşa fel încât să-l privească.

Un om în spatele lor începu să le vorbească celor care se strânseseră în jurul amiralului.

— Din ordinul Majestăţii Sale, Regele George al III-lea, amiralul Westmoreland a fost trimis pentru a-l

opri pe acest om care își spune Cavalerul. Amiralul va rămâne în Colonii până când acest om va muri. Oricine îl va ajuta pe Cavaler va fi executat pe loc, fără a fi judecat. Amiralul a aflat că o anume Jessica Taggert l-a ajutat pe dușman.

Jess încetă să se mai zbată în mâinile lui Alex și încremeni.

— Din ordinul amiralului și regelui, vasul aparținând acestei femei Taggert, „Mary Catherine”, va fi luat din port și incendiat pe mare.

— Nu! reuși Jess să

țipe o dată înainte ca Alex să-i astupe gura cu mâna.

Apoi o cuprinse cu brațele și o ținu lipită de el.

— O să te duc acasă, Jess, îi șopti el. Nu vreau să vezi asta.

Ea se luptă cu el la fiecare pas, lovindu-l cu

picioarele, încercând să-i muște mâna, făcând orice ca să scape, dar nu reuși. El izbuti să o treacă pragul casei Montgomery. În afară de Eleanor și de copii, nu mai era nimeni în salon.

— Ce e? întrebă Eleanor când își văzu sora zbătându-se și cu

mâna lui Alex pe gură.

— Amiralul a fost trimis să-l omoare pe Cavaler. Pitman a zis că Jess a avut o legătură cu Cavalerul, așa că amiralul dă un exemplu și incendiază vasul „Mary Catherine”.

Eleanor fu prea șocată ca să mai spună ceva.

— Adu-mi o sticlă de whisky, porunci el. O duc în camera mea.

Jess începu din nou să se zbată când Alex o târî pe coridor. Trecu prin fața ușii deschise a tatălui său, dar numai se uitară la Sayer, fără să spună niciunul nimic. Când Alex ajunse cu Jess

în camera lui, veni și Eleanor cu sticla de whisky.

— Nu vreau să văd pe nimeni, spuse el luând sticla, după care împinse ușa cu piciorul și îi dădu drumul Jessicăi.

— Laș blestemat! strigă ea. Lasă-mă să ies! Pot să-l opresc.

Alex se rezemă de ușă pentru ca ea să nu o poată deschide.

— Ba n-ai putea. Omul ăla are o privire plină de ură. Are de gând să-l omoare pe Cavalerul tău și, dacă nu o poate face acum, se va răzbuna pe toți cei care au legătură cu el. Vrea să

facă un exemplu din tine.

— Poate să facă un exemplu din altcineva. Dă-ți la o parte corpul ăsta mare și gras și lasă-mă să ies!

— Mie poți să-mi spui ce vrei, dar nu ieși de-aici. Englezul ăla ar fi încântat să aibă un

motiv să spânzure pe cineva. Am mai văzut oameni ca el. L-ar plăcea să te spânzure de gabie și, apoi, să dea foc vasului. Tot ce vreau e să rămâi în viață, fie că dă foc vasului sau nu.

— Nu te privește pe tine. E vasul meu. Deschide ușa! strigă ea

și începu să tragă de el cu toată puterea, proptindu-și picioarele în podea și împingându-l, dar el nu se clinti.

— Jess, spuse el apoi cu o voce mai blândă. Dacă te duci acolo și încerci să te împotrivești acelui om, vei muri. Și eu nu pot

permite asta.

— Să permiți! strigă ea. Cine ești tu să-mi permiți sau să nu-mi Dermiți ceva?

Continuă să-l împingă până când începu să obosească și își aminti ce spusese omul amiralului. Aveau să dea foc vasului ei.

Se lăsă să cadă la podea.

— Tata mi-a dat vasul ăla, șopti ea. A fost singurul lucru pe care mi l-a lăsat, în afară de frați și surori de crescut. Niciunul din băieți nu l-a vrut. Ei voiau să navigheze cu vapoare mari; nu voiau să aibă

de-a face cu împuțitul „Mary Catherine”, dar eu și Eleanor am considerat că era o cale de a hrăni toată familia. Știi cât de greu a fost să găsim pe cineva care să învețe o fată să navigheze?

Stătea acolo, rezemată de piciorul lui Alex și începu să se

gândească ce însemna să nu aibă un vas.

— Kit m-a ajutat puțin. Și Adam m-a învățat câteva lucruri, dar cel mai mult m-a ajutat bătrânul Samuel Hutchins. Îl mai tii minte? A murit acum câtiva ani.

I i

Alex se așează jos, lângă ea, așa încât ea stătea rezemată de umărul lui, și îi dădu sticla de whisky.

— Obișnuiam să râd de tine. Eram atât de invidios că erai mai mică decât mine și, totuși, aveai vasul tău.

Jess luă o înghițitură

zdravănă de whisky.

— Ziceai că o fată n-are ce căuta la bordul unui vas, cu atât mai puțin să aibă unul, și mai ziceai de „Mary Catherine” că nici nu merita să fie numit vas.

— Așa ziceam, dar aș fi dat tot ce aveam pentru vasul tău sau

altul. Mama nu mă lăsa să plec pe mare. Zicea că, așa, își pierduse doi fii și nu voia să-și piardă puiul.

Jess mai luă o înghițitură de whisky.

— Avea dreptate. Ai văzut ce ai pățit. Ți-ai pierdut bărbăția și ea a murit fără să-și revadă

cei mai buni fii.

Nu văzu expresia de pe chipul lui.

— Chiar dacă avea defecte, “Mary Catherine“ m-a ajutat mult. Doamne, Alex, cum o să hrănesc copiii?

Alex îi cuprinse umerii.

— O să te ajut eu,

Jess. Voi fi lângă tine și te voi ajuta.

Ea se desprinse de el brusc.

— Așa cum ai făcut azi? Așa ajuți, fugind de pericol?

— Cred că sunt atât de deștept încât să fug când îmi dau seama că nu am șanse să câștig,

spuse el înțepat. Ce puteai să faci împotriva amiralului și soldaților săi? îți spun, i-ar fi plăcut să spânzure pe cineva. Și are tot dreptul.

— Cel puțin, Cavalerul nu se teme și de umbra lui, așa cum faceți toți.

Deodată, Alexander se ridică și o privi furios.

— Tu și Cavalerul tău! Prostul ăla a băgat orașul în necazul ăsta. Dacă își vedea de treabă și nu voia să se acopere de glorie, vasul tău n-ar fi fost ars și câteva vieți, inclusiv a ta, n-ar fi în pericol acum. Ar trebui

să

I urăşti, nu să-l ridici în slăvi.

Jess se ridică şi îşi propti mâinile în şold.

— Nu-ţi dai seama că trebuie să se facă ceva în privinţa felului cum ne tratează englezii? Cavalerul înţelege asta. Noi nu avem drepturile

pe care le au englezii. Cum poate acel om să dea foc vasului meu pentru că așa vrea? Ce pot să fac eu?

Nu îi lăsă timp să răspundă.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva, Alexander, dacă tu ești un laș, nu înseamnă că toți suntem

așa.

— Ce vrea să însemne asta?

— Am auzit ce se întâmplă în sud. S-au scris foi volante, s-au ținut discursuri. Poate că se face și în Warbrooke așa ceva.

Alex se rezemă de ușă.

— Jess, vorbești despre trădare, șopti el privindu-i gâtul frumos.

— Nu e trădare dacă scăpăm de Anglia și suntem propriii stăpâni. Atunci, e patriotism.

El îi întinse sticla de whisky.

— Bea și hai să vorbim.

— Ha! Să am încredere în tine? într-un laș ca tine?

El se aplecă în față până când ajunseră nas în nas.

— Aș vrea să-ți amintesc că eu te-am scăpat de Pitman, eu i-am salvat viața lui Abigail și, probabil, azi,

te-am scapat de spânzurătoare. Nu mi se pare că seamănă a lașitate.

Ea își frecă brațele.

— Nu-mi plac metodele tale.

— Nu putem fi toți ca romanticul tău Cavaler. Și credeam că ești convinsă că a murit.

— Nu spune asta! Du-mă acasă și...

— Nici vorbă. Nu vei ieși de-aici azi. N-am încredere că nu te vei duce direct la amiral să-l provoci la o bătaie cu pumnii. Vreau să te țin în viață zi cu zi. La spune-mi, la ce te gândești când vorbești

de patriotism?

Dar, oricât de mult insistă, Jessica nu-i spuse nimic.

Jessica se trezi cu o senzaţie de greaţă, o durere de cap şi simţindu-şi limba încleiată. Primul ei gând fu acela că nu avea să se încreadă niciodată în

Alexander. Nu îl interesa să o facă să vorbească despre patriotism. Vrusese doar să o îmbete, ca să nu riposteze la ceea ce i se făcuse.

Încet, ţinându-şi capul nemişcat, dădu la o parte cuvertura de pe patul lui Alexander. Mă

mir că nu doarme în așternuturi din satin roz, își spuse ea.

— Bună dimineața, strigă Alex din ușă.

— Nu e bună. Alex, haina aia e oribilă.

El râse.

— E nouă. Mie chiar îmi place. Vrei să mănânci ceva?

— Unde sunt ghetele mele?

— Poftim. Jess, cred că ar trebui să te odihnești azi.

— Sigur că ar trebui. Să dorm toată după-amiaza. Ce fac copiii?

— Eleanor se descurcă foarte bine. Amândoi am inspectat

cămara și e destulă mâncare pentru ei.

— Familia Taggert nu...

— Nu primește pomană, știu. Vrei să te ajut?

Jess își puse și a doua gheată.

— Trebuie să mă duc la pescuit. Trebuie să...

Se opri brusc, căci își aminti că vasul ei nu mai era.

— L-au dat foc?

Alex se așează lângă ea pe marginea patului și îi luă o mână într-ale lui.

— Da, Jess. L-am văzut pe amiralul Westmoreland. S-a instalat împreună cu

zece din oamenii lui la Wentworth's și cred că l-am convins că n-ai fost implicată, de fapt.

Ea se desprinse de el.

— Asta n-o să-mi aducă vasul înapoi.

— Nu, dar ar fi bine să stai departe de Cavaler.

Ea se ridică, ținându-

se de cap și de burtă, pentru a le liniști și îl privi furioasă.

— Ce știi tu? Te pricepi doar la... la fluturași și ananași. Cavalerul ar putea fi mort. El e mort, vasul meu, ars, și eu...

Tăcu și întoarse privirea. În niciun caz

nu avea să plângă în fața acelui bărbat, care arăta ca un cuib de licurici.

— Jess... zise Alex apropiindu-se de ea.

— Nu mă atinge.

Se ridică de lângă el, descuie ușa și ieși din cameră. Nu se opri nici în salon, ci doar strigă „Vino cu mine,

Nathaniel” și își continuă drumul. Refuză să se uite la oamenii care se opreau și o priveau. Acum se temeau de ea, se temeau că o parte din necazul în care era ea i-ar fi putut atinge și pe ei.

Se opri o clipă lângă fierărie. Ethan

Ledbetter, cu brațele goale lucind de sudoare și cu cămașa udă lipită de mușchii spatelui, bătea într-o potcoavă și Abigail stătea în umbră, uitându-se la el așa cum se uită un copil la un cadou de Crăciun.

Ochii Jessicăi se umplură de lacrimi

fierbinți. Oare Cavalerul nu mai apăruse pentru că Ethan o avea acum pe Abigail?

— Jessie? spuse Nate lângă ea. Vine domnul Alexander.

— Atunci, noi plecăm, spuse ea furioasă și se îndepărtă repede.

Munci fără încetare timp de patru zile. La capătul primei zile, Eleanor îi spusese părerea ei.

— Poţi să te sinucizi, dacă vrei, dar nu-l omorî şi pe Nathaniel, spuse ea după ce îl duse sus pe băiatul epuizat.

Aşa că Jess ieşi

singură. Arunca plase în mare și le trăgea înapoi. Făcu singură un cărucior și încerca să vândă prin oraș peștii pe care îi prindea. Mulți se temeau să cumpere de la ea. Numele ei era mânjit acum și lumea se temea de amiral și de soldații acestuia.

Amiralul umbla pe străzi de dimineaţă până seara. Soldaţii săi săreau la orice zgomot. Unul. Din ei a împuşcat căţelul unei fetiţe când acesta apăruse în faţa lui pe neaşteptate. Cârciumile din port erau închise.

Warbrooke era un

oraș sub conducere militară.

Jess încercase de trei ori să le vorbească oamenilor despre libertate, să le spună să protesteze față de ceea ce se întâmpla, dar nimeni nu voia să o asculte.

La sfârșitul celei de a

patra zile, se afla într-un golfuleț la nord de casa ei. Mâinile îi erau pline de bășici, îi era frig și foame. Se gândi la copii și mai aruncă plasa pentru ultima oară.

— Jessie.

La început, avu impresia că era vântul.

— Jessie.

Se întoarse și privi'ân întunericul creat de o mică stâncă. La început, nu văzu nimic, dar apoi zări o mână întinsă spre ea, cu palma în sus.

Alergă spre el.

Cavalerul o îmbrăţişă cu atâta putere, încât aproape că îi trosniră oasele.

— Jessie, Jessie, Jessie, șopti el iar și iar, strângând-o la piept și ascunzându-și fața în părul ei.

— Ești aici. Ești teafăr, îngăimă ea cu lacrimi în ochi și în glas. Să te văd, să văd unde ai fost rănit, zise ea scoțându-i cămașa din

pantaloni, disperată să se convingă că, într-adevăr, nu păţise nimic.

— Dă-mi voie să te ajut, zise el râzând şi îşi descheie cămaşa.

— Nu văd. E prea întuneric.

Era la un pas de a izbucni în lacrimi. Nu plânsese când îi

dăduseră foc bărcii și când oamenii râseseră de ea, dar acum nu știa dacă se mai putea abține.

— Atunci, folosește-ți mâinile, zise el încet. Jessie, nu merită să plângi pentru mine, adăuga el și se desprinse de ea, întorcându-se cu

spatele. Praful de pușcă a făcut să zboare pietrele. Simți? S-au vindecat acum.

Ea își trecu mâinile pe spatele lui, simțind cicatricele. Își amintea foarte bine că le căpătase în timp ce o proteja pe ea. În clipa aceea, nu putu să mai

reținã șuvoiul de lacrimi. Își afundă fața în spatele lui și lacrimile țâșnirã.

— Jessie, iubita mea, șopti el, întorcându-se și strângând-o la piept. Ai mai multe motive să plângi ca oricine altcineva. Descarcă-te.

— Credeam că ai

murit. Sau că te-ai însurat.

— Niciuna, nici alta, zise el luând-o în braţe şi aşezându-se cu ea. Nu m-aş însura cu o prostuţă ca Abigail. Vreau doar ce e cel mai bun.

Jessica începu să plângă şi mai tare.

El îi mângâie părul și, încet, încet, mâna îi lunecă pe șold și, apoi, pe coapse.

— Și sigur nu sunt atât de prost încât să mă las convins de o femeie să spun că m-am culcat cu ea când nu e adevărat.

— Ea îl iubește,

îngăimă Jess. Am văzut-o.

— L-ai văzut pe Abigail și Ethan, nu pe mine, zise el începând să-i descheie bluza.

— Aveam sânge pe mâini. Toți ziceau că ai murit. Alex zicea că trebuia să fi murit, adăugă ea izbucnind și

mai tare în lacrimi.

— Ce știe Alex? spuse el scoțându-i bluza din pantaloni, după care îi descheie cureaua. Oricum, de ce îți petreci atâta timp cu el? Haina aia pe care o purta azi îți strică ochii.

— Se numește „legături amoroase”,

spuse ea suspinând. Știai că mi-au dat foc bărcii?

— Da, iubita mea, zise el strângând-o în brațe și o ridică puțin, trăgându-i pantalonii largi peste șolduri. Nam putut face nimic ca să-i împiedic. S-a întâmplat prea repede. Am auzit că ți-ai petrecut noaptea

cu Montgomery.

Ea se îndepărtă de el și se uită în ochii lui, care străluceau în spatele măștii.

— Nu în sensul în care te referi tu. Ce naiba?! zise ea și se uită cu groază că avea doar cămășuța, iar pantalonii îi erau în jurul gleznelor,

deși încă mai avea cizmele în picioare.

Cavalerul, practic, îi dădu drumul pe țărmul stâncos și, cu o mișcare rapidă, îi scoase cizmele și pantalonii.

Jessica își trăgea nasul și era prea năucită ca să se miște.

Cavalerul, cu pieptul

dezvelit, începu să se apropie de ea asemeni unei pantere, în patru labe, lunecând ca mătasea pe trupul ei.

— Ce faci? îngăimă ea și îi trase un pumn în falcă, ieșind rapid de sub el.

Însă, el o prinse de gleznă și o trase înapoi,

țintuind-o sub trupul său.

— Ce-ți închipui că faci?

— Eu? șopti ea. Dacă-ți închipui că o să te las să te atingi de mine, ești nebun. Tu...

El o sărută.

— Dacă-ți închipui că...

El o sărută.

— Niciodată nu m-am gândit... zise ea mai încet, înainte ca el să o sărute din nou.

— Jessie, șopti Cavalerul cu buzele lipite de ale ei. Mă înnebunești. Mă gândesc tot timpul la tine. Te iubesc, nu știi asta? Sunt

îndrăgostit de tine de multă vreme și te-aș cere de soție, dacă aș putea. Dar nu mai suport să nu fac dragoste cu tine.

— Nu, eu...

El o sărută din nou.

— Poți să alegi. Să facem dragoste în seara asta pe nisipul moale și

rece sau să te violez pe stânci.

Ea făcu ochii mari.

— N-ai face-o.

El zâmbi.

— Oricum o să-mi placă. Tu alegi.

— Dar... dar n-am ce să aleg.

— Poate o să încep cu una și o să termin cu

cealaltă. Deși am auzit că violul – mai ales în cazul unei fecioare, dacă ești fecioară – e foarte dureros. Pentru o femeie, vreau să spun. Unor bărbați, însă, le place ca o femeie să se zbată, să zgârie și să lovească.

— Bineînțeles că sunt

fecioară, se răsti ea.

— Mi-am închipuit, murmură el și începu să-i sărute gâtul ușor. Te-ai hotărât?

— O femeie trebuie să facă dragoste doar cu bărbatul cu care urmează să se mărite, zise ea închizând ochii când buzele lui îi

coborârâră pe trup.

— Poate te vei mărita cu mine când nu voi mai fi Cavaler.

— Și unde voi locui?

El râse ușor, ascunzându-și fața între sânii ei. Îi desfăcu șireturile cu dinții, fiindcă îi ținea mâinile deasupra capului.

— Vei locui oriunde voi fi eu. Jessie, Jessie, cât de frumoasă ești, zise el plimbându-și limba pe sânii ei rotunzi. Te-ai hotărât?

— Să mă hotărăsc? întrebă ea cu o voce îndepărtată. Da, voi locui oriunde vei fi tu.

Limba lui îi înconjură

sfârcul.

— Viol sau dragoste?

Ea nu se putea concentra.

— Biserica zice să mă salvez.

— Atunci, consideră-te forţată, spuse el dându-i drumul mâinilor. Jessie, cât te iubesc!

Jessica nu se mai gândi când el își strecură mâinile pe sub lenjeria ei și i-o scoase foarte abil. Aerul nopții îi mângâie pielea. Mâinile lui păreau să fie peste tot, plimbându-se pe trupul ei, între pulpe, pe gambe. Apoi, ea își mișcă picioarele pe

picioarele lui, părul de pe ele părându-i-se excitant și atât de diferit față de trupul ei.

El îi cuprinse sânii cu mâinile și îi sărută trupul, coborând cu limba spre buricul ei.

Jessica gemu când el îi acoperi trupul cu al său.

Când o penetră prima oară, simți o durere care o făcu să îl lovească. El îi ținu trupul nemișcat și începu să o sărute încet și îndelung, până când ea se relaxă sub el. Și, atunci, începu să desfacă picioarele.

— Nu mi te împotrivi, Jessie,

iubește-mă, șopti el mușcându-i urechea ușor, iar când intră cu totul, durerea nu mai fu atât de mare. Eu... Jessie, am nevoie de tine.

— Da, șopti ea. Sunt aici.

După câteva mișcări rapide, încercând să nu o rănească, el se prăbuși

deasupra ei, asudat și satisfăcut.

— Te iubesc, Jessie, șopti el și ea îi mângâie părul negru, simțind nodul măștii.

Dintr-un anumit motiv, ea nu repetă cuvintele lui, dar se lipi strâns de el.

Pe măsură ce își

reveni, se gândi la enormitatea gestului pe care îl făcuseră. Acum era legată de acel străin pe vecie. Întoarse capul ca să-l privească, dar nu văzu decât un bărbat cu mască. Nici măcar nu știa cum arată bărbatul cu care făcuse dragoste.

— Mmmm, spuse el

studiindu-i privirea. Ești furioasă pe mine pentru că te-am făcut a mea?

— Cine ești? șopti ea.

— Nu pot să-ți spun asta, iubito. Ți-aș spune dacă aș putea. Te-am rănit?

— Mă rănești acum, spuse ea cu ochii în lacrimi.

El se dădu la o parte de pe ea și o luă în brațe, legănând-o ușor.

— Ai vorbit cu oamenii toată săptămână. Despre ce?

Lacrimile ei începură să se usuce și, în locul lor, apăru furia.

— Lașitate.

— A cui? A lor, a ta, a

mea?

— A lor, bineînțeles. Nu cred că eu sunt lașă și știu că tu nu ești.

El îi mângâie pielea.

— Jessie, vreau să te îmbraci. Dacă mai stai așa câteva minute, o să te am din nou pe stânci.

Jessica ezită.

— Nu. Nu, spuse el

zâmbind. Fecioarele trebuie să se odihnească între partide.

Ea își luă hainele. În ciuda întunericului și măștii lui, îi văzu strălucirea ochilor care o priveau intens. Primul ei impuls fu să se acopere, dar apoi începu să se simtă puternică, de

parcă numai ea putea face ce voia din acel bărbat. Își arcui spatele când își puse lenjeria.

— Jessie... o preveni el.

Ea îi arungă un zâmbet șiret privindu-l printre gene.

Cu un geamăt gutural, el se repezi la

ea. Oh, ce imagine frumoasă, se gândi ea, acel bărbat musculos, cu pielea arămie și mascat, care venea în întuneric spre ea. Desfăcu brațele și el începu să-i sărute lacom gâtul.

— Poate că nu-ți voi recunoaște chipul când îl voi vedea, dar voi

recunoaşte alte părţi. Ai face bine să ţii hainele pe tine când eşti în oraş.

El râse în gâtul ei.

— Ridică-te, ispită mică, şi îmbracă-te. Spune-mi despre ce laşitate vorbeai.

Ea îl voia înapoi în braţele ei, dar indiferent cum îşi mişcă trupul, el

nu o mai atinse. În timp ce el se îmbrăcă, ei i se păru că îl aude scoțând câteva gemete, dar apoi păru să se controleze.

Când se îmbrăcară amândoi, el o strânse în brațe din nou și ea simți cât de asudat era. Zâmbi mulțumită și își frecă obrazul de cămașa lui

umedă de mătase.

— Acum spune-mi ce ai mai făcut.

Ea îi povesti cam tot ce se întâmplase de când îl văzuse ultima oară. Gâtlejul i se încleștă când începu să vorbească despre pierderea bărcii ei, dar Cavalerul o scutură ușor.

— Nu-ți mai plânge de milă, îi porunci el.

Spre surprinderea ei, vorbele sale aspre o făcură să se simtă mai bine și putu să continue fără să mai plângă.

— Deci, spuse el rar, vrei să stârnești mai multe probleme.

Ea se desprinse de el

ca să-l privească.

— Vreau să lupt. Omul ăla nu avea niciun drept sămi dea foc bărcii. Faptul că Anglia e țara noastră mamă nu-i dă dreptul să ne trateze ca pe niște... niște...

— Copii? zise el.

— Nu suntem deloc copii, spuse ea încet.

Suntem adulți și suficient de inteligenți ca să ne conducem singuri.

— Jessie, vorbești de trădare.

— Poate, dar am auzit zvonuri despre unele lucruri care se spun și se scriu în Sud. Mă gândeam că, dacă aș

putea face rost de câteva hârtii din astea, i-aș face pe oamenii din Warbrooke să-și dea seama că nu suntem singuri.

— Și cum o să pui mâna pe foile alea? Cum le împrăștii fără să fii prinsă? Cum îți protejezi familia în timp

ce salvezi țara?

— Nu știu, spuse ea furioasă. E doar o idee. Nu mam gândit încă la amănunte.

— Poate te pot ajuta, zise el încet.

Ca de obicei, Jess vorbi fără să gândească.

— Nu, am mai multe necazuri dacă te ajut pe

tine decât dacă acționez singură. Poate mă ia cineva pe un vas care ridică ancora. Pot să...

Cavalerul se abținuse mult, dar acum nu își mai stăpâni furia și o apucă de umeri. Întâi, o înjură în italiană și, apoi, în spaniolă. Își trase sufletul și vorbi

printre dinți.

— O să-ți aduc foile volante. Eu le voi împrăștia și tu vei sta acasă, acolo unde e locul femeilor.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Dacă stăteam acasă până acum, erai mort.

O clipă, se priviră furioși.

— Cu cine ai vorbit? o întrebă el.

— Cu nimeni, spuse ea, începând să dea înapoi. Alexander mi-a zis doar câteva lucruri.

— Morsa aia grasă? De ce e tot timpul în preajma ta? Ce vrei de la

el?

— Îmi spui tu pe cine să văd? zise ea dând să se ridice. Dacă am făcut ce am făcut nu înseamnă că ești stăpânul meu. Și mai trebuie să dovedești că poți face orice fără ajutor. Ce mai Cavaler ești! Singura cucerire pe care ai făcut-o cu

adevărat a fost sub fusta unei femei.

Imediat duse degetul la gură. Știa că mersese prea departe.

Cavalerul se ridică, aruncând fulgere din priviri.

— Stai, n-am vrut să spun asta, începu ea. Doar că n-ar fi trebuit

să-mi spui să stau acasă.

El nu mai spuse niciun cuvânt, ci se întoarse pe călcâie și dispăru în noapte.

Un timp, Jess rămase nemișcată, forțându-și ochii și urechile ca să-l zărească sau să-l audă, dar nu auzi și nu văzu nimic. Atunci, se

întoarse, își strânse plasele și peștii și porni spre casă.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Ostenită, Jessica trânti peștii și homarii pe masa cea mare din camera comună a casei Montgomery. Eleanor se răsti la Molly să fie atentă ce face, după care împinse o cratiță cu brioșe de ovăz în

cuptorul de cărămidă. Goni câinele slăbănog și îi aruncă o privire furioasă lui Nathaniel, pentru că nu se apucase deja să cureţe peştii.

— Ce se întâmplă? întrebă Jess.

— El.

Eleanor mai mult şuieră cuvântul decât îl

rosti.

Jess se uită întrebătoare la Nate, care lua de jos homarul căzut.

„Nick”, rosti el din buze și arătă din cap spre ușă.

— Ce-a mai făcut acum Nicholas al tău? întrebă Jess, luând o

brioșă fierbinte dintr-o cratiță.

Eleanor îi aruncă o privire furioasă surorii ei.

— Nu e al meu, spuse ea forțându-se să se calmeze. Alexander e bolnav. Poate să și moară și monstrul ăla mare și arogant nu mă

lasă să-l văd. Zice că Alex nu vrea să vadă pe nimeni.

— Probabil că așa e, zise Jess cu gura plină. Probabil că nu vrea să-l vadă nimeni fără hainele lui colorate, adăugă ea scuturându-și mâinile. Dar pe mine o să mă vadă.

Străbătu holul și era cu mâna pe clanța ușii lui Alex când Nick ieși din altă încăpere și o văzu.

— Nu vrea să vadă pe nimeni.

Jess bătu la ușă.

— Alex, sunt eu, Jessica. Eleanor e îngrijorată din cauza ta.

Descuie și lasă-mă să intru.

Nu primi niciun răspuns. Se uită la Nick. Acesta era un bărbat solid și brunet, care, acum, o privea cu un aer de superioritate.

— Vreau să-l văd, spuse ea încleștând maxilarul.

— Nu primește vizite.

Jessica dădu să mai adauge ceva, dar zâmbi, în schimb, și ridică din umeri.

— Ai grijă doar să mănânce bine, zise ea veselă, după care porni înapoi spre camera comună.

Eleanor o privi curioasă, dar Jess clătină din cap și ieși din casa.

Nu avea de gând să-l lase pe acel individ să-i spună ce putea face și ce nu. Ocoli casa, prin tufișuri și buruieni, îndreptându-se spre camera lui Alex. Se opri brusc când trecu prin

dreptul ferestrei lui Sayer. Foarte calm, bătrânul Montgomery ridică ochii din carte.

Jess înghiţi în sec când bătrânul se uită la ea, după care zâmbi slab şi îşi continuă drumul. El o privi cum trecu de a doua fereastră, dar nu o strigă şi nici nu o

întrebă de ce se furișa astfel.

Ajungând în dreptul ferestrei lui Alex, se bucură văzând că obloanele erau ridicate. Tocmai pusese un picior înăuntru, când cineva o apucă de curea și o trase înapoi. Ridicând privirea, îl văzu pe

Nicholas Ivanovitch.

— Domnișoară Jessica, spuse el cu o voce mustrătoare. Nu te-aș fi crezut în stare de așa ceva. Fugi, acum, și nu te mai furișa în camera unui domn.

Jess încleștă pumnii, dar se întoarse și plecă. De ce îi păsa ei ce păţise

Alexander? Oricum, îi făcuse doar necazuri. Din cauza lui îl înfuriase și pe Cavaler. Dacă Alex nu i-ar fi băgat în cap aiurelile acelea despre inutilitatea Cavalerului, ea nu i-ar fi pus la îndoială faptele.

Simți cum i se umpleau ochii de

lacrimi, dar și le reținu. Cavalerul îi spusese că o iubea și, poate, acum, o ura, dar ea avea să supraviețuiască.

Își mai trase nasul o dată și porni înapoi spre golf. Familia Wentworth voia 25 kilograme de scoici pentru cina amiralului cu ofițerii săi.

Când își aminti de ultima oară când o văzuse pe snoaba doamnă Wentworth, Jess zâmbi. Femeia trebuia să gătească pentru ofițerii englezi. Toți se așteptau ca familia Wentworth să-i hrănească și să-i găzduiască pe englezi și

toți banii lor intrau în burțile acestora.

— Asta o s-o învețe minte, spuse dess zâmbind și agitând lopățica pentru scoici.

În seara aceea, Eleanor era plângăreață. Copiii erau obișnuiți cu emoțiile și crizele Jessicăi, dar cu Eleanor

era cu totul altceva. De obicei, ea era stâlpul lor, o persoană de nezdruncinat.

— Alexander a păţit ceva, sunt sigură, zise Eleanor.

Stătea la masă, părând să fi uitat complet de rolul ei de a servi mâncarea. Copiii

se uitară la farfuriile goale și, apoi, la Eleanor și păreau să-i înțeleagă preocuparea.

Jess îi făcu semn lui Nick și amândoi aduseră tocănița și pâinea pe masă, punând în farfurii tăcuți, în timp ce Eleanor își exprima îngrijorarea legată de

Alex.

— Nu se atinge de mâncarea pe care i-o trimit și nu se aude niciun sunet din camera lui. Ușa e încuiată, obloanele sunt bătute în cuie. Cred că s-a-ntâmplat ceva.

— De ce-ți faci griji? o întrebă Jess. O fi răcit.

E atât de vanitos că, probabil, nu vrea să-l vadă nimeni cu nasul roșu.

Eleanor sări de pe scaun furioasă, agitând o lingură de lemn prin fața Jeăsicăi.

— Îi datorăm viețile noastre, strigă ea. Ești atât de ocupată să visezi

la Cavalerul tău, că nu mai vezi ce-a făcut omul ăsta pentru noi. Ne-a salvat casa de la a arde din temelii. Pe tine te-a scăpat de spânzurătoare. Când Pitman a distrus toate lucrurile noastre, Alex le-a înlocuit. Când i s-a dat foc bărcii – din cauza Cavalerului tău –

Alex te-a salvat împiedicându-te să te faci de râs. Alexander e cel care ne-a ajutat. Hainele pe care le purtăm, vasele, mobila, mâncarea – îi datorăm totul lui Alex. Şi iu nu poţi nici măcar să te porţi frumos cu el. Fii atentă, Jessica, dacă mai

spui vreun cuvânt împotriva lui, o să... o să...

Jess era uluită. Eleanor era întotdeauna autoritară, dar niciodată nu mai țipase la sora ei.

— Mă obligi să port asemenea haină? spuse ea încet, încercând să destindă atmosfera.

Deodată, Eleanor rămase complet nemișcată și, în clipa următoare, Jessica se trezi cu un castron cu tocăniță fierbinte pe față. Ușa se trânti în urma lui Eleanor.

Jess azvârli castronul și își cufundă fața într-o găleată cu apă de băut.

Când se ridică să tragă aer în piept, toţi copiii erau în jurul ei, cu ochii mari de spaimă.

— O să ne părăsească şi Eleanor? şopti Phillip.

— Nu şi dacă o omor eu, mormăi Jess, după care se uită la feţele lor şi oftă. Nu. E doar furioasă. Aşa cum sunt

eu uneori.

— Mereu, spuse Nate, făcând-o să-i arunce o privire urâtă.

— Voi stați aici și mâncați și eu mă duc după Eleanor.

Nu îi fu ușor să se țină de cuvânt. Întâi, trebui să o urmărească pe Eleanor un sfert de

milă prin pădure, dar, din moment ce aceasta nu era obișnuită să meargă pe afară pe întuneric, Jess o găsi exact când se împotmoli într-o tufă de coacăze. Trebui să mai asculte o pledoarie despre numeroasele calități ale lui Alexander

Montgomery – și când epuiză lista, Eleanor începu să-l critice pe Nicholas.

Jess îi eliberă părul dintre crengi și ascultă. Nu avea de gând să comenteze faptul că Eleanor credea că unul este un sfânt și celălalt, un diavol.

Ajungând acasă, Jessica jură în sinea ei că, a doua zi, avea să se ducă să-l vadă pe Alex, indiferent ce trebuia să facă, și că avea să se poarte frumos cu el, să-i mulțumească pentru ajutor și să nu facă niciun comentariu despre felul cum era

îmbrăcat.

— Chiar dacă strălucirea o să mă orbească, n-o să scot o vorbă, promise Jess.

Eleanor o trezi la patru a doua zi de dimineaţă şi îi spuse să se ducă atunci, când Nicholas aormea. Jess mormăi, dar o ascultă.

Nu voia ca Eleanor să aibă o altă criză. Căscând, ieși din casă și porni spre casa Montgomery.

Alex intră pe fereastră în întunericul camerei sale, dezmorțindu-și umerii obosit și răsucind capul ca să-și relaxeze ceafa. Se

împiedică de căpătâiul patului, însă.

— Taggert! se auzi vocea lui Nick din pat.

Alex rămase nemișcat.

— Jess e aici? întrebă el în șoaptă.

Nick se ridică în capul oaselor, frecându-și ochii.

— Ah, tu erai! Cât e ceasul?

— Trei dimineaţa, spuse Alex aşezându-se pe marginea patului şi scoţându-şi cizmele. Fusese minunat să se poată plimba prin Boston în propriile haine. Fusese plăcut să nu râdă nimeni de el,

femeile să-i arunce priviri pe deasupra evantaielor. Nimeni nu-l arătase cu degetul și nu îl luase peste picior.

— Ce cauți în patul meu și de ce ai strigat „Taggert”?

— Femeile alea! mormăi Nick, dându-se jos din pat încet.

Eleanor era sigură că ești pe moarte și cerea să te vadă. Apoi a trimis-o pe cealaltă, pe Jessica ta, să se furișeze pe fereastră. Am prins-o de nădragi.

— Dacă-i faci ceva, îți...

— Ce faci? îl întrebă Nick.

— Îți mulțumesc, cel

mai probabil, mormăi Alex.

— Ai făcut rost de foi volante?

Alex își dezmorți spatele:

— Am mers călare trei zile. N-am dormit, am mâncat foarte puțin, dar am făcut rost de ele. După ce-o să dorm o zi

și ceva, o să le împrăștii, spuse el zâmbind. Deci, Jessica a-ncercat să intre pe geam. N-a văzut că nu e nimeni în cameră, nu?

— Nu, am prins-o la timp. Bagă-te în patul tău și eu o să mă duc în al meu. Mâine, femeile vor putea intra.

— Nu înainte să fiu prevenit. Va trebui să-mi pun o... perucă și costumul gras, spuse el oftând.

— Asta-i problema ta. Mâine o să lenevesc la bordul vasului meu și o să mă las în grija servitorilor. Poți să-ți porți de grijă.

Alex era prea obosit ca să protesteze. Își scoase și restul hainelor și se vârî gol în pat, adormind instantaneu.

Fu trezit de niște mâini micuțe care îi atingeau încheietura și îi lunecau în sus pe braț.

— Alex, spuse Jessica. Alex, te simți bine?

Undeva, în creierul său obosit, Alex simți pericol – și dorință. Îi luă mâna lui Jess într-a sa și aproape că i-o duse la buze, dar pericolul ieși învingător.

— Jess? spuse el cu o voce groasă.

— Da, șopti ea. Am venit să văd că ești

teafăr. Eleanor e foarte îngrijorată pentru tine.

Mintea lui Alex începu să funcţioneze încet, încet, în clipa aceea, nu era nici Alex cel gras, nici Cavalerul cel mascat. Deschise ochii şi, din fericire, văzu că încăperea era în întuneric.

— Dă-mi una din perucile alea, spuse el acoperindu-se și mai mult cu pătura.

Nu avea nevoie ca Jess să-i vadă claia de păr. Ultima oară când o văzuse, ea își trecuse degetele prin acel păr.

— Alex, ți-am spus că suport să văd un cap

chel.

— Te rog, Jessica, scânci el.

Ochii lui începură să se înveţe cu întunericul. Când ea îi dădu peruca, el o privi de sub pătură.

— Întoarce-te.

Ea mormăi, dar îl ascultă şi, surprinzător, nu spuse nimic.

De obicei, când purta peruca pe care i-o dăduse ea, își prindea părul la spate ca să-l ascundă și, acum, îi era greu să-și vâre părul des sub perucă. Spera ca nicio șuviță rebelă să nu iasă la iveală și să o vadă Jess.

— Îmi dai o haină, te

rog? spuse el nerăbdător.

Poate că o haină din satin viu colorată avea să o împiedice să se uite mai atent la el.

Jess se întoarse să-l privească.

— L-am promis lui Eleanor că n-o să spun nimic despre hainele

tale, dar cred că pot să mă țin de cuvânt doar dacă nu mai porți așa ceva. Acum stai în capul oaselor ca să mă uit la tine. Eleanor e convinsă că ești pe moarte și, după vocea ta, nu ești prea departe.

Alex rămase sub pătură și, după ce înjură

în gând femeile băgăcioase, se uită la Jess.

— Nu pot să mă ridic. Nu am nimic pe mine.

Aproape că își pierdu cumpătul când o văzu cutremurându-se la gândul de a-l vedea gol. Prea repede, i se păru

lui, ea deschise un cufăr de la picioarele patului, de unde scoase o cămașă curată pe care i-o aruncă și se întoarse cu spatele. El se ridică, dezvelindu-și trupul musculos și puternic. Punându-și cămașa, se gândi ca ar fi trebuit să o facă să plătească pentru ce îi

spusese când era Cavaler.

Se întinse în pat și își puse o pernă pe burtă, acoperindu-și brațele așa încât i se vedeau doar mâinile.

— Bine, spuse el obosit. Acum poți să te uiți.

Jess aprinse o

lumânare și îi studie fața.

— Nu arăți prea rău. Ce ai avut?

— Mi-a revenit vechea boală. Nu ți-am spus că un doctor a zis că n-o să trăiesc prea mult?

Ea se încruntă și puse lumânarea jos.

— De cele mai multe ori nu pari bolnav. Arăți groaznic, dar nu te porți pe măsură, zise ea făcând ochii mari. Lartă-mă, i-am promis lui Eleanor că n-o să te mai insult. Ei bine, acum, că am văzut ca ești bine, o să plec. Trebuie să le duc peștii oamenilor.

Mănâncă ceva și n-o mai face pe sora mea să țipe la mine. Poate ne mai vedem peste câteva zile, adăugă ea și dădu să plece.

Dar cu o mișcare rapidă, el o prinse de încheietura mâinii.

— Jess, nu poți să mai rămâi puțin? Sunt

atât de singur aici.

Ea încercă să scape din strânsoare, dar nu reuși.

— E numai vina ta, Alex. Îl pui pe monstrul ăla de pază și nu lasă pe nimeni să intre.

— Știu, zise Alex nostalgic. Dar nu vreau să mă vadă nimeni așa.

— Arăţi mai bine aşa decât cu... zise ea, dar se întrerupse. Bine, o să mai stau un minut, două. Despre ce vrei să vorbim?

Dădu să-şi ia un scaun, dar Alex continuă să o ţină de încheietură şi o trase pe pat, lângă el.

— Ce ai făcut cât eu am fost bolnav?

— Am pescuit.

— Nimic altceva? o întrebă el.

— Ce altceva aş putea face? îmi ia de trei ori mai mult să pescuiesc jumătate din cantitate acum, că nu mai am barcă.

El tot nu-i dădu drumul mâinii.

— Nu ți-e greu să-i vinzi?

Atunci, ea zâmbi.

— Amiralul Westmoreland și oamenii săi mănâncă toți profitul familiei Wentoworth din prăvălia cu mărunțișuri.

Ieri, doamna Wentworth prăjea scoici.

— Abigail ce mai face?

Jessica se strâmbă dezgustată.

— Se zvonește că ea și Ethan s-au retras imediat după cină.

Alex tuși ca să

acopere un hohot de râs.

— Și Cavalerul tău ce mai face?

— E nebun, spuse ea fără să gândească și închise gura imediat.

— Nebun, în sens de furios sau de țicnit?

— Nu te privește pe tine, zise ea încercând să se îndepărteze de el, dar

el îi ţinu mâna strâns.

— O ceartă ca între iubiţi? o şicană el.

— Nu suntem... zise ea, dar se întrerupse şi coborî privirea.

— Mie poţi să-mi spui, o îndemnă el. Înţeleg că l-ai revăzut. Mă bucur că n-a făcut niciun raid, că eram

prea bolnav ca să te salvez.

Ea se desprinse din strânsoare, atunci, și, punând mâna pe o pernă, îl lovi cu ea în cap, umplând camera de praf.

— Ticălosule! strigă ea. Ticălos încrezut și leneș!

Tot ce s-a-ntâmplat a fost din vina ta. Tu mă faci să mă îndoiesc de el. El e speranța orașului, în timp ce tu ești un individ de care râd toți. Ești doar un...

Se opri, căci atunci când ea ridică perna, Alex nu se clinti. Capul său era într-o poziție

ciudată.

— Alex! îngăimă ea și aproape că se aruncă peste el. Alex, n-am vrut să te rănesc. Am uitat că ești atât de fragil. Oh, Alex, n-am vrut. Te rog, să nu mori! îți sunt recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut ca să ne ajuți.

Îi lipi capul de pieptul ei, în timp ce îi mângâia obrazul.

— Alex, îmi pare rău, spuse ea încet. N-o să te mai lovesc niciodată.

Alex zâmbi la pieptul ei, zăbovind astfel câteva minute, după care îi mângâie spatele gemând.

Ea dădu să se desprindă din strânsoare, dar el o ţinu.

— Jess, forţa ta mă face să mă simt atât de bine. Ţine-mă aşa un minut. Vreau să mă simt invadat de forţa ta.

Ea îi lipi capul de pieptul ei.

— N-am vrut să te

rănesc. Spui lucruri atât de groaznice, că uit că ești atât de fragil.

— Ți-ar... ți-ar părea rău dacă n-aș mai fi?

Ea șovăi.

— Da, cred că mi-ar părea. Mi-ai făcut o groază de probleme, dar ai fost un adevărat prieten pentru mine și

familia mea. Am fost foarte supărată, dar, dacă mă gândesc mai bine, chiar m-ai salvat în ziua când au dat foc bărcii. Aș fi putut face ceva ce ar fi fost oarecum o nebunie.

Alex înălță o sprânceană.

— Oarecum. Da.

— Te simți mai în putere?

— Mult mai în putere, zise el cuibărindu-se la pieptul ei.

— Alex... Nu cred că asta voia să spună Eleanor. Trebuie să plec la muncă.

— Da, sigur, spuse el

încet, dându-i drumul. Înțeleg. O să rămân aici, singur, până când cineva își aduce aminte de mine și îmi aduce de mâncare.

— O să-i spun lui Eleanor înainte să plec, zise ea netezindu-și hainele.

— Nu e aici așa

devreme.

— Cred că nu. O să-i spun acasă. Trebuie să-mi iau plasele.

— Ce mai contează câteva ore de foame în plus pentru un om atât de aproape de moarte? zise el lăsând capul într-o parte.

Jessica oftă.

— Poate a mai rămas ceva la bucătărie. O să mă uit.

Peste câteva clipe, îi aduse niște pui rece, pâine și brânză, vin cu apă și ouă fierte. Puse tava lângă Alex și dădu să plece, dar el părea să nu ajungă la mâncare. După câteva minute, ea

stătea cu picioarele încrucișate lângă el și mânca la fel de lacom ca și el. Începu să-i vorbească despre ideile ei de a le distribui foi volante oamenilor din Warbrooke.

— Nu putem permite să continue oprimarea asta, spuse ea hotărâtă.

— Și Cavalerul tău refuză să ajute? Presupun că Iai întrebat.

Jess îi povesti tot, în afară de faptul că făcuseră dragoste.

— Ai zis că era furios. De ce?

Ochii ei aruncară fulgere.

— Te ascult prea

mult. L-am spus că e un incompetent.

— Cu cuvintele astea?

— Aproximativ, spuse ea, roșind când își aminti cuvintele folosite. Nu prea mă simpatizează acum. Sar putea să nu-l mai văd niciodată.

Alex îi strânse mâna o clipă.

— Dacă e deştept, o să se-ntoarcă.

Ea îi zâmbi şi văzu lumina soarelui strecurându-se printre obloane.

— Trebuie să plec. N-o să mai prind nimic.

Puse farfuria cu

firimituri pe biroul lui Alex, după care șovăi puțin și, dintr-un impuls, îl sărută pe frunte.

— Mulțumesc pentru tot ce-ai făcut și pentru că m-ai ascultat. O să-i spun lui Eleanor să te lase să te odihnești.

El îi zâmbi într-un fel

care o făcu să-l privească îndelung.

— Știi, Alex, nu arăți deloc rău așa. Când o să-ți cauți soție, va trebui să facem în așa fel încât să te vadă în pat. Odihnește-te acum, spuse ea și ieși din cameră.

Alex se rezemă de

perne și râse.

— Ești gelos, Cavalerule? spuse el cu glas tare. Ar trebui să fii. Ție nu ți-a vorbit niciodată așa.

Azvârli peruca pe jos și se culcă, zâmbind încă.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Când nu se văzu nici urmă de Cavaler imediat după sosirea amiralului Westmoreland și locuitorii orașului se speriau atât de ușor la vederea trupelor engleze, amiralul începu să se relaxeze. Îi plăcea

să vadă cum oamenii priveau în pământ, cu ochii plini de furie, dar neîndrăznind să-l contrazică. Începu chiar să se laude. Le spunea tuturor că nu era nevoie decât de o mână de fier.

Astfel că următoarea apariție a Cavalerului îl prinse nepregătit.

Locuitorii orașului se treziră în zori la auzul clopotului cel mare de pe proprietatea Montgomery, care anunța pericolul. Clopotul fusese folosit odată pentru a anunța venirea indienilor, dar acum, anunța doar incendii și alte dezastre.

Femei și bărbați, pe jumătate îmbrăcați, ieșiră în fugă din case strigând unii la alții:

— Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

Unul câte unul începură să observe foile volante prinse pe uși. Ochii li se măreau cu fiecare cuvânt pe care îl

citeau. Pe foi scria că americanii aveau drepturi, că englezii nu aveau să mai conducă mult timp.

Mai scria că englezii nu aveau dreptul să facă percheziţii fără mandat sau să instaleze soldaţi în casele americanilor. Erau cuvinte împotriva

legilor vamale, afirmând că americanii aveau dreptul să importe și să exporte mărfuri fără ca acestea să treacă prin Anglia.

— Adunați-le! tună amiralul Westmoreland pe veranda casei Wentworth, îmbrăcat cu haina uniformei peste

cămașa de noapte.

După ce îi aruncă o privire plină de dezgust doamnei Wentworth, îi smulse foaia din mână.

— Înapoi la bucătărie, unde ți-e locul, femeie!

Apoi se întoarse pentru a intra în casă, dar clopotul de la farul

din capătul sudic al peninsulei începu să bată. Oamenii se uitară într-acolo.

În vârful farului se vedea o siluetă înveșmântată în negru.

— E Cavalerul, șopti cineva și cuvântul „Cavalerul” păru să treacă precum un taifun

peste mulțime.

Sub privirile oamenilor, el dădu drumul unei grămezi de foi volante, care plutiră prin aer. Apoi se făcu nevăzut.

— După el! le strigă amiralul soldaților pe jumătate îmbrăcați.

Doi bărbați aveau

spumă de ras pe fețe.

— Și adunați porcăriile astea, mai strigă amiralul,. Mototolind o foaie și aruncând-o pe jos. Oricine va fi prins cu una din astea va fi spânzurat.

Cu aceste cuvinte intră în casă, astfel că nu

o văzu pe doamna Wentworth călcând pe ghemotocul de hârtie și ascunzându-l sub un ghiveci de flori.

În după-amiaza acelei zile, Alex se uită pe deasupra unei halbe de bere pe care o bea în salonul comun al casei Montgomery și o văzu

pe Jessica intrând cu un zâmbet pe buze. Trânti jos o plasă plină de pește. Zâmbi și mai larg când îl văzu pe Alex.

— L-ai văzut? îl întrebă ea repede. Eu, nu. N-am putut să ajung acolo la timp, dar toată lumea zice că a fost minunat.

— Presupun că te referi la Cavaler, spuse Alex uitându-se într-un registru.

Voia să vadă ce făcea Pitman cu registrele familiei Montgomery.

— O adevărată nebunie, după mine. Acum, amiralul le va face necazuri oamenilor.

— Așa e, zise Eleanor, ținând o mână în cuptor și numărând secundele, pentru a-și da seama de temperatură. Toți vom fi pedepsiți pentru ce-a făcut el.

— Bine, dar ati citit foile? Eu n-am văzut niciuna, zise Jessica tristă. N-a lăsat nici

măcar una pe ușa noastră.

— Primul lucru înțelept pe care l-am auzit, zise Alex. Jess, vrei să nu mă mai deranjezi cu poveștile tale legate de fanfaronul ăla? încerc să fac niște socoteli.

Jess își îndreptă privirea furioasă spre

creștetul perucii lui pudrate, după care întoarse registrul.

— 238 lire și 29 de șilingi, spuse ea aproape imediat.

Îi aruncă o privire lui Alex și, luându-i pana din mână, parcurse celelalte cinci coloane și scrise totalul în dreptul

fiecăreia. Apoi întoarse registrul spre el.

— Unii dintre noi se pricep la unele lucruri. Nu toți stăm și ne uităm.

După acele cuvinte, se întoarse și ieși din casă, ignorând-o pe Eleanor, care îi spunea să se întoarcă și

— Să-i ceară scuze lui Alex.

Din păcate, vorbele lui Alex se dovediră adevărate. Amiralul Westmoreland era furios din cauza îndrăznelii Cavalerului de a apărea cât era el acolo. Trei vapoare au fost sechestrate imediat și

puse sub pază. Zicea că proprietarii lor erau suspectați de a transporta marfă de contrabandă, dar toată lumea știa că cei trei erau pe stradă în dimineața când apăruse Cavalerul și amiralul îi văzuse citind foile volante.

Doi bărbați au fost închiși după ce soldații englezi le-au percheziționat casele în toiul nopții și au găsit documentele ilegale.

Dar amiralul nu îndrăznea să-i spânzure, deoarece și el vedea reacția localnicilor. Cavalerul făcuse exact

ceea ce vrusese Jessica – le dăduse speranță oamenilor.

Amiralul nu voia să umple paharul – ceea ce își închipuia ca s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi spânzurat pe cei doi – voia doar ca ei să știe cine dădea ordine. Biciui un tânăr pentru

impertinență, când acesta fu auzit murmurând ceva legat de „independență”.

Jessica se întorcea într-o seară de la strânsul peștelui, când văzu pe cineva pedepsit în piață. Aproape că se împiedică de Abigail, care se ascundea și se

smiorcăia în întuneric.

— Ce faci? o întrebă Jess. Era să dau peste tine.

Abigail începu să plângă și mai tare.

Jess lăsă sacul de scoici jos, oftând.

— Ce s-a-ntâmplat, Abby? întrebă ea, încercând să folosească

un ton împăciuitor. Te-ai certat cu Ethan?

Abigail își suflă nasul și arătă spre locul de pedeapsă.

În ultima vreme, mereu fusese câte cineva acolo, dar acum Jess făcu ochii mari.

— E... mama ta? întrebă ea uluită.

Abby încuviință și începu să plângă din nou.

Jess se sprijini cu mâna de un copac. Fusese amuzant să o vadă pe doamna Wentworth prăjind scoici, dar să o vadă acum în acea postură, nu era deloc amuzant.

— Amiralul? întrebă ea și Abby încuviință.

— A zis că atitudinea ei nu a fost de supunere față de englezi, zise ea și continuă ridicând glasul: A scuturat scrum de trabuc pe scaunul ei de brocart și ea s-a plâns.

Abigail începu să plângă și mai tare.

— De cât timp e acolo?

— De patru ore. Mai are de stat trei ore, pe întuneric.

— Fără apă, presupun.

Abby păru îngrozită.

— Oh, nu, ordinele amiralului...

Jessica spuse ceva ce

o făcu pe Abby să rămână cu gura căscată.

— Cred că sunt de acord cu tine, șopti ea, dar a zis să nu vorbească nimeni cu ea.

— N-o să suflu o vorbă, spuse Jessica hotărâtă, după care se duse la fântână, scoase o cană de apă și i-o duse

doamnei Wentworth.

Femeia arăta jalnic, cu ochii lipsiți de viață, cu părul, altă dată frumos aranjat, în dezordine.

Fu surprinsă când Jess îi dădu să bea.

— Probabil că menajera dumneavoastră vă fură

tot acum, zise Jess încet. Și am auzit că domnul Wentworth le dă voie câinilor să intre în salon. Iar Abigail și Ethan se ceartă.

Doamna Wentworth înălță capul cât putu de mult.

— Dacă-și închipuie că poate veni acasă după

ce rușine mi-a făcut, se înșală. Și o să am eu grijă de James. Iar menajera...

Se opri și un zâmbet îi înflori pe buze.

— Mulțumesc, Jessica, șopti ea. Nu merit să fii bună cu mine, după câte...

— Șșșșș, spuse Jess,

netezindu-i părul. Sunteți cea mai bună clientă a mea. Să vă aduc o căruță de stridii

mâine?

— Da, și poți s-o rogi pe Eleanor să-mi pregătească jumătate de duzină de sendvișuri cu stridii din acelea

minunate? Dacă e de acord Sayer, bineînțeles. Și mai vreau...

Dar se opri brusc.

— Fugi, Jess!

În spatele Jessicăi, apărând călare de pe o străduță, ca și cum ar fi vrut să surprindă niște răufăcători, era amiralul. O țintui pe Jessica în loc

cu vârful săbiei.

— Tu cine ești? întrebă el tunător.

— Jessica Taggert, fostă proprietară a vasului “Mary Catherine“, spuse ea tare.

El ridică sabia, făcând-o să-l privească

— Ah, da, spuse el

încet, cea pe care o voia Cavalerul. Acum îmi dau seama de ce.

Coborî sabia.

— Am dat ordin să nu vorbească nimeni cu această femeie.

— N-a spus niciun cuvânt, zise doamna Wentworth. Trecea doar pe-aici.

Amiralul se uită când la una, când la alta, neștiind ce să creadă.

— Domnișoara Jessica aduce scoicile care vă plac atât de mult, domnule, spuse doamna Wentworth pe un ton rugător.

Jessica îl privi furioasă.

El o măsură din cap până în picioare.

— Ești prea frumoasă ca să te îmbraci așa. Să te îmbraci în haine femeiești, altfel te vei trezi în acest loc, spuse el zâmbind. Sau poate o să-mi pun soldații să te îmbrace. Bună seara... doamnelor, adăugă el și,

întorcând calul, se îndepărtă.

— Pleacă! strigă doamna Wentworth. Du-te și îți mulțumesc, Jessica.

Jessica o luă la fugă prin piață, trecând pe lângă Abigail, care o privea ca și cum ar fi fost pe jumătate nebună,

pe jumătate sfântă, își luă scoicile repede și se îndreptă spre casa Montgomery.

În salonul comun nu era nimeni. Tocmai când își trăgea sufletul, intră Alex.

— Te-am văzut fugind, zise el îngrijorat. Totul e în ordine?

— Eleanor a plecat?

— Unul din copii se simțea rău. Marianna a trimiso acasă.

— Care copil?

— Unul dintre cei mici, zise el ridicând din umeri. De ce fugeai?

Ea îi povesti repede despre doamna Wentworth și amiral.

— Trebuie să mă duc acasă. Scoicile astea sunt pentru mâine.

Alex o apucă de braț înainte să plece.

— Jess, aș vrea să stai departe de amiral. Te-ai gândit vreo clipă că, poate, Cavalerul n-a lăsat nicio foaie volantă pe ușa voastră tocmai ca

să nu te amesteci în asta?

Ea se întoarse.

— M-am săturat de lașitatea ta. Suntem niște oi care merg la tăiere? Trebuie să luptăm.

— Lasă-i pe bărbați să lupte, spuse el furios. Nu e un lucru pentru

femei și copii.

— Biata doamnă Wentworth stă acolo doar pentru că și-a apărat husele scaunelor și tu spui că noi, femeile, nu suntem implicate în asta? Dă-mi drumul, trebuie să mă duc la familia mea.

— N-o să mai ai nicio

familie dacă vei continua să-l înfurii pe amiral, strigă el în urma ei. Să-l ia naiba pe

Cavaler! zise apoi mai încet și, când Marianna intră în încăpere, își spuse, s-o ia naiba și pe ea, pentru că s-a măritat cu Pitman, de unde a pornit totul.

— Ce privire, Alexander, spuse Marianna. Am făcut ceva rău?

El își reținu furia.

— Poți să mă ajuți să caut niște rochii pentru Jessica Taggert.

Marianna deschise și închise gura de câteva ori.

— Mi-e și teamă să aud în ce a mai intrat acum. Vino în camera mamei și povestește-mi în timp ce o să caut niște haine.

După câteva ore, Alex tocmai se pregătea să se ducă la culcare, când tatăl său îl strigă. Imediat, îngheță. Părea

să poată ierta pe oricine fiincă nu îl recunoșteau, dar nu și pe tatăl său. Felul în care îl întâmpinase la sosirea acasă, atât de rece... Alex încă se înfuria când se gândea la asta. Ce spusese Jessica? Ceva de genul că Adam și Kit erau „cei mai buni” fii.

— M-ați strigat, domnule? întrebă Alex rigid din ușă.

Cel puțin, vocea lui era rigidă. Ori de câte ori își vedea tatăl, lua un aer și mai leneș decât de obicei.

— Am auzit cumva vocea Jessicăi plină de furie?

— Da, spuse Alex căscând. Era furioasă fiindcă eu n-am fost de acord cu faptul că acel Cavaler ar fi salvatorul nostru.

— Nu ești de acord că salvează orașul?

Alex îndoi genunchii ca să se poată vedea în oglinda din dormitorul

tatălui său și își aranjă o buclă de pe umăr.

— Cred că doar face probleme. Dacă nu apărea el, probabil că amiralul se întorcea în Anglia.

— L-ai spus asta Jessicăi?

Alex se uită la tatăl său.

— Desigur. N-ar fi trebuit?

— Fiecare are propria părere. Apropo, te-a găsit în după-amiaza când se furișa prin tufișuri?

Alex nu își trădă uimirea.

— A venit a doua zi dimineață. Mai e și

altceva? Sunt cam obosit după boală.

— Du-te, zise Sayer cu o grimasă. Du-te să te culci.

Alex se îndreptă spre camera sa cu pumnii strânși.

Jessica era încă supărată pe Eleanor a doua zi dimineaţă când

își strânse plasele și porni înapoi spre oraș. Lăsase lopata pentru scoici la casa familiei Montgomery și, în plus, Eleanor insistase ca ea să se ducă la Marianna să-i mulțumească pentru cele patru rochii pe care i le trimisese cu o seară în urmă.

— Femeia asta e extrem de enervantă, mormăi Jess, referindu-se la sora ei mai mare.

Eleanor irosise clipe prețioase de dimineață aranjându-i părul, legându-i corsetul și agitându-se pentru felul cum arăta.

— Cum o să

pescuiesc în fustele astea? se plânsese Jess.

— Nu poți să pescuiești dacă ești la închisoare, spusese Eleanor. Și acolo o să ajungi dacă nu-l asculți pe amiral.

Astfel că, acum era îmbrăcată ca o păpușă și mergea spre casa

Montgomery.

Era atât de furioasă, încât nu vedea ce se întâmplă în jurul ei. Un bărbat călare fu atât de surprins la vederea ei încât își lăsă calul să intre într-o trăsură. Caii trăsurii se speriară, dar vizitiul nu putu să-i calmeze, deparece era

atent la frumoasa Jessica Taggert. Caii se cabrară, iar vizitiul căzu într-o troacă pentru cai. Animalele intrară în panică și o luară la goană cu bătrâna doamnă Duncan, care țipa înăuntru

— Dar nimeni nu le dădu atenție. Doi

bărbaţi, care se uitau cu gurile căscate la Jessica, intrară într-o femeie care avea în braţe şase duzini de ouă. Acestea căzură, unele se sparseră, unele se rostogoliră. Un bărbat care avea o cuşcă cu gâşte şi se uita la Jess, alunecă pe trei dintre

ouă. Gâștele ieșiră și fugiră printre picioarele fierarului. Acesta scăpă din mână o potcoavă încinsă, deoarece se uita la Jess și nu era atent la ce făcea – potcoava atinse piciorul unui cal, care țâșni din clădire. Lovi un stâlp care susținea o nicovală și

aceasta lovi alt stâlp. Clădirea se năruí exact după ce ieşiră fierarul şi calul.

Din păcate, amiralul, care stătea lângă Alexander pe deal, văzu tot.

Ochii lui Alex erau plini de lacrimi de la atâta râs reţinut când

Jessica ajunse lângă ei.

— Am venit să-ți mulțumesc pentru rochii, spuse ea furioasă, fără să se uite la amiral.

Acesta se uita la haosul de la poalele dealului: bărbați și femei vociferau, animalele urlau, toată lumea alerga. Apoi se uită la

Jessica și se înroși la fată.

— Să te măriți! urlă el. Să te măriți în două săptămâni și Domnul să-l ajute pe acel bărbat.

Apoi trecu în goană pe lângă ea, coborând dealul și dând ordine pentru a pune capăt haosului.

Jessica privi în urma lui.

— Ce naiba? îngăimă ea. Ce s-a-ntâmplat acolo?

Alexander izbucni în râs atunci și o trase în casă.

— Ce te-a apucat? îl întrebă ea, crezând că Alex își pierduse

minţile.

Alex voia să-i spună, dar Amos Coffin se întoarse, îi aruncă o privire lui Jess şi trânti cana pe poliţa de piatră a căminului. Aceasta se sparse, dar Amos rămase cu gura căscată şi cu toarta în mână.

— Ai văzut vreun

monstru marin? se răsti Jess la el și Alex începu să râdă din nou. Bărbații! zise ea cu dispreț și, luând lopata, porni spre ușă.

— Să nu mai treci prin oraș, îi strigă Alex, râzând în hohote. Warbrooke nu-și permite încă un episod

ca ăsta.

Ea îi aruncă o privire dezgustată și trânti ușa. Bineînțeles că nu avea să mai treacă prin oraș. Întotdeauna o lua prin pădure. Și el știa asta.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Jessicăi îi fu greu să se gândească la un mod de a pescui îmbrăcată în rochie. Din moment ce era singură în golfuleţul pe care începea să-l considere al ei – al ei şi al Cavalerului, se gândi ea zâmbind – îşi scoase

eșarfa de la gât și o folosi pentru a prinde la brâu poalele fustei. Din moment ce nu mai avea eșarfa, sânii îi erau foarte expuși, dar ea era prea ocupată ca să se mai gândească la asta. Își scoase ciorapii și pantofii și, cu picioarele goale până la genunchi,

aruncă plasele.

Soarele era aproape la apus când apăru Eleanor coborând cu greu stânca.

Jessica se sperie imediat.

— Cineva e rănit, spuse ea aproape scăpând plasa din mână.

— Nu, zise Eleanor.

Speram să fii aici. Alex stă cu copiii ca să pot veni să vrbesc cu tine.

Își măsură sora din cap până în picioare.

— Sper că nu m-a urmărit niciunul din bărbați.

— Care bărbați? întrebă Jess, trăgând o plasă plină de pești și

homari.

— L-am spus lui Alex că habar n-ai ce se petrece.

Jessica, nu l-ai auzit pe amiral? A zis că trebuie să te măriți în două săptămâni.

— Ah, asta. Ai făcut sendvișurile pentru doamna Wentworth?

— Jessica! strigă Eleanor. Ascultă-mă. Trebuie să-ți alegi un soț.

— Eleanor, n-o să mă las speriată de omul ăla. N-am de gând să mă mărit cu nimeni – cel puțin, nu acum.

Eleanor se așează în fața surorii ei.

— Mulți l-au auzit pe amiral azi-dimineață și el va avea grijă să i se respecte ordinul, altfel va fi de râsul lumii. Ah, Jessica, nu pricep cum intri în mizeria aia.

— Nu știu nimic de asta. Lasă-l pe Alex să discute cu el. Par să fie prieteni.

Eleanor se așează pe un buștean.

— Ce să fac ca să mă asculți? Reputația amiralului e în joc. Am auzit douăzeci de oameni spunându-i că n-o să te măriți și, de fiecare dată, amiralul s-a înfuriat și mai tare. Acum zice c-o să te

măriți cu un american în două săptămâni, iar dacă nu, în a cincisprezecea zi, te vei mărita cu un englez.

Jessica începu să dea atenție vorbelor lui Eleanor.

— Toate astea s-au întâmplat într-o zi?

Eleanor ridică o

sprânceană. Jessica habar nu avea ce nebunie provocase în dimineaţa aceea.

— Jess, paisprezece bărbaţi buni de însurătoare au venit la casa Montgomery azi, majoritatea cu daruri pentru tine.

Jess începu să

zâmbească.

— Ce fel de daruri? Ne-ar prinde bine un porc. Cel care aduce o scroafă gestantă, mă ia de nevastă.

— Jess, e ceva serios.

Jessica se așează lângă sora ei.

— Amiralul a fost trimis aici ca să-l

găsească pe Cavaler, atât. Nu are puterea să forţeze o căsătorie.

Eleanor îi luă mâna într-a ei.

— Ţi-a ars barca; poate să dea foc şi casei noastre. Cred că, dimineaţă, a vorbit fără să gândească, dar acum trebuie să se ţină de

cuvânt. Şi cred că bărbaţii din oraş n-o să-l lase să dea înapoi. Prea mulţi vor să se însoare cu tine.

— Zău? spuse Jess zâmbind. E cineva interesant? Ce zici de băiatul cel mic al domnului Lawrence?

— Are 17 ani!

— Dacă îi iei mai mici, sunt mai uşor de format. Bine, zise ea când Eleanor se pregătea să strige din nou. O să rezolvăm situaţia. Tot mai cred că Alexander e cel care trebuie s-o rezolve.

— Te scapă de necazuri destul de des.

— E doar un băgăcios. Nu poate să facă nimic altceva, așa că măcar să vorbească. Ajută-mă cu peștii ăștia și hai să mergem acasă. O să ne gândim la asta mâine.

— Când vor mai rămâne doar treisprezece zile, spuse

Eleanor oftând.

Aplecându-se peste plase, Jess se uită la sora ei.

— Cred că aș putea să mă mărit cu rusul lui Alex.

— Peste cadavrul mfeu, se răsti Eleanor, dar duse imediat mâna la gură. Adică... Sigur...

Jessica începu să fluiere în timp ce golea plasele.

Abia mai târziu, când se apropiară de casa lor, Jessica începu să înțeleagă ce spunea Eleanor. Bărbații se înșirau pe potecă, unii ținând în mâini flori ofilite, alții, bomboane,

alții doar stăteau acolo, cu pălăriile în mâini.

— Am șase hectare de pământ bun, domnișoară Jessica, și aș fi încântat să-mi fii soție.

— Am vasul "Molly D" și ai putea să mergi pe mare cu mine. Îți întind o frânghie pentru

rufe oriunde vrei.

— Am un hambar la 35 km nord de New Sussex și o să-ți cumpăr un catâr pentru arat.

— Am șase catâri, trei boi și opt oale de gătit. Aș vrea să mă însor cu tine, domnișoară Jessica.

Jessica se uita la ei cu

gura căscată, în timp ce Eleanor o trăgea printre ei. O smuci de braţ când fu gata să se opreasca în dreptul unui bărbat care ţinea un porc gras de sfoară.

— Nu mă ajuţi deloc, zise Eleanor trântind uşa în urma lor.

— Habar n-am că

sunt atât de populară, spuse Jess zâmbind. Poate ar trebui să mă duc pe ponton și să-i las să liciteze pentru mine. Deși cel cu porcul arăta foarte bine.

Eleanor trânti pe masă o pungă de făină de porumb.

— Ar trebui să te

vând, pur și simplu. Atunci, poate că eu și copiii vom avea ceva liniște.

— Fără mâncare, dar liniștiți, spuse Jess. Eleanor, nu fi așa supărată. Toate astea se vor termina. N-am de gând să mă mărit cu nimeni acum. O să vezi

că Alex își va folosi talentul verbal ca să-l facă pe amiral să înțeleagă și bătrânul va uita de mine. O să vezi.

Se rezemă de spătarul scaunului și se gândi că nu avea de gând să se mărite cu nimeni în afară de Cavaler. Nu trebuia decât să aştepte

până când i se putea arăta și, atunci, avea să poată merge mândră spre altar și spre el.

Jessica încerca să se concentreze asupra pescuitului, dar tot timpul se uita peste umăr. Ultima săptămână și jumătate din viața ei puteau fi descrise ca un

iad. Păreau să fie bărbaţi peste tot: bărbaţi care întindeau mâinile să o ajute, bărbaţi cu capetele plecate, bărbaţi oferindu-i bunurile lor. Veneau tocmai din Boston şi era chiar şi un negustor de blănuri francez care venise din pădurile din nord.

Auzise că era un vas plin cu femei frumoase de vânzare. Păru oarecum dezamăgit că era vorba doar de una. Jessica i se păru „foarte drăguță”, dar nu era destul.

Lui Jess îi fu foarte greu să scape de bărbați ca să ajungă în golfulețul ei.

Fusese nevoie aproape de toată săptămână pentru ca Eleanor și Alex să o convingă de faptul că amiralul vorbise serios atunci când îi poruncise să se mărite. Rostise câteva amenințări la adresa casei ei, a familiei ei și a modului în care

își câștiga existența, în cazul în care nu avea să-l asculte și avea să-l facă de râs. Ba chiar i-l prezentase pe cel cu care avea să o forțeze să se mărite dacă nu-l asculta: un individ

i

masiv cu buza inferioară groasă și tot

timpul udă. Amiralul râsese văzând-o cum s-a cutremurat fără să vrea.

Dar, acum, când făcea un lucru atât de familiar ca a arunca plasele, Jess se gândi cum avea să i se schimbe viaţa dacă se mărita. Până atunci, niciunul din bărbaţi nu pomenise

măcar de fraţii şi surorile ei mai mici. Iar unii dintre ei nu-l plăceau deloc pe Nathaniel.

Jess zâmbi. Sigur că Nate nu făcea nimic ca să ajute. Adora să-i facă să pară nişte proşti. Îl întrebase pe unul în vârstă câţi ani avea, apoi

a râs în hohote când a auzit răspunsul. A insistat ca un fermier slăbănog să își arate mușchii, după care i-a spus lui Jess că nu era destul de puternic pentru ea. L-a tras o palmă unuia în cap, zicând că văzuse păduchi în peruca cea

veche a omului. Nate îi îndepărtase pe cei mai nepotriviți.

Dar nici cei mai buni nu o interesau pe Jessica. Un singur bărbat o interesa și acela era Cavalerul. Nu trebuia decât să închidă ochii și îi simțea mâinile pe trup. De ce nu venise?

De ce nu o cerea în căsătorie? De ce nu o salva de bărbaţii aceia oribili?

Când auzi o piatră rostogolindu-se, deschise ochii şi îl văzu pe bătrânul Clymer la câţiva centimetri, întinzând mâinile spre ea. Jessica făcu un pas în

spate și aproape că se împiedică de plasă.

Privirea lui se opri asupra pieptului ei aproape dezgolit și, apoi, îi măsură picioarele goale. Sus, jos, fără să se oprească.

Jess se acoperi cu mâinile.

— Domnule Clymer,

n-ar trebui să fiţi aici, spuse ea îndepărtându-se de el.

— De ce nu? întrebă el avansând. Tu eşti aici. Jessica, te iubesc de ani de zile. Mărită-te cu mine. Îţi dau orice.

Ea se uită în jur după o armă, dar nu văzu decât peştii de la

picioarele ei. Se aplecă și apucând un eglefin de vreo zece kilograme de coadă, îl lovi pe domnul Clymer în cap.

Acesta fu năucit pe moment, dar după aceea o trase spre el și încercă să o sărute pe gură.

Jess îi împinse fața, ferindu-se. Era uluitor

de puternic pentru vârsta lui.

— Jessica, murmură el, ascunzându-și fața între sânii ei.

— Lasă-mă, vierme bătrân! strigă ea, dar el o ignoră.

— Vreau să te fac soția mea! Să te am pentru totdeauna! A

mea, Jessica, a mea pe veci.

Răsucindu-se, ea îl văzu pe Alexander în vârful stânci i.

— Ajută-mă! strigă ea. La-l pe mizerabilul ăsta de pe mine! Domnule Clymer, reveniți-vă, îl rugă ea.

Lui Alexander îi luă

foarte mult timp să coboare stânca. Jess se zbătea în timp ce grăsanul bătrân îi acoperea pieptul de sărutări ude. Simți că i se făcea greață.

Alex călcă atent pe pietre, având grijă să nu își ude pantofii. Cu delicatețe, dădu un

peşte la o parte, ducându-se spre Jess. Îl bătu pe umăr pe domnul Clymer.

La început, acesta nu reacţiona. Alex trebui să-l bată de trei ori pe umăr până ridică privirea. Ochii săi roşii şi înceţoşaţi ieşiră din orbite când îl văzu pe

Alex. Se îndreptă și se desprinse de Jessica.

— Aș putea să vă sugerez să vă simțiți mai bine acasă la dumneavoastră?

— Păi, da... eu doar... Da, o să...

Domnul Clymer îi dădu drumul Jessicăi și urcă repede malul

stâncos, după care îl auziră fugind prin pădure.

— Ei bine! zise Jess netezindu-și rochia și uitânause la peștii care se împrăștiaseră peste tot. Halal salvator ești!

— Te-am scăpat de el, nu?

— Abia după ce...

Trebuia să-i tragi una.

Se privi strâmbându-se.

— M-a umplut de bale.

Se duse la apă și începu să-și spele pieptul dezgolit fără să bage de seamă fierbințeala care îi cuprinse fața lui Alex în

timp ce o privea.

Acesta se duse să se aşeze pe un trunchi de copac.

— Te-ai hotărât?

— În legătură cu ce? întrebă ea aruncând câţiva peşti într-un sac. Ah, te referi la căsătorie. Da şi nu.

El scutură o scamă

imaginară de pe haină.

— Dă-mi voie să ghicesc. Ai vrea să te măriți cu Cavalerul, dar el nu ți-a cerut mâna.

Jess scăpă un pește și îl ridică din nou.

— Ce știi tu?

— Toate femeile nemăritate din orașul ăsta ar vrea să se mărite

cu el. Toate par să creadă că e deosebit. Ca și cum s-ar mărita cu Făt-Frumos din povești.

— E un bărbat cât se poate de real, asta știu sigur, spuse ea plină de sine.

— Un bărbat real care nu e aici. De unde știi că nu e unul din

numeroșii tăi pretendenți?

— L-aș recunoaște, crede-mă. Alex, pune piciorul, te rog, pe coada peștelui ăluia și ține-l pe loc.

Oftând, el puse vârful pantofului pe coada peștelui.

— Jess, mai ai patru

zile în care să te hotărăşti. Trebuie să te decizi.

Ea aruncă şi ultimul peşte în sac şi se aşează pe trunchi lângă Alex.

— Pot să fiu sinceră cu tine?

— Bineînţeles, spuse el blând.

— Nu-mi place

niciunul din ei, zise ea privindu-și mâinile. Nu vreau să știe Eleanor, dar sunt cam îngrijorată. Știu că ai ghicit ce simt pentru Cavaler. Noi doi suntem... am fost mai apropiați decât își închipuie oamenii. Înălță capul.

— Nu vreau să mă

mărit cu niciun alt bărbat. Vreau să aștept până se termină toată povestea asta și, atunci, Cavalerul își va putea dezvălui identitatea și eu voi fi încântată să mă mărit cu el.

— Dar problemele noastre cu Anglia nu se vor rezolva peste noapte.

Dacă vor dura ani de zile? Dacă Anglia va trimite mai mulți oameni să-l prindă pe Cavaler? Dacă el nu-și va putea dezvălui identitatea niciodată?

— Voi aștepta. Va veni la mine fără mască într-o zi și eu îl voi aștepta.

— Dar nu poți să aștepți „o zi”. Mai ai patru zile și trebuie să te măriți cu cineva.

— O să aștept.

El dădu ochii peste cap frustrat.

— Ce ai de gând să faci? Să aștepți până peste patru zile la miezul nopții? Dacă nu

apare până atunci, o să închizi ochii și o să alegi unul din pretendenți?

— Nu-l vreau pe niciunul din ei! zise ea cu fermitate. Tot ce vor de la mine e... e ceea ce vrea și domnul Clymer. Nu pot să plec și să las copiii. Cine îi va întreține pe Eleanor și

pe copii? Toți bărbații ăia mă vor pe mine, nu copiii. Vor propriii lor copii, nu pe ai altora.

— Iau eu copiii, spuse Alex încet. Am loc în casă pentru ei.

Ea îi zâmbi și îi strânse mâna.

— Ești foarte amabil, dar n-aș putea face asta.

Dacă acest Cavaler e comandantul unui vas? Aș naviga cu el și tu ar trebui să ai grijă de copii. Nici naș putea să ajut la întreținerea lor.

El îi strânse mâna.

— Vreau să vii și tu cu copiii.

Ea îl privi nelămurită.

— Eu, Cavalerul și

copiii să locuim cu tine? Ești foarte generos, Alex, dar...

Tăcu brusc și făcu ochii mari.

— Doar nu vrei să spui...

— Ai putea să te măriți cu mine, Jess, spuse el solemn. O să am grijă de tine, de

Eleanor și de copii.

Jess începu să zâmbească și, apoi, izbucni de-a dreptul în râs.

— Cu tine! îngăimă ea. Alex, ce glumă. Eu îl vreau pe Cavaler și mi se oferă o algă bolnăvicioasă și colorată. Sigur mi-ai

înveselit ziua. Și domnul Clymer credea...

Tăcu deodată când văzu expresia de pe chipul lui Alex. Niciodată nu văzuse atâta furie pe fața unui om.

El se ridică de pe buștean.

— Alex, zise ea, ai

glumit, nu?

El îi întoarse spatele și începu să urce malul stâncos.

— Alex, strigă ea în urma lui, dar el nu se întoarse.

Ea dădu cu piciorul în pietricele și scoici, făcând să zboare mulți melci. Nu vrusese să-l

jignească pe Alex

— Din nou, se gândi ea. Eleanor avea dreptate, fusese bun cu ea și familia ei și îi datorau foarte mult. Ar fi trebuit să-l refuze cu delicatețe sau, cel puțin, fără să i spună... Nici nu voia să-și aducă aminte cum îi spusese. Își puse

eșarfa la loc peste piept, își strânse plasele și peștii și porni spre casă.

Jessica abia începuse să treacă printre numeroșii pretendenți – acceptând darurile alimentare, căci nu era proastă – că Eleanor și veni spre ea.

— Domnul Clymer a

trecut pe-aici și era foarte furios.

— Cred că asta e șuncă, zise Jess. Și bomboane pentru voi toți.

— Sper că vor vrea mereu să se însoare cu tine,

Jessica, spuse Molly vârând în gură un om

din zahăr de arțar.

— Dar nu ai o veșnicie la dispoziție, spuse Eleanor. Ah, Jess, trebuie să te hotărăști.

— Știu pe cine vreau.

Eleanor îi ignoră vorbele. Discutaseră deja despre Cavaler și Eleanor spusese că Jess trebuia să fie practică,

nu romantică.

— E cel care are vasul „Molly D”, zise Eleanor.

— Câți dintre copii va lua cu el când va pleca în larg? întrebă Jess așezându-se și începând să sugă o acadea. Și, în plus, are un neg în bărbie.

Eleanor numi câțiva

bărbaţi, dar Jessica îi găsi câte un defect fiecăruia.

Eleanor se aşează la masă, luându-şi capul în mâini.

— Ăştia sunt toţi. L-ai refuzat pe toţi.

— Chiar şi pe Alex, spuse Jess, amintindu-şi furia lui.

— Alex? întrebă Eleanor înălțând capul brusc. Alex te-a cerut în căsătorie?

— Cred că da. S-a oferit să ia toți copiii, dar voia să merg și eu cu ei.

— Ce i-ai spus, Jessica? întrebă Eleanor cu o voce foarte, foarte

calmă.

Jess se strâmbă.

— Nu știam că vorbește serios. Mă tem că am râs de el. Mâine o să-i cer scuze. O să-l refuz într-un mod mai delicat și o să...

Eleanor sări de la masă și se aplecă asupra ei.

— Ce ai făcut?! strigă ea. L-ai refuzat pe Alexander Montgomery? Ai râs de cererea lui în căsătorie?

— Ți-am zis, credeam că glumește. N-am știut că vorbea serios până nu i-am văzut fața.

Eleanor o apucă de braț și o ridică de la

masă.

— Ai grijă de copii, Nate, strigă ea.

Jess protestă când Eleanor o trase printre bărbaţii de afară, prin oraş şi, apoi, pe deal, spre casa Montgomery.

Alex era în camera lui, cu o carte deschisă în fată.

Nu se ridică în clipa în care Eleanor dădu buzna în cameră și nici nu se uită la Jessica.

— Tocmai am auzit cum s-a făcut de râs sora mea, spuse Eleanor abia trăgându-și răsuflarea. Era atât de copleșită de generozitatea ofertei tale încât nu știa ce spune.

Alex se uită în carte.

— Eleanor, habar n-am despre ce vorbești. Doar am salvat-o pe domnișoara Jessica din mâinile unuia din pretendenți. Îmi amintesc că am vorbit despre căsătorie, în general, dar nimic în mod special.

— Hai să plecăm, zise Jess întorcându-se, dar Eleanor stătea rezemată de ușă.

— Alexander, știu că a fost nepoliticoasă, dar așa e ea uneori. Totuși, ar fi o soție foarte bună. E puternică și, uneori, inteligentă, puțin cam mândră, recunosc, și

câteodată deschide gura când ar trebui s-o țină închisă, dar e muncitoare și va ajuta în casă...

— Nu sunt un catâr! Eleanor, eu plec.

Alex se lăsă pe spate în fotoliu când Eleanor se așeză în dreptul ușii. Jess trăgea de zăvor.

— Am văzut-o muncind de la răsăritul soarelui până cade frântă și...

Alex puse cartea deoparte și o măsură pe Jessica.

— Aș putea să cumpăr niște boi care să facă treburile astea și un bou n-ar răspunde. Ce

altceva mai câștig din asta, în afară de o muncitoare?

Jess se uită furioasă de la unui la altul și încercă din răsputeri să o dea pe Eleanor la o parte.

— Mai vine cu șase muncitori mici. Gândește-te ce ai putea

face cu acei micuți dornici să ajute. Ai putea să te extinzi și...

— Aș putea să dau faliment încercând să-i hrănesc. Alte avantaje? Ce zici de o zestre?

— Zestre? spuse Jess uimită. Dacă-ți închipui...

Eleanor o înghionti în

coaste.

— În ziua nunții, vei primi jumătate dintr-un golfuleț plin de stridii și alte vietăți marine.

— Hmmm, făcu Alex și, ridicându-se, se duse spre Jessica, pe care o măsură din cap până în picioare.

Uluită, Jess lăsă ușa și

îl privi încruntată.

El îi cuprinse bărbia și îi dădu capul pe spate puțin.

— Nu e urâtă.

— E cea mai drăguță fată din oraș, din toată regiunea, și știi asta. Unii marinari au zis că e mai drăguță decât oricare din fetele pe care

le-au văzut în toată lumea.

El îi dădu drumul bărbiei și făcu câțiva pași în spate.

— Nu știu ce m-a apucat când am cerut-o în ’ căsătorie, din milă, mai mult ca sigur. Mi-a fost milă de ea după ce l-am văzut pe bătrânul

ăla gras pipăind-o, zise el aranjând dantela mânecii.

— Da, sigur, Alexander, dar ai cerut-o în căsătorie și n-am vrea ca „încălcare a promisiunii” să apară în legătură cu ilustrul nume Montgomery, nu-i așa?

— Nu m-aș mărita cu tine...

Eleanor îi puse Jessicăi mâna la gură.

Alex se întoarse, înăbușindu-și un căscat.

— O femeie e la fel de bună ca oricare alta, presupun. Și ar fi mult mai convenabil să am o soție decât mulțimea

asta de servitori care se perindă peaici. Când pregătești unul cum trebuie, pleacă. Îmi închipui că și tu te vei căsători curând și ne vei părăsi, Eleanor. Ce-o să ne facem atunci? Fixăm nunta peste trei zile, deci? adăugă el și se așează din nou, luându-și

cartea. Vă puteți muta din seara asta. Instalează băieții în camera lui Adam, iar tu și fetele puteți sta în camera lui Kit. Și dă-le să mănânce.

Jess se desprinse de Eleanor.

— Noi, cei din familia Taggert, nu acceptăm pomană.

— Dar nu e pomană, draga mea, suntem în familie doar.

Eleanor o scoase din încăpere.

— Îți mulțumesc, Alexander. Dumnezeu te va așeza la dreapta Lui pentru acest gest de generozitate.

— Și, Eleanor, ia-le

haine tuturor. Nu vreau ca niște copii aflați în grija mea să fie îmbrăcați în zdrențe.

— Da, Alexander. Fii binecuvântat, Alexander, mai adăugă Eleanor și închise ușa în urma lor.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Jessica stătea pe jos, în casa familiei Taggert, uitându-se la cămin și prăjind un peștișor înfipt într-un băţ lung pe care îl ţinea deasupra focului mic. Casa părea ciudat de tăcută, acum, când copiii plecaseră.

Nimeni nu mai râdea sau plângea; niciun copil nu sărea în spatele ei și nu o ruga să alerge cu el. Ar fi trebuit să se bucure de acea liniște, în schimb îi era dor de copii – chiar și de Eleanor. Sau, cel puțin, de Eleanor cea de altădată, care nu țipa tot

timpul la ea.

Cu două zile în urmă, în seara în care Alexander o ceruse în căsătorie, Eleanor strânsese puținele lucruri pe care le aveau și se mutaseră în casa Montgomery.

Jessica refuzase să plece cu ea. Spusese că

nu avea nicio intenție să se mărite cu Alexander, așa că nu avea să se mute în casa lui. Eleanor țipase niște lucruri care o uimiseră pe Jessica; se întreba de unde învățase sora ei asemenea cuvinte. Eleanor spusese că trebuia să se trezească la un moment

dat și că ea și copiii aveau să o aștepte lângă Alexander.

Astfel că, de atunci, Jess fusese singură. Alexander – înfumuratultrimisese un om să anunțe în tot orașul logodna sa cu Jessica. Când unii din pretendenții e mai

insistenți refuzaseră să plece, rusul arogant al lui Alex făcuse niște trucuri cu hainele lor cu vârful săbiei. Când se întorsese de la pescuit, Jessica văzuse un pretendent – cel care îi oferise porcul – fugind cu pantalonii în vine.

Nu-i aruncă nicio

privire lui Nicholas înainte să intre în casă trântind ușa. Alexander – lașul – nu se vedea nicăieri.

Astfel că ea stătea singură pentru a doua seară și vântul șuiera prin crăpăturile pereților, neavând altceva de mâncare

decât pește prăjit, din moment ce era singurul lucru pe care știa să-l gătească.

Un tunet puternic și răpăiala ploii, care urmă, o făcură să se simtă și mai singură și izolată. Nu auzi când se deschise ușa.

— Jessica?

Ea ridică privirea și îl văzu pe Alexander în prag, cu haina sa de un galben aprins strălucind în întunericul camerei.

— Pleacă.

— Ți-am adus niște mâncare, zise el ținând un coș. Ceva făcut de Eleanor. Cu carne de vită. Fără pește.

Puse coșul jos și își scoase haina, întinzând-o pe podea să se usuce.

Ea nu îi răspunse, ci rămase cu privirea ațintită asupra peștelui.

— Și brânză, pâine, o sticlă de vin și... continuă el, după care ezită. O ciocolată.

Ciocolata câștigă. Ea

dădu drumul peștelui în foc și luă ciocolata, pe care începu să o lingă.

— Ce trebuie să fac ca să plătesc pentru asta?

— Să te măriți cu mine, spuse el așezându-se și punându-i o mână pe umăr pentru a o împiedica să sară în sus.

Jessica, trebuie să discutăm despre asta. Nu poţi rămâne aici în continuare, supărată. Încă două zile şi Westmoreland va veni după tine.

— N-o să mă găsească, zise ea strângând din dinţi.

Alex începu să scoată

mâncarea din coș fără să ridice privirea.

— Chiar atât de mult îți displace ideea de a te mărita cu mine? o întrebă el încet.

Ea se întoarse să-f privească. Fără haină, nu arăta chiar așa rău. Cămașa albă și largă era udă și lipită pe umeri.

Deși ea știa că e gras, din acel unghi, părea aproape zvelt.

— Nu-mi place să fiu obligată să fac nimic, zise ea. Femeile nu au prea multe de ales în viață, dar ar trebui să aibă dreptul să-l aleagă pe cel cu care se mărită.

El despacheta un

sendviș cu carne și legume și i-l dădu.

— Bănuiesc că, la vremuri disperate, se cer măsuri disperate. Jess, trebuie să fii practică. Ori te măriți în două zile, ori vei fi obligată să iei un idiot. Poate că eu nu arăt prea grozav, dar încă mă duce capul.

— Alex, nu arăți prea rău, mai ales când nu porți una din hainele alea oribile, zise ea arătând spre grămada de satin din spatele lui.

Alex se întoarse și îi zâmbi.

— Bea puțin vin, Jess, spuse el jovial. L-am furat din colecția tatei.

L-a adus din Spania acum zece ani.

Îi zâmbi și ea și acceptă cana de vin, plăcându-i gustul curat și înțepător.

— Pentru afaceri, spuse el.

Ținu o bucată de brânză deasupra focului, dar o trase înapoi

înainte să picure.

— Nu vrei să te măriți cu mine, Cavalerul tău nici măcar n-a apărut și mai ai doar două zile. Ce ai de gând să faci?

— Nu pot să plec și să abandonez copiii, altfel aș părăsi orașul, spuse ea. Cineva trebuie

să-i întreţină. Eleanor n-o poate face singură. Şi niciun alt bărbat nu pare să se gândească să ia şi copiii.

— Înţeleg. Poate te voi câştiga din oficiu, zise el punându-i o bucată de brânză pe pâine.

— Alex, spuse ea

rugătoare. Nu e vorba de tine, problema e că nu vreau să mă mărit decât cu un singur bărbat.

— Cavalerul tău fugar.

— Da, zise ea și își bău vinul. În plus, există lucruri pe care nu le știi despre mine. Dacă le-ai ști, n-ai mai vrea să te

însori cu mine.

— Bine, spuse el umplându-i cana din nou. Sunt pregătit pentru ce-i mai rău. Spune-mi ce secrete oribile nu știu.

— Eu... nu sunt virgină, șopti ea cu capul plecat.

— Nici eu. Ce

altceva?

— Alex! Nu m-ai auzit? Am zis că am fost cu un alt bărbat. Numai cu el pot să mă mărit.

— Mai vrei brânză? Nu te mai uita! a mine ca și cum aș fi un idiot. Înțeleg ce spui. Mai știu și că ai trăit aproape toată viața în orășelul

ăsta. Există locuri unde nu e ceva neobișnuit ca o femeie să fie măritată și să aibă doi, trei amanți, în același timp.

— Serios? întrebă Jess interesată. Povestește-mi.

El îi zâmbi.

— Nu cred că un bărbat ar trebui să-i

vorbească viitoarei sale soții despre adulter. Bine, mi-ai spus că nu ești virgină. Bănuiesc că a fost acest Cavaler.

— Da, el și cu mine...

Alex ridică mâna.

— Aș prefera să nu aud detalii. Sunt sigur că era o noapte cu lună și masca lui neagră ți s-a

părut fascinantă. Poftim, mănâncă asta. Nu-mi plac femeile foarte slabe.

Ea acceptă brânza.

— Alex, spuse ea încet, cum ai pierdut... adică, cine a fost... prima ta femeie?

El se lăsă pe spate sprijinindu-se pe brațe. Printr-un joc al luminii,

ea abia îi vedea burta sub vesta galbenă din satin.

— O mai știi pe Sally Henderson?

— Croitoreasa? întrebă ea înălțând capul brusc. Dar era de vârsta mamei mele. A plecat din oraș când eram mici. Minți, Alex.

El se întoarse și îi zâmbi într-un fel care o făcu să-și relaxeze mușchii. Se întinse pe jos la câțiva pași de el.

— Sally Henderson, murmură ea. Trebuie să fi fost un băietandru.

— Bănuiesc că eram suficient de mare.

— Și nimeni altcineva

de-atunci? întrebă ea privindu-l.

Cu siguranță, arăta altfel în lumina aceea. Nu purta peruca aceea cârlionțată, ci una mică și prinsă cu o panglică neagră la ceafă. Până atunci, ea nu mai remarcase niciodată cum contrasta albul

perucii cu sprâncenele sale negre.

— Câteva pe ici, pe colo, spuse el zâmbindu-i peste umăr.

Se întoarse pe burtă și se uită ia ea.

— M-am purtat cam urât cu tine când ai venit în camera mea cu Eleanor, zise el. N-am

cunoscut pe nimeni care să mă poată înfuria atât de tare ca tine. Unui bărbat nu-i place să i se spună „algă” atunci când tocmai a cerut în căsătorie o femeie.

— Pentru copii.

— Care copii? întrebă el.

— M-ai cerut în

căsătorie pentru copii, nu? Și pentru că tatăl tău vrea să te însori. Nu ăsta a fost motivul?

El nu răspunse imediat, ci se ridică și privi focul.

— Bineînțeles. Am nevoie de șapte copii, care să se agațe cu mâinile de hainele mele

scumpe. Ieri, Molly a folosit cea mai bună perucă a mea ca să facă un cuib unei păsări cu aripa ruptă. Iar Samuel s-a așezat pe broderia Mariannei cu un scutec ud. Și Philip a venit la mine în pat la două dimineața, fiindcă a auzit un zgomot și

celorlalți copii le era frică să doarmă singuri, așa că, până la trei, toți erau în patul meu. Da, aș spune că sunt o minune, un bun al tău pe care l-am dorit întotdeauna.

Jess se uita la foc. Îi era teamă să spună ceva. Ar fi vrut să-l întrebe de

ce voia să se însoare cu ea, dar nu avea curaj. Oare chiar voia să o facă? îl privi în timp ce stătea cu capul întors. Nu se purtase tocmai frumos cu el de când se întorsese acasă, dar petrecuseră mult timp împreună și ea se simțea, ei bine, aproape

atașată de el. Primul bărbat pe care îl remarcase fusese un Montgomery și le vindea pește celor din familia Montgomery încă de când putea manevra o plasă de pescuit. Își aminti cum mama lui Alex o așeza lângă el și le dădea amândurora lapte

și prăjiturele.

— Alex, spuse ea încet. Cum rămâne cu copiii?

— O să-i ţin, spuse el ferm. Indiferent ce fac. Tata petrece mult timp cu Nate, iar Marianna se poate ocupa de fete, aşa că mie îmi rămân ceilalţi băieţi. Sam se ţine după

mine ca o gâsculiță de Crăciun și Philip...

— Nu, mă refer la copiii noștri.

El rămase cu spatele la ea.

— Va trebui să amânăm asta, Jess, spuse el încet și cu o mare tristețe în glas. Nu pot... nu încă. Va trebui să

așteptăm.

Jess se înduioșă privindu-i spatele. Așa cum stătea în lumina focului, ea nu îi vedea decât umerii lați, maxilarul ferm și bunătatea față de ea. Își aminti toate lucrurile pe care le făcuse ca s-o ajute – și toate dățile

când ea se purtase urât cu el.

Se ridică în capul oaselor și îi puse o mână pe umăr, cu buzele aproaoe de obrazul lui. El îi acoperi mâna cu a sa.

— Alex, îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, îți

mulțumesc că îi suporți pe copii și că îmi tolerezi temperamentul.

Se aplecă așa încât să o aibă în față. Chiar arăta bine, se gândi ea și, dintr-un impuls, se aplecă să îl sărute pe buze.

El se întoarse, însă, și sărutul ei îi atinse colțul

gurii.

Reacţia lui o făcu să simtă milă. Fără îndoială, îi amintea de vremurile dinaintea febrei.

Îl bătu pe mână.

— E în ordine, Alex, nu mă deranjează. Înţeleg. Şi mă voi căsători cu tine. Dacă,

până marți seară, Cavalerul nu vine să mă ceară, miercuri dimineață mă mărit cu tine.

Pentru un bărbat atât de gras, Alexander reacționă rapid. Se ridică în picioare până să apuce ea să clipească.

— Dacă ce? strigă el.

Trebuie să aștept până în seara dinaintea nunții mele ca să văd dacă voi avea o soție sau nu? Jessica, mergi prea departe! Poate te crezi cea mai dorită femeie din lume, dar mai există și alte femei.

Ea se ridică și își propti mâinile în

șolduri.

— Femei care s-ar mărita cu tine pentru banii tăi?

De ce altceva te-ar lua? Pentru felul cum arăți? Pentru felul cum faci dragoste cu ele? Nici măcar cu banii tăi n-ai putea lua pe nimeni. Niciodată nu te-am

minţit. Îl vreau pe Cavaler. Dacă vine să mă ceară, am de gând să accept.

— Dar eu sunt a doua alegere, nu?

— Nu am de ales, Alex, zise ea pe un ton mai dulce şi apropiindu-se de el.

Alex îşi punea haina

udă.

— Cum poți fi atât de proastă încât să iubești un bărbat care apare doar când și când? Un bărbat care nu-ți arată fața și nu-ți spune numele?

— N-am zis că-l iubesc.

Alex se opri să o

privească.

— Dacă nu e dragoste, atunci ce e? Dorință fizică?

— Nu... nu știu. El e ca mine. Gândim la fel. N-am mai cunoscut pe nimeni ca el. Cred că aș putea să-l iubesc.

Alex se duse la ușă și se întoarse spre ea.

— Ai putea foarte bine să mă iubești și pe mine, îi spuse el, după care ieși în ploaie.

Jess rămase uluită uitându-se la ușă.

— Iubire? șopti ea.

Oare Alexander era îndrăgostit de ea? Nu știa de ce, dar acel gând îi plăcea foarte mult.

Fluierând, urcă treptele spre patul ei gol și rece.

Alex îi dădea fân armăsarului negru al Cavalerului.

— Mă gândeam c-o să te găsesc aici, spuse Nick cu o voce amuzată și un zâmbet pe buze. Am auzit strigăte și tu ai fugit pe insula ta

personală.

Alex nu-i răspunse.

— Eleanor nu-ti dă destule de făcut?

— L-am făcut ceva treabă de dimineaţă, zise el plin de sine. Era atât de ocupată că nu-şi mai amintea nici cum o cheamă pe sora ei. Deci, mâine dimineaţă, te vei

însura cu domnișoara Jessica.

— Cineva o va face, spuse Alex punându-i apă calului.

Ca de obicei, era dezbrăcat până la brâu. Ori de câte ori nu era nevoit să poarte hainele căptușite, purta cât mai puține cu putință.

— Noaptea nunții cu pisicuța aceea ar trebui să fie memorabilă.

Alex îi aruncă o privire urâtă.

— Nu pot să dorm cu ea și știi asta. Și-ar da seama că nu sunt gras și ar înțelege imediat motivul deghizării mele.

— Poate ar trebui să-i

spui adevărul.

— Jessicăi? exclamă Alex. Să-i spun Jessicăi adevărul? Femeia aia n-are minte deloc. Probabil că mi-ar lua masca și l-ar provoca pe amiral la duel. În plus, adăugă el, e mai bine dacă nu mă place. Dacă am petrece câteva nopți

împreună, m-ar privi altfel. Oamenii ar putea să-și dea seama că nu sunt omul slab care vreau să par.

— Deci, te vei însura cu ea, dar nu vei dormi cu ea.

— Ba voi dormi cu ea – în pielea Cavalerului. Alex o va întreține și îi

va suporta pe copiii ăiar iar Cavalerul se va bucura de ea.

— Și Jessica va crede că e adulteră.

— Doar pentru o vreme. Până când o să consider că pot să-i spun. Sau poate mă voi duce la Boston și mă voi vindeca de boala mea.

Alex va slăbi și Cavalerul va dispărea.

— Sper ca planul tău să iasă așa cum vrei. Ești gata să te întorci? Nu-mi place locul ăsta noaptea.

— Cavalerul te va apăra, spuse Alex cu o voce îngroșată, făcându-l pe Nick să râdă.

După aceea se

întoarseră amândoi cu barca.

Toată seara, Alex speră că Jessica avea să vină la el, sa-şi ceară scuze pentru ce spusese, dar ea nu făcu acest lucru.

Eleanor intră în salonul comun.

— S-au culcat toţi, în

sfârșit. N-a venit?

— Nu, spuse Alex, uitându-se la cana goală.

— Totul e pregătit pentru nunta de mâine, zise ea.

Alex dădu din cap mohorât.

Eleanor îl bătu pe mână.

— O să fie bine, Alex.

Jessica e deșteaptă și, întro bună zi, o să-și dea seama ce om cumsecade ești. Trebuie doar să aștepți să se trezească.

— Nu cred că voi trăi atât. Crezi că e cu Cavalerul?

— Cred că e acasă bosumflată și sperând să vină Cavalerul.

Alex bătu cu pumnul în masă.

— Nu vreau să-l vadă. Dacă îl vede în seara asta, nu se va mai mărita mâine cu mine.

Eleanor îi strânse mâna.

— N-aș fi prea sigură de asta. Viața înseamnă și altceva, nu numai... să

faci copii, spuse ea roșind și

Alex zâmbi.

— Nu și pentru o femeie tânără și sănătoasă ca Jessica.

— O femeie care m-a ajutat ani de zile să îmbrac, să hrănesc și să le ofer un acoperiș celor șapte copii, îi aminti

Eleanor. O subestimezi pe Jess.

Aruncă o privire în jur.

— Știi cumva unde e Nate? Ar trebui să fie în pat.

— L-am trimis să vadă dacă Jess are nevoie de ceva.

— Oh, nu, zise ea. L-

ai trimis pe Nate la Jessica? Nu știi cât de mult o adoră Nate? Dacă ea varsă o lacrimă...

Tăcu văzând expresia nedumerită de pe chipul lui Alex.

— Dacă Jess face o prostie ca, de exemplu, să fugă, Nate o va ajuta. Alex, spuse ea

ridicându-se, trebuie să te duci după Nathaniel și să vezi ce se întâmpla.

Alex se ridică brusc și își aminti de deghizare.

— Nu vreau să ies în frig. Cred c-o să plouă iar. Știi cât m-am udat aseară. Nu poți trimite pe altcineva? Pe cineva sănătos, ca Nick.

— Nicholas e prea sănătos. Nu, Alex, tu trebuie să te duci. La calul tatălui tău. N-a mai călărit nimeni cu el de luni de zile.

— Bruta aia?

— Atunci, ia armăsarul lui Adam, numai du-te.

Alex dădu să

protesteze, dar agitația din glasul lui

Eleanor îl făcu să se grăbească. Se întoarse și ieși din casă. Din fericire, nu era nimeni în grajd ca să-l vadă pe slăbitul Alexander punând șaua pe calul tatălui său cu o viteză uluitoare. Ocoli orașul și

galopă prin ploaie spre casa familiei Taggert.

Nathaniel dormea pe podea, cu focul aproape stins și cu un măr pe jumătate mâncat lângă mâna sa.

— Nate, unde e Jessica?

— Bună seara, domnule Alex, zise Nate

clipind des, ridicându-se în capul oaselor și apucându-se să mănânce din măr.

— Unde e Jessica? repetă Alex.

— Plângea după Cavaler, așa că i-am spus.

— Ce i-ai spus?

— L-am spus că

refugiul Cavalerului e pe Insula Fantomei și își ține calul acolo.

Alex rămase mut, cu gura căscată.

— Dar nu i-am spus că dumneavoastră sunteți Cavalerul.

Alex se trânti pe un scaun fără spătar.

— Cine altcineva mai

știe? șopti el.

Nate înghiți în sec și își încrucișă degetele la spate.

— Doar eu. Și Sam. V-am urmărit. Adică, eu v-am urmărit. Sam a dormit. Cred că de asta vă iubește Sam așa mult, dar nu vă faceți griji, el nu poate să vorbească.

— Dar tu poţi, spion mic ce eşti, zise Alex, strângându-l lângă sine. Ar trebui să-ţi dau câteva la fund. De cât timp ştii?

— De la al doilea atac.

Alex se rezemă de cămin.

— Ai ştiut tot timpul

ăsta și n-ai spus nimănui?

— L-am spus Jessicăi, zise Nate, ocolind un răspuns direct.

Alex se uită la băiat cu un alt respect.

— Deci, zise el rar, i-ai spus că refugiul Cavalerului e pe Insula Fantomei?

Dilema lui Nate i se citea în ochi.

— Era atât de tristă. Voia să vă vadă înainte să se mărite cu dumneavoastră.

Alex era uluit că băiatul făcea distinctie între personaje și păstra pentru sine acea informaţie.

— Bine, îl va vedea pe Cavaler în seara asta. Vreau să te duci acasă, la Eleanor, e îngrijorată din cauza ta. Spune-i că m-am dus s-o caut pe Jessica.

Băiatul încuviinţă solemn.

— Nate, să nu-i spui lui Eleanor despre Insula

Fantomei.

— Sigur că nu, spuse el. Dacă știu prea mulți oameni, puteți fi prins și ucis.

Gândul că viața sa era în mâinile unui copil de nouă ani îl șocă pe Alex. Dar Nate îi împărtășise secretul doar iubitei lui surori.

— Haide, du-te acasă, spuse el cu blândeţe. Şi, Nate, spune-i lui Eleanor să-ţi dea o bucată de plăcintă cu mere, adăugă Alex zâmbind. Şi o halbă de bere. Dacă există un bărbat care să merite să bea ceva, acela eşti tu.

Zâmbetul lui Nate îi

despărți fața în două.

— Am înțeles, domnule, zise el și ieși în ploaie.

— Jessie, îl auzi ea strigând. Jessie.

Jessica își șterse lacrimile și o rupse la fugă, știind doar că alerga spre el. Piciorul i se prinse într-o creangă.

Ea trase de aceasta disperată.

— Ai grijă, Jessie, îl auzi ea spunând și, în clipa următoare, fu în brațele lui.

El o sărută lacom pe față și pe gât, iar ea se agăța de el, ținându-l strâns, temându-se să-i dea drumul. Își înfipse

degetele deasupra coastelor lui.

— Jessie, spuse el cu uimire și amuzament în glas. Ti-a fost dor de mine?

Ea era prea bucuroasă să-l vadă ca s-o mai deranjeze faptul că râdea de ea.

— N-am vorbit

serios. Ai un succes extraordinar. Ai fost minunat când ai răspândit foile volante. Le-ai dat speranțe oamenilor. Ai...

El o sărută, făcând-o să tacă, după care se lăsă în genunchi și îi eliberă glezna și, apoi, o luă în brațe și o duse în locul

unde își ținea calul.

— Promite-mi că n-o să mai vii aici niciodată.

— De unde ai știut că sunt aici? Ți-a spus Nate?

El îi acoperi buzele cu degetele.

— Nu știi că te urmăresc, că te văd oriunde te duci?

— L-ai văzut pe toți bărbații? Știi de căsătorie? Trebuie...

El o sărută din nou, începând să-i dezlege șireturile rochiei. Își strecură degetele lungi și subțiri pe sub eșarfă și i-o trase încet.

— Atâta frumusețe acoperită, murmură el

ascunzându-și fața în pieptul ei.

Jessica se rezemă de grămada de fân, simțindu-i mâinile și buzele pe trup. El îi descheie repede rochia, dezvelindu-i sânii pentru a-i putea atinge, și își trecu mâinile fierbinți peste pielea ei

rece.

O ridică în braţe să o sărute, în timp ce îi trase rochia peste umeri, după care îi îndepărtă cămăşuţa, aşa încât ea fu goală până la mijloc, expusă vederii şi atingerii lui.

Numai în acel bărbat avea încredere, în

nimeni altcineva. Numai în brațele acelui bărbat se simțea în siguranță, de parcă ar fi putut să cedeze controlul altcuiva.

Mâinile ei începură să-i atingă trupul, trăgând de cămașa de mătase până îi simți pielea. El se dezbrăcă

foarte ușor, ca și cum starea sa naturală ar fi fost fără haine.

O așează în fân și îi trase repede fusta peste șoldurile catifelate și rotunde, coborând cu buzele în urma mâinilor, oprindu-se doar ca să-i muște ușor rotunjimea feselor. Îi sărută

genunchii, gambele, apoi piciorul, iar când reveni la buzele ei, nu mai avea nimic pe el în afara măștii negre.

Jessica gemu când îi simți pielea pe pielea ei și picioarele frecându-se de ale ei.

Nu simți durere când o penetră, doar o

pasiune amestecată cu bucurie. Îi era dor de el și dorea nespus să-i arate acest lucru.

El râse încântat de exuberanța ei și se rostogoliră până când ea ajunse deasupra, zâmbind când văzu plăcerea și uimirea de pe chipul ei. O ghidă câteva

clipe, după care se rostogoliră din nou până când ea fu dedesubt, dar de data aceasta, el îi ridică picioarele în jurul mijlocului său, ținându-i șezutul sus în timp ce o penetra tot mai adânc.

La un moment dat, uită să o mai studieze și se gândi doar la propria

sa plăcere. Ea se arcui în întâmpinarea ultimelor lui mișcări frenetice.

Scoase un țipăt scurt la sfârșit și își afundă gura în umărul lui.

— Jessie, iubirea mea, șopti el, ținând-o lipită de trupul lui ud de sudoare.

Abia după mult timp,

Jessica simți că o dureau picioarele și se mișcă ușor. Dar Cavalerul o ținu strâns.

— Ți-e frig, scumpo? șopti el.

— Nu, zise Jessica zâmbind și sarutându-i brațul petrecut peste ea, ca și cum el s-ar fi temut să nu o piardă. Nu

credeam c-o să te găsesc, murmură ea, relaxată și somnoroasă. Nu mă gândeam c-o să se întâmple. Alexander va suferi, dar o să-l consolez eu.

El nu spuse nimic pe moment, ci își ascunse fața în părul ei.

— Alexander?

— Da, spuse ea zâmbind în lumina slabă. Va trebui să-i spun că nu pot să mă mărit cu el.

— Să te măriți? întrebă el, părând aproape idiot.

— Parcă ai zis că m-ai urmărit. Sigur știi și de porunca amiralului.

Mâine trebuie să mă mărit cu cineva. Te-am așteptat cât am putut, apoi Alex m-a cerut și, o vreme, am crezut că va trebui să mă mărit cu el. Ești dispus să iei și copiii, nu?

Cavalerul nu îi dădu drumul din brațe.

— Jessie, nu pot să

mă căsătoresc cu tine.

— Sigur, știu că nu poți să stai în fața altarului cu masca pe față. O să le spun oamenilor că te-am cunoscut când am fost la pescuit și tu ai fost plecat pe mare. Așa, nimeni nu va bănui că ești...

— Jessie, nu pot să mă căsătoresc cu tine.

— Din cauza lui Alex? Știe de tine. Alex e foarte înțelegător. O să-i explic...

— Jessie, te rog, nu înrăutăți și mai mult lucrurile. Nu pot să mă căsătoresc cu tine.

Când înțelese, în

sfârșit, ce spunea el, Jessica încercă să se desprindă din îmbrățișare, dar el o ținea strâns.

— Dă-mi drumul, spuse ea printre dinți.

— Jessie, trebuie să înțelegi că există anumite motive pentru care nu pot să mă

căsătoresc cu tine.

— Unul, spuse ea încercând să se îndepărteze de el. Nu vreau decât un motiv inteligent.

— Va trebui să mă crezi pe cuvânt.

— Ha! zise ea dând capul în spate suficient de mult pentru a-l privi.

Acum înțeleg ce sunt eu pentru tine. Ești însurat? Ai copii? Ce știu eu despre tine? Ce ușuratică mă crezi, probabil. Râzi de mine cu prietenii tăi? Cu câte alte femei...

El îi acoperi gura cu un sărut și o ținu astfel până când ea încetă să se

mai zbată.

— Jessie, ai tot dreptul să fii furioasă. Merit tot ce-mi spui. Dar. Te rog, crede-mă că te iubesc pe tine și numai pe tine.

— Atunci, nu mă lăsa să mă mărit cu altul, șopti ea.

— Montgomery nu

poate să facă dragoste cu tine.

Lui Jess îi trebuiră câteva clipe ca să înțeleagă ce voia el să spună.

— Ticălosule, spuse ea printre dinți. Mă lași să mă mărit cu Alex, pentru că el nu poate face singurul lucru pe

care îl poți face tu?

— N-aș suporta să te atingă alt bărbat. Jessie, te iubesc.

Ea îl împinse cu putere, dar el o țintui în fân.

— Alexander avea dreptate în privința ta, zise ea privindu-l furioasă. A zis că nu e

cine știe ce de tine în postură de Cavaler și, acum, eu nu cred că e cine știe ce de tine ca bărbat.

— Acum câteva clipe nu îmi puneai la îndoială bărbăția, spuse el indignat. Jessie, hai să nu ne certăm, adăugă el apoi și începu să-i sărute

gâtul.

— Deci, spuse ea încet, mâine mă lași să mă mărit cu altul.

— Nu am încotro. Westmoreland ți-a dat un ultimatum și eu nu pot să mă însor cu tine, așa că, dacă trebuie să fie cineva, Montgomery e cel mai potrivit Macar

nu te va atinge.

Ea se relaxă și, când îl simți slăbind strânsoarea, se îndepărtă de el.

— Și nici tu nu mă vei mai atinge.

— Jessie, spuse el întinzând mâinile spre ea.

Ea își luă hainele și

aproape că se întoarse la el când văzu o rază a lunii atingându-i trupul gol, dar se, gândi la tot ce spusese el și se înfurie din nou. Începu să se îmbrace.

— Ți-ai închipuit că o să mă mărit cu altul și o să vin pe furiș noaptea la tine?

— Jessie, nu-l iubești pe Montgomery.

— Poate că nu, dar el a fost bun cu mine într-un fel pe care tu, cu tot curajul tău, n-o să-l înțelegi niciodată, zise ea stând nemișcată în lumina lunii, în lenjeria intimă. Să-ți fie clar un lucru: în seara asta e

unica ta șansă. Una, atât. Dacă, mâine, mă voi mărita cu altul, nu vom mai face dragoste.

Cavalerul se ridică într-o clipă, lipindu-și trupul gol de al ei.

— Vei trăi ca o călugăriță? Cum te vei simți peste o săptămână când mă voi furișa în

camera ta?

— Camera noastră. A mea și a soțului meu.

El zâmbi.

— Vrei să punem pariu că Montgomery nu va dormi cu tine? Ai putea să te întorci în pat și să-l strivești.

— Alexander e un om bun și nu-l mai

amesteca în asta. Ăsta e ultinul tău cuvânt? Nu te însori cu mine?

— Nu pot. Dacă aș putea, aș face-o. Jessica, te voi vizita. Tu mă poți vizita aici.

Ea își puse rochia furioasă.

— Nu, mâine voi rosti jurămintele și am

de gând să le respect.

El zâmbi sigur de sine.

— Nu vei fi în stare s-o faci.

— N-ai cunoscut o Taggert până acum.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Ziua nunții ei fu una ploioasă și întunecată, lumea părând tot atât de nefericită pe cât se simțea Jessica. Ținea capul sus, refuzând să se gândească la vorbele Cavalerului. Dar nu avea să fie o eroină tragică ce

iubea un bărbat și se mărita cu altul. Din ziua aceea, avea să și-l scoată pe Cavaler din minte Râse neîncrezătoare chiar în timp ce își spunea asta.

Eleanor o ajutase să se îmbrace cu o rochie din mătase bleumarin, care fusese a mamei lui

Alex, după care îi poruncise să stea locului cât ea se ocupa de toate pregătirile pentru petrecerea de nuntă.

Eleanor nu încercă să-i vorbească surorii ei despre căsătoria care avea să urmeze, iar Jessica știa că e prea supărată pe ea ca să

vorbească.

Cum stătea singură în camera lui Adam, Jess deveni agitată și simți că ar fi vrut să stea de vorbă cu Alex. Se uită pe fereastră și, văzând că nu era nimeni în preajmă, se strecură pe lângă zidul casei, spre camera lui Alex. Trecând

pe lângă camera lui Sayer, îl văzu pe Nate cum îl ajuta pe bătrân să se îmbrace. Nate vru să se ducă la ea, dar Sayer îl. Apucă de braţ şi îi făcu semn din cap lui Jess. Îi făcu şi ea un semn şi îşi continuă drumul spre camera lui Alex.

Bătu în geam cât de politicos îi permiteau împrejurările. Când el nu răspunse, ea intră în încăpere pe fereastră.

— Alex, strigă ea apoi, dar nu primi niciun răspuns, așa că se așeză pe un scaun și aștepta.

El intră pe o ușă care

dădea în altă cameră. Purta o haină de un roşu aprins brodată cu flori de un roşu mai închis, care făcea ca rochia ei să pară foarte simplă.

Când o văzu, păru încântat, dar imediat expresia i se schimbă şi păru supărat.

— N-ar trebui să fii

aici. Nu știi că aduce ghinion dacă ne vedem înainte de nuntă?

— Voiam să-ți spun că l-am văzut pe Cavaler aseară.

Alex se aranja în fața unei oglinzi.

— Sunt sigur că a fost o întâlnire tensionată. Mă mir că ești aici azi.

Nu te-a furat pe calul lui negru? Nu tea dus la castelul lui de aur?

— Alex, am venit să vorbesc cu tine, nu să ne certăm. Vreau să-ți spun că-mi voi respecta jurămintele față de tine. Nu îl voi...

Înghiți în sec.

— Nu îl voi mai

vedea niciodată.

Alex rămase țintuit locului, privind-o fix o clipă, dar ea nu își putu da seama ce gândea.

— Vino cu mine, Jess, spuse el conducând-o dincolo de o ușă. Camera mea a fost odată camera copiilor, dar sora mea mai mare și

fraţii au plecat unul câte unul şi eu am rămas. Mama dormea în această cameră când unul dintre noi era bolnav. Am pregătit-o pentru tine. Ai propria ta cameră.

Jessica se uită la camera aceea micuţă, mobilată frumos cu un pat mic, un dulap de

haine, un scrin și un scaun. Era pentru prima oară în viață când avea să aibă un spațiu numai al ei.

— Alex, ești foarte bun cu mine. Mai bun decât merit. Jur că o să-ți fiu o soție bună.

— Pește proaspăt în fiecare zi? întrebă el cu

ochii veseli.

Ea îi zâmbi.

— Și un copil în fiecare cameră. Alex, pot să probez haina asta? îmi place culoarea roșie.

El râse și își scoase haina.

Aceasta era prea mare pentru ea, dar culoarea roșie scotea în evidență

strălucirea părului ei și îi îmbujora mai mult obrajii. El stătea în spatele ei când se privea în oglindă și își puse mâinile pe umerii ei.

— Jess, îi spuse el încet, o să-ți cumpăr o garderobă demnă de o prințesă.

Apoi făcu o pauză.

— O garderobă demnă de soția mea. Îți voi fi un soț bun, cât de bun știu eu să fiu.

Jess nu îi văzu în oglindă decât fața, o umbră întunecându-i peruca și nicio haină sclipitoare nu îi lua din frumusețea chipului. Foarte firesc, ea se

întoarse spre el și, la fel de firesc, el își apropie fața de a ei.

Buzele lui aproape că le atinseră pe ale ei când îi întrerupse chicotitul lui Nicholas.

Alex se îndepărtă de Jess de parca ar fi avut ciumă. Nick zâmbi de sus când o văzu cu haina

lui Alex.

— Sora ta crede că ai fugit, îi spuse el lui Jess.

Ea se dezbrăcă de haina lui Alex, dar el nu se apropie să o ia, așa că ea o împături cu grijă și o puse pe pat. Fusese cât pe ce să-l sărute pe Alexander Montgomery, se gândi ea. Cavalerul

spusese că nu avea să poată trăi ca o călugăriță. Dar pe Alexander? Zâmbind la absurditatea acelor gânduri, ea ieși din cameră.

Eleanor o întâmpină în hol, albă la față de furie.

— Credeam că te-ai

hotărât să nu mergi până la capăt.

— Am încotro? Oferă-mi o alternativă și o accept.

— Hmph! pufni Eleanor. Ai tot ce e mai bun. Dar ești prea încăpățânată ca să vezi.

— Poate când doarme Alex, voi putea

să-i probez toate hainele.

Eleanor o apucă de braţ şi o trase în salonul din fată, unde avea să aibă loc ceremonia. Aceasta începu şi se sfârşi repede. Jess îi oferi obrazul lui Alex să i-l sărute şi se gândi că mirosea a scorţişoară.

Iarăși vreunul din copii, își spuse ea.

În ciuda faptului că nunta fusese impusă de oribilul amiral Westmoreland, era o nuntă a familiei Montgomery, astfel că mâncare și băutură erau din belșug, așa că invitații se simțeau

foarte bine. Unii șușoteau că o tânără frumoasă ca Jessica era sacrificată unui individ gras, efeminat și bolnăvicios ca Alexander. Bărbații vorbeau despre puterea banilor familiei Montgomery, în timp ce femeile spuneau că aurul

nu era un bun partener cu care să împărţi patul.

Câţiva bărbaţi, încercând să o consoleze pe Jessica, îi şoptiră că erau încântaţi să-i ofere ceea ce era evident că nu avea să primească de la Alexander.

Amiralul Westmoreland sosi şi îi

felicită pe miri, ca și cum nu el ar fi cauza acelei căsătorii nedorite. Jessica deschise gura să spună ceva, dar Alex îi strânse brațul cu putere și apoi îi mulțumi amiralului.

— Lașule, îi șopti Jess, după care se întoarse și le zâmbi unor

tineri chipeși.

— Jess... începu Alex, dar ea îi luă de braţ pe cei doi și îl lăsă singur.

Când veni noaptea, Eleanor o trase pe Jessica dintr-un dans cu un tânăr blond și chipeș și o conduse spre camera lui Alex.

— Mă distram așa

bine, protestă Jess.

— Poți să te distrezi și cu soțul tău.

— Numărând florile de pe haina lui cea nouă? Au,

Eleanor, a durut! în ultima vreme, temperamentul tău lasă de dorit..

Eleanor nu vorbi până

nu ajunseră în dreptul ușii lui Alex.

— Acesta e un dar din partea Mariannei spuse ea dându-i o cămașă de noapte albă din bumbac, cu dantelă pe margini.

— O să fie nevoie de mai mult de-atât ca să obțin o reacție de la

Alexander, zise Jessica.

— Încetează! se răsti Eleanor. Nu-i nimic în neregulă cu el. S-ar descurca mult mai bine dacă l-ai încuraja puţin.

— Să-l încurajez să facă ce? întrebă Jess uluită. Uite ce e, eu şi Alex am discutat asta. Ne-am căsătorit de

convenienţă. L-ai auzit doar. Are nevoie de cineva care să se ocupe de casă. Altcineva în afara acelui rus mare şi curios... au! Eleanor, vreau să-mi scoţi corsetul, nu să strângi şi mai mult şireturile.

— Jess, ar fi bine dacă te-ai gândi la Alexander

ca la un bărbat. E soțul tău acum și ar trebui să-l tratezi ca atare. Ridică brațele și pune asta. Acum, urcă în pat și eu îți perii părul.

— Alex mi-a pus un pat în camera aia.

— Dar nu pentru noaptea asta. Jessica, ascultămă. Alex n-are

nevoie decât de puțină încurajare. Trebuie să folosești câteva trucuri feminine cu el, zise Eleanor privindu-și sora cu severitate. Să nu-i spui că e gras, că îl poți întrece la navigație sau că nu-ți plac hainele lui. Fii drăguță cu el. E soțul tău acum.

Jess căsca.

— Bine, o să dorm aici. Oricum, nu-mi place să dorm singură.

Eleanor o sărută pe obraz.

— N-o să regreți asta, zise ea și ieși din cameră.

Jess adormi în câteva clipe, dar se trezi când

intră

Alex. Îl privi mișcându-se prin încăpere, burta lui profilându-se în lumina slabă. Aprinse o lumânare și rămase uluit când o văzu pe Jessica.

— Ce cauți aici? o întrebă el făcând ochii mari.

Ea nu avea de gând să se supere.

— Ne-am căsătorit, ai uitat?

— Credeam că dormi deja – în patul tău, zise el. Ea își împreună mâinile și îi zâmbi dulce. Nu îi plăcea cum se purta cu ea, ca și cum ar fi fost o intrusă.

— Alexander, e noaptea nunții noastre.

— Știu, se răsti el, dar sunt obosit, mă doare capul și vreau să dorm.

Chiar părea obosit. Ochii îi erau roșii și fața începea să-i asude. Ea dădu cuvertura la o parte și se ridică în pat,

punând mâinile pe umerii lui.

— Pot să-ți masez tâmplele ca să-ți treacă durerea. Vino în pat și...

Se opri, pentru că Alex o împinse în pat.

— Du-te în camera ta, spuse el furios. Ți-am spus că vreau să dorm. Singur. Înțelegi?

— Da, spuse ea uluită de furia lui. Nu aveam de gând să-ți amintesc de trecut. Adică, să-ți amintesc de vremea când încă mai puteai...

Alex stătea cu spatele la ea și nu se întoarse.

— Pleacă, Jessica. Pleacă, zise el cu asprime, încruntată, ea

se duse în camera cealaltă și se vârî sub așternut. Adormi imediat, dar ceva o trezi. Se ridică în capul oaselor.

— Alex? întrebă ea când auzi un zgomot.

— Eu sunt, spuse o voce groasă pe care ea ajunsese să o cunoască

bine.

Cavalerul fu lângă ea într-o clipă, trăgând de hainele ei, afundându-și mâinile în părul ei, sărutându-i fața și gâtul. Era asemeni unui animal înfometat, dorind-o, având nevoie de ea.

Pentru o clipă, Jessica se agăță de el, dorindu-l

la fel de mult.

Dar apoi, când aproape că îi scosese cămașa, ea își aminti cine era.

— Nu, nu, nu, zise ea împingându-l. Acum sunt măritată. Lasă-mă.

— Jessie, șopti el cu dorință în glas. Am venit să-ți ofer noaptea nunții.

Ea îl împinse cu toată puterea.

— N-ai venit la ceremonie, nu poţi veni acum. Ţiam spus asta. Nu m-ai crezut? Acum pleacă de-aici până nu-l trezeşti pe Alex.

— Sforăie prea tare ca să mai audă ceva. Jessie, te rog.

— Pleacă! spuse ea prea tare, dar știa că e la un pas să-i cedeze. O să țip de mă aude toată lumea. Dacă te prind, o să fii spânzurat.

— Jessie, nu poţi să vorbeşti serios. Prostul ăla de Montgomery n-o să doarmă niciodată cu tine. Ai de gând să-ți

trăiești toată viața singură în patul ăsta?

— Dacă voi fi nevoită. Dar sigur n-o să-mi înșel soțul. Dacă nu pleci de-aici în treizeci de secunde, țip.

El se ridică, dominând-o cu înălțimea lui, iar veșmintele sale negre îl

făceau să fie una cu întunericul.

— Aș vrea să te văd peste vreo săptămână. Vei mai putea să-mi reziști după ce soțul tău te va ignora noapte de noapte?

— O să-ți rezist și dacă mă va ignora an de an.

El râse și Jess își dădu seama cât de puțină convingere pusese în glas. După ce îi mângâie obrazul repede, el ieși pe fereastră și se făcu nevăzut. Abia în zori, ea reuși să nu se mai foiască în pat și să adoarmă.

Alex se trezi simțind

mâna mare a lui Nick pe umăr.

— Tatăl tău a trimis după mine. Vrea să-l duc în salonul comun, iar sora ta zice că vrea să te viziteze în camera ta. Vrea să-i vadă pe tinerii căsătoriţi împreună.

Somnoros, Alex încuviinţă şi se dădu jos

din pat înainte ca Nick să apuce să închidă ușa în urma sa. Se întinse, atingând tavanul cu vârfurile degetelor, după care luă o cămașă de noapte lungă dintr-un scrin și se îmbrăcă. Apoi alese cea mai mare și mai urâtă perucă.

Se opri, amintindu-și

experiențele trăite în ziua precedentă. Mai întâi, fusese cât pe ce să o sărute pe Jess, trădându-se, astfel, dar, din fericire, Nick îi întrerupsese. După nuntă, nu fusese conștient decât de faptul că, acum, Jessica avea să fie a lui pentru

totdeauna. Niciodată nu mai avusese un asemenea sentiment de posesie. Ar fi vrut să o ducă departe de casă; ar fi vrut să o acopere cu un văl și să o țină numai pentru sine. Nu voia ca alții să o vadă sau să-i vorbească.

Se temea că, dacă se

apropia prea mult de ea, ar fi putut să o îmbrățișeze, așa că se ținea cât mai departe, nevrând să se apropie nici măcar cât să-i simtă mireasma părului.

Dar fusese nevoit să stea acolo și să se uite cum ea dansa cu unul și cu altul. Era soția lui și

nu era. Nu putea să o țină în brațe, nu putea să o atingă, trebuia să se prefacă obosit și nepăsător, când n-ar fi vrut decât să-i arate câtă energie avea.

Răsuflase ușurat când o luase Eleanor, dar imaginația aproape că îl omorî, căci se întreba ce

făceau. Jessica era pregătită pentru patul lui.

Rămăsese ore întregi după plecarea Jessicăi. Toată lumea se dusese la culcare, dar Alex rămăsese singur în salonul comun. Se temuse să bea și un singur pahar de bere,

fiindcă știa că l-ar fi înmuiat. Își spusese că tot ce făcea era pentru binele Americii și merita agonia sa personală.

Dar când intrase în dormitor și o văzuse pe Jessica în patul lui, fusese cât pe ce să devină trădător. Știuse că trebuia să o scoată

de-acolo repede, altfel nu se putea controla.

Vrusese să se revanșeze față de ea când venise în postură de Cavaler, dar pisicuța era foarte încăpățânată. Îl dăduse afară fără multe regrete.

Așa că, iată-l acum, înfruntând alt chin.

Tatăl său voia să-i vadă pe tinerii căsătoriți în dormitorul lui Alex. Sigur că voia să-i vadă în pat împreună. Alex se strâmbă și își aranjă peruca. Tatăl său voia să se asigure că fiul său bun de nimic își făcuse datoria față de soție. Alex își îmbrăcă furios

cămașa de noapte. Sayer nu i-ar fi vizitat pe Adam sau Kit să vadă ce făcuseră cu soțiile lor. Nu pe cei mai buni fii ai lui.

Furios, deschise ușa camerei lui Jess.

Imaginea capului ei, care abia se vedea ieșind din pătură, îl făcu să

uite de tatăl său și de țară.

Ea se întoarse și se uită la el.

— Alex, ce... ce cauți aici?

Teama din glasul ei îi stinse dorința considerabil. Se lăsă pe vine și spuse cu o voce plângăreață:

— Nick tocmai mi-a spus că tata vrea să-i viziteze pe tinerii căsătoriți în dormitorul lor. Tata vrea nepoți și n-aș vrea să creadă că nu există nicio șansă. Vrei să vii în patul meu?

După ce rosti aceste cuvinte, se întoarse în camera lui.

Jessica rămase în pat, nedumerită. Pentru o clipă, avusese impresia că Alex știa de vizita Cavalerului din timpul nopții. Răsuflă ușurată când își dădu seama că nu știa nimic.

Stătu nemișcată și se gândi cum stătea Alex aplecat deasupra ei.

Întotdeauna arătase mult mai bine când nu purta hainele acelea absurde. De fapt, în cămașa aceea lungă, nu-i văzuse nici pulpele groase, nici burta mare. Ciudat, dar niciodată nu observase ce umeri lati avea.

Sări din pat, porni

spre camera lui, dar, dintr-un impuls aruncă o privire în oglindă. Luă peria ca să se pieptene puțin, dar se răzgândi. Părul îi era cârlionțat și ochii străluceau de nerăbdare.

Intră în camera lui Alex.

El era în pat, burta sa

văzându-se ca o moviliță sub pătură, și se uita la ea. Jessica nu remarcase niciodată ce gene dese avea.

Îi zâmbi.

— Nu mă fnviţi în pat? îl întrebă ea apoi cu o voce scăzută.

El păru să ezite înainte să dea pătura la

o parte și ea urcă în pat lângă el. Alex stătea în partea lui de pat, cât mai departe de ea.

Jess se mișcă puțin în pat.

— Alex, cred că patul tău e mult mai confortabil decât al meu, zise ea întorcându-se spre el, dar Alex

stătea nemișcat, cu privirea ațintită în tavan.

— Cred că ar trebui să ne prefacem că suntem îndrăgostiți, zise ea apropiindu-se mai mult de el, însă el deveni și mai rigid.

Ea se sprijini într-un cot.

— Alex, nu arăți deloc rău, zise ea atingându-i obrazul cu degetul. Mai ții minte atunci când l-ai amenințat pe Pitman cu pistoalele și l-ai împiedicat să ne dea foc casei? Ai fost foarte curajos în noaptea aia.

Alex își ținu brațele

pe lângă corp și nu se uită la ea.

Jess se apropie de el atât de mult încât trupul îi era lipit de al lui.

— Alex, spuse ea încet, mângâindu-i bărbia cu degetul, ai fost extrem de bun cu mine și cu familia mea. E uluitor, dar în lumina

asta, arăți aproape la fel de bine ca frații tăi.

El o privi cu coada ochiului.

— Știam că asta o să te facă să reacționezi cumva, zise ea râzând și apoi auzi zgomote dincolo de ușă.

Alex nu se clinti.

— Pune brațul peste

mine, zise ea. Măcar prefă-te că suntem căsătoriți.

El o ascultă mecanic. Jess se lipi de el, punând un genunchi pe burta lui. Se cuibări lângă el și se gândi cât de solid părea, ce umeri lați avea, cât de tari îi erau coapsele și cât de moale

era burta. Oftă mulţumită.

Când se ciocăni la uşă, ea nu auzi nimic, iar când Alex răspunse, vocea îi tremură uşor.

Nick intră în cameră purtându-l în braţe pe Sayer. Acesta îmbătrânise foarte mult după accident.

— Tată, zise el ușor încordat, după care încercă să se ridice în capul oaselor, dar Jessica era agățată de el ca o lipitoare.

Ea deschise ochii doar cât îi zâmbi lui Sayer.

— Jess! șopti Alex.

Sayer făcu semn cu

mâna.

— Las-o să doarmă. N-am vrut să vă deranjez. Nu știam că sunteți încă în pat, minți el. Nicholas, du-mă la micul dejun.

Nick îl scoase în brațe pe bătrân, făcându-i cu ochiul lui Alex înainte să închidă ușa.

’ Acesta era aproape în capul oaselor, cu Jessica lipită de el și avea sudoare pe frunte.

— Alex, șopti ea ridicând fața spre el în semn că voia să fie sărutată.

El se trase înapoi.

— Jessica, mi se pare că ești dornică de

împreunare. Cred că ar putea fi posibil. Dacă îmi șoptești cuvinte vulgare și – oh, da, îmi spui povești murdare și dansezi, goală, bineînțeles, cât mai sugestiv posibil, după vreo oră și ceva, s-ar putea să reacționez. Desigur, va trebui să stai

deasupra și să se termine foarte repede. Procesul de procreere mi se pare plictisitor și murdar. Dar dacă ești hotărâtă să-mi folosești trupul, poți s-o faci.

Jessica își reveni după câteva clipe și începu să râdă.

— Ah, Alex, ce

imaginație ai! zise ea și se dădu jos din pat. Într-o zi, va trebui să-ți povestesc despre bărbații adevărați. Biata Sally Henderson.

Se întoarse când auzi o bufnitură în spate. Se părea că Alex căzuse din pat încercând să pună mâna pe ceva, dar

nereușind.

Dădu să-l ajute să se ridice, dar el îi aruncă o privire furioasă.

— Atinge-mă și o să regreți.

Ea se dădu înapoi.

— Alex, ai toane mai des ca o femeie, spuse ea ieșind din cameră.

— Ce i-ai făcut lui

Alexander? o întrebă Eleanor o oră mai târziu.

— Absolut nimic. E la fel de neatins ca atunci când l-am găsit, spuse Jess, mâncând.

— Dacă n-aș ști mai bine, aș zice că a plâns.

— Eu nu i-am făcut nimic. Eleanor, unde sunt registrele casei? Aș

vrea să le văd.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Până la prânz, a doua zi după nuntă, toți cei din casa Montgomery știau că au o nouă stăpână. Jessica tratată casa la fel ca pe un vapor și pe angajați ca pe membrii unui echipaj. Tavanele și podelele au

fost spălate, ca și tot ce se afla între ele. Îl trimise pe Nicholas să aducă butoaiele din pivniță, ca să inventarieze toate proviziile.

John Pitman se închise în biroul lui, Marianna se hotărî să viziteze oamenii bolnavi

din Warbrooke, în timp ce Sayer ceru să fie dus în salonul comun, unde o ajută pe Jessica să dea ordine. Toţi erau de părere că niciodată nu păruse mai fericit.

Alexander dispăru imediat după micul dejun şi nu se întoarse nici până la apusul

soarelui. Deja majoritatea bărbaţilor din Warbrooke se bucurau că nu câştigaseră mâna Jessicăi. Îl compătimeau pe bietul Alexander, care fusese gonit din propria casă atât de curând după nuntă.

— Dacă petrecea o

noapte cu mine, nu mai avea atâta energie în dimineaţa asta, spuneau bărbaţii.

Şi chicoteau plini de ei.

— Stai jos! îi porunci Eleanor surorii ei. L-ai epuizat pe toţi – inclusiv pe mine. E timpul să ne odihnim. Unde e soţul

tău? — Soțul? Ah, Alex.

— Da, Alex. Unde e?

— Habar n-am, zise Jess și, uitându-se pe fereastră, îl văzu pe John Pitman coborând dealul spre oraș. Unde se duce?

— La o întâlnire cu amiralul. Se întoarce mai târziu.

— Adică nu va veni la

cină?

— Jess! strigă Eleanor, dar Jessica era deja pe hol.

— Poţi să-mi aduci ceva de mâncare în camera lui Alex, te rog? îi strigă ea peste umăr.

O oră mai târziu, ridică privirea şi îl văzu pe Alex deschizând uşa.

Ea stătea cu picioarele încrucișate pe patul lui, înconjurată de registrele pe care Pitman le păzea ca pe ochii din cap. În jurul ei mai erau și firimituri, jumătate de bucată de plăcintă cu mere, o bucată de brânză, trei prune și o cană de bere.

— Bună, Alex. Unde ai fost?

El rămase în prag, privind-o uluit. Părul ei era în dezordine, hainele pe jumătate descheiate, ca și cum s-ar fi pregătit să se dezbrace și s-ar fi oprit în mijlocul acțiunii, și avea firimituri și pe bărbie.

Era frumoasă – și el era conștient că nu o putea atinge.

— Ce-ți închipui că faci? o întrebă el țâfnos.

— Mă ocup de casa ta, ce ți se pare că fac? Vrei să mănânci ceva? îl întrebă apoi oferindu-i o bucată de brânză. Stai jos și nu te mai

încrunta. Scoate-ți haina; scoate-ți peruca; scoate-ți pantofii. Fă-te comod.

— Dacă tu stai prin casă aproape dezbrăcată, nu înseamnă că trebuie s-o fac și eu, spuse el dându-i o oglinjoară.

Ea își scutură firimiturile de pe față.

— Bine, cum vrei, spuse ea uitându-se din nou în registru. Încă una! Cumnatul tău nu știe să adune. Sunt greșeli aproape la fiecare coloană.

Alex se așează pe marginea patului, cât mai departe de ea.

— La să văd.

Nu îi trebui mult să-și dea seama ce făcea Pitman.

— Jess, câte perechi de pantofi ți-ai cumpărat de când ne-am logodit?

— Niciuna, bineînțeles. La ce-mi trebuie pantofi noi? Am o pereche, l-am peticit o

singură dată.

Alex se strâmbă.

— O să ne ocupăm mâine de asta, dar din ce scrie aici, ai cumpărat trei perechi de pantofi scumpi de satin în ultima săptămână.

— Satin? Ar fi bani aruncați. Dacă aș călca o dată pe pietre cu ei, s-ar

face praf.

— N-ai citit coloanele astea?

— Mă pricep mai bine la socotit decât la citit. Uitate aici. Scrie că Eleanor le-a cumpărat copiilor câte trei perechi de pantofi, zise ea uitându-se la el. De ce minte?

— Pentru că îi arată tatei socotelile în fiecare săptămână și tata îi dă permisiunea administratorului să scoată banii. Și rezultatele totale sunt greșite?

— Rezultatele totale sunt mai puțin umflate decât cifrele. Nu cu mult

mai puțin, însă. Se pare că scumpul tău cumnat delapidează fonduri.

Dădu la o parte registrele și se ridică.

— Alex, mai bine mănânci ceva, zise ea apoi și puse resturile de mâncare pe o masă lângă el. Dacă vrei, îți aduc ceva cald.

— Nu, mulțumesc. Jess! Ce faci?

— Mă dezbrac. Mă duc la culcare.

— Dar nu poți să faci asta.

— Alex, îți promit că nu vin peste tine în somn. Nu sforăi, nu scrâșnesc din dinți și nici nu ocup foarte mult

loc. Și, din moment ce n-am de gând să dansez goală, nici nu mă voi aștepta să-ți faci datoria de soț. Dar am de gând să dorm cu tine în seara asta. Nu vreau să stau singură în camera aia.

— Nu poți să dormi cu mine, Jessica, zise Alex.

— Nu cred că spatele tău e suficient de puternic ca să mă scoţi din camera asta.

— Ce are camera cealaltă?

— Nu-mi place fereastra, zise ea punând registrele pe jos..

Alex o apucă de mână în clipa când ea dădu să-

și dezvelească umerii.

— Cavalerul e de vină, nu-i așa? Intră pe fereastră. Stai cu mine fiindcă nu-i rezişti.

Jessica scoase un geamăt.

— Alex, stau cu tine ca să dorm liniştită toată noaptea şi pentru că nu-mi place să dorm

singură. Acum, te rog să te dezbraci. N-o să pot dormi lângă haina asta orbitoare.

Alex rămase locului, privind-o cum își scoase rochia, dar se întoarse când ea începu să desfacă șireturile lenjeriei intime.

Îi puse o mână rece

pe frunte.

— Alex, te simți bine? Ai asudat. Nu revine febra, nu? Hai, dezbracă-te. Promit să nu mă uit.

Fu o noapte foarte lungă pentru Alex. Stătea întins în pat, cu Jessica dormind ca un copil lângă el, și el nu o

putea atinge. Simțise fiecare mișcare a sânilor ei. Cămașa ei de noapte se ridicase și el îi simțise picioarele lungi și zvelte atingându-le pe ale lui. El se dusese în altă cameră, unde își pusese o cămașă de noapte, păstrând peruca, după care se întorsese la ea.

Jessica dormea deja, dar imediat cum el urcă în pat, ea îl căutase cu mâinile și îl trăsese mai aproape, de parcă ar fi fost jucăria unui copil.

Când ea se lipea de el, Alex încerca să se gândească. Nu putea să-i spună că el era Cavalerul. Văzuse cum

intrase pe ceea ce Pitman considera că e teritoriul său privat. Nu l-ar fi lăsat niciodată pe Alex să-și continue raidurile când era nevoie fără să se amestece. Jessica s-ar fi implicat în tot ce făcea Cavalerul – și ar fi dat de necazuri – sau mai rău chiar.

Jess puse un genunchi pe membrul lui Alex și el reacționă instantaneu. Nu era nevoie de povești deocheate și dans în pielea goală, se gândi el.

Adormi abia în zori. O ținuse în brațe, o privise în întuneric, îi mângâiase părul, își plimbase mâna peste

trupul ei până când știu că trebuia să se oprească, începuse să se gândească la toate lucrurile groaznice pe care le văzuse pe mare. Încercase orice l-ar fi putut împiedica să se mai gândească la ființa aceea superbă pe care o ținea în brațe.

Cu o oră înainte de ivirea zorilor, epuizat după două ore de nesomn, adormi.

În zori, șase dintre cei șapte copii Taggert săriră pe burta lui. Ca de obicei, fundul lui Samuel era ud.

Jessica se dădu la o parte, în timp ce Alex

rosti câteva cuvinte menite să disciplineze marinarii.

— Super... zise Philip impresionat.

Sam râse și sări pe burta lui Alex.

— Jessica, ia-l de pe mine. M-a udat leoarcă. Nu poți să-i stăpânești?

Jess îl luase deja în

brațe pe Sam, dar când auzi ultimele cuvinte ale lui Alex, îi dădu drumul, așa încât scutecul lui scoase un sunet ca un plescăit. Alex nu remarcă, însă, deoarece atunci când ea se aplecă, el văzu tot ce se ascundea sub cămașa ei de noapte.

— Aici erau! exclamă Eleanor deschizând ușa. Afară! strigă ea. Lăsați-i să aibă puțină intimitate. Alex, ai dormit cu peruca?

— Intimitate! mormăi el. Nimeni în casa asta nu știe ce înseamnă acest cuvânt.

Eleanor închise ușa și,

sub privirile uluite ale lui Alex, Jess își scoase cămașa de noapte și se îmbrăcă.

— Alex, arăți groaznic. Ai dormit bine? Stai acolo, îți aduc ceva de mâncare. Dacă mă gândesc mai bine, nici nu miroși prea bine. Mai bine îți aduc cada.

Să-ți spăl părul și spatele. Și picioarele. Cred nu ajungi prea ușor la picioare din cauza burții.

— Pleacă, Jessica, spuse el printre dinți.

— Mereu ești așa prost-dispus dimineața?

— Afară, fu tot ce putu el să spună.

Jess luă registrele de pe jos și îl lăsă singur.

La capătul celei de-a doua zile de căsătorie, Jessica era gata să se dea bătută. Încerca din răsputeri să fie o soție bună pentru Alex, așa cum promisese, dar nimic din ce făcea nu era pe placul lui. Întâi, îi

adusese o tavă cu mâncare, totul fiind ales cu grijă ca să nu fie nevoit să mestece prea mult.

Dar când încercase să-i dea să mănânce, el o împinsese cât colo zicând că nu voia să fie tratat ca un invalid. Nu putea să facă niciun pas

fără ca ea să încerce să-l ajute. Spunea că se căsătorise cu el absolut conștientă că trebuia să fie o infirmieră și era dispusă să facă acest lucru. El mormăise să-i aducă un kilogram de carne de vită sau ceva ce putea să mestece.

După aceea plecase

de acasă și se întorsese când Jess îl spăla pe Samuel într-o cadă așezată în fața focului în camera lui Alex. Sam se jucase cu purceii, iar scroafa îl fugărise prrn noroi și bălegar până când Nick îl trăsese afară de guler. Nick o liniștise pe Eleanor, care

plângea, în timp ce Jess aruncă mai multe găleți de apă pe Sam înainte să-l ducă înăuntru să-i facă baie.

Alex rămase în prag, privind-o cu gura căscată o clipă, după care se întoarse.

— Jessica, ești indecentă.

Ea se uită la lenjeria udă, care i se lipise de corp.

— N-am vrut să-mi ud rochia. Alex, trebuie să-ți învingi timiditatea asta. Suntem căsătoriți, știi doar. Sam, stai să te șterg. Alex, îți amintesc de vremea când erai bărbat?

El se întoarse brusc.

— Sunt bărbat și acum. Doamne, Jess, arăți...

Sam se aruncă în brațele lui, strângându-l cu putere. Alex zâmbi și îl îmbrățișă și el pe băiețelul gol.

— Măcar o dată, miroși și tu bine, Sam.

Vrei să-ți citesc?

Sam râse în loc de răspuns.

Jess luă băieţelul.

— Să-l dau jos până nu face ceva pe haina ta.

— Jess, acoperă-te, te rog. Sunt bărbaţi prin casă.

— Ah, da, scuză-mă. Nu sunt obişnuită cu o

casă plină de bărbați.

Câteva minute mai târziu se întoarse și se aplecă să curețe cada.

— Jess, ce ai fi făcut dacă te-ai fi măritat cu Cavalerul, o întrebă Alex.

Ea se opri din curățat.

— L-aș fi ajutat. Aș fi

știut unde ar fi fost și când și aș fi fost acolo ca să-l ajut. Aș fi călărit cu el.

— Dacă el nu ar ti vrut să știi unde se duce?

Ea zâmbi.

— Ba mi-ar fi spus. L-aș fi convins.

— Da, cred că ai fi în

stare. Și, când ar fi fost împușcat, ai fi fost acolo, nu?

— La bine și la rău.

— Jess, mă bucur că nu te-ai măritat cu Cavalerul.

Jessica nu răspunse.

La trei zile după nunta Montgomery, aproape toți locuitorii

orașului erau pe ponton, cu privirile ațintite asupra amiralului și oamenilor săi, care se aflau pe puntea unui vas.

Timp de un minut după anunț, nimeni nu putu să vorbească. Toți stăteau cu gurile căscate, clipind uluiți. Amiralul anunțase că

trei din tinerii din Warbrooke aveau să fie luați pentru a-l sluji pe Rege. Toți trei erau solizi, puternici și sănătoși, inteligenți și aveau un aer independent.

Unul dintre ei era Ethan Ledbetter.

— Crede că îl trimite

pe Cavaler, spuse Jessica încet.

În clipa următoare, aerul fu sfâșiat de țipetele lui Abigail. Toți se întoarseră și îl văzură pe Ethan luându pe după umeri pe Abby, mai departe de mulțime.

Jessica vru să se ducă după ei, dar Alex o

apucă de brat.

— Lasă-i, spuse Alex.

Ea se chinui să scape, dar el o ținu strâns și o împinse spre pădure.

— Alex, vrei să nu mă mai dădăcești așa? Vreau să mă duc la Abigail.

— Pentru ce? Jess, nu trebuie să te mai

amesteci. Amiralul crede că-l are pe Cavaler sau e sigur că acest Cavaler va încerca să-i salveze pe tineri.

Ea se trase. Din mâinile lui.

— Şi Cavalerul îi va salva. Toată lumea ştie asta.

Alex dădu ochii peste

cap, strângând pumnii.

— Jess, amiralul are douăzeci de oameni care îi păzesc pe cei trei. Nici măcar Cavalerul tău nu poate risca atât.

Jess îi zâmbi cu un aer superior.

— Alex, laşii nu ştiu cum e să nu fii laş. Cavalerul e obligat de

onoare să-i salveze pe cei trei.

— Onoare? Ce zici de sânge? Lichidul ăla roșu care țâșnește când un om e împușcat sau înjunghiat.

Jess se întoarse.

— N-am timp să vorbesc cu tine. N-ai înțelege niciodată.

El o apucă de braț și o întoarse.

— Înțeleg mai mult ca tine. Ești atât de fascinată de farmecul Cavalerului că nu mai vezi consecințele. Cât despre lașitate, dă-mi voie să-ți amintesc că ți-am salvat fundul de multe ori.

Jessica se aplecă în față până când își lipi nasul de al lui. El era cu câtiva centimetri buni mai înalt ca ea, dar, de obicei, mergea atât de aplecat încât păreau de aceeași înălțime.

— Cavalerul va veni. Știu sigur. N-ar permite o asemenea nedreptate.

Că sunt douăzeci, o sută sau o mie de oameni, e totuna pentru el. Nu se gândește la siguranța lui. Îi pune pe ceilalți mai presus de sine. Poate să danseze în fața dușmanului, pentru că el știe că are dreptatea de partea sa. Alex! Te simți bine? Așază-te

aici. Ești cam palid.

Alex se așează pe o buturugă și Jess îi atinse obrazul îngrijorată. El o trase mai aproape și puse capul pe pieptul ei.

— El înseamnă atât de mult pentru tine?

— Înseamnă mult pentru oraș. Fără el, n-am mai avea nicio

speranță. Poate că, într-o zi, vom avea toți curaj să-i înfruntăm pe englezi, dar azi, suntem doar câtiva.

Îl ținea la pieptul ei, mângâindu-i spatele ca unui copil.

— Suntem? întrebă el. Credeam că numai Cavalerul tău luptă

pentru America, că numai el înfruntă gloanțele englezilor.

— Alex, nu începe iar cu gelozia.

— Gelozie? zise el mișcând capul ca s-o privească, dar tinându-i brațele. Soția mea ridică în slăvi alt barbat, un bărbat nemaipomenit,

un bărbat care-i face pe zeii Olimpului să pară niște lași și tu îmi spui să nu fiu gelos.

— Alex, mă doare.

— Foarte bine! zise el ridicându-se, dar continuând să o țină strâns. Durerea asta nu e nimic față de ceea ce vei simți dacă o mai ții cu

„noi” și dacă încerci să te implici în eliberarea acelor tineri.

— N-am zis că aș... Au! Alex, dă-mi drumul.

— O să-ți pun o zgardă la gât dacă faci o prostie. Ea dădu să-i spună că putea să facă ce vrea, dar privirea lui o făcu să se oprească.

— Uneori semeni foarte mult cu Adam.

Imediat, Alex se trânti înapoi pe buturugă și o strânse la piept.

— Jură-mi, Jessica. Jură-mi că n-o să te amesteci.

— Alex, nu pot...

Se opri, pentru că o

strângea atât de tare că nu putea să respire.

— Jess, n-aș suporta să ți se întâmple ceva.

Jessica fu complet surprinsă și ridică privirea.

— Alex, de ce m-ai cerut în căsătorie?

— Pentru că te iubesc, spuse el simplu.

— Ah, zise ea și îl lăsă să pună capul din nou pe pieptul ei.

Doi bărbați o iubeau, unul viril și frumos, care refuza să se însoare cu ea și, acum, Alex îi spunea că o iubește, iar Alex era exact opusul Cavalerului: în timp ce Cavalerul își folosea

mușchii, Alex își folosea creierul.

— Alex, zise ea încet, nu voi face nicio nebunie. Nu voi păți nimic. Cavalerul va...

— La naiba! exclamă Alex ridicându-se și privind-o furios. Nu va putea să te ajute. Va fiomorât de cei o sută de

soldaţi care îi păzesc pe cei trei. Cine îţi va mai salva preţiosul oraş dacă el va fi ciuruit de gloanţe?

Ea se îndepărtă de el.

— Alex, dragostea ta pentru mine nu e o scuză pentru această manifestare dezgustătoare de

gelozie. Măcar eu pot să mă gândesc la ceva mai măreț decât o singură viață. America are nevoie... Dă-mi drumul.

Alex o trăgea afară din pădure, înapoi pe drum.

— Nu te scap din ochi până când neprețuitul tău Ethan nu

părăsește orașul.

— Ethan! Și pe el ești gelos? Și acum? După ce iai făcut sărmanului om? Alex, cred că ai o noțiune ciudată despre dragoste.

— Și tu nu știi nimic despre moarte. O să te salvez indiferent cât de mult te vei chinui să mă

păcălești. Vino. O să-ți găsesc eu ceva de făcut.

— Jessica, mă asculți? o întrebă Abigail Wentworth cu furie în glas și cu ochii plini de îngrijorare.

Jess se îndreptă pe scaun. Trecuseră două zile de la anunțul amiralului și, în acel

timp, ea muncise câte douăzeci de ore pe zi. Alex se îmbolnăvise subit și ea trebuise să aibă grijă și de el, pe lângă gospodărie. În plus, Alex îi dăduse să verifice și registrele din anii în care el fusese pe mare. Alerga de la a-i duce o carte lui Alex la

a-i da indicații unei femei care freca dușumeaua, la a urca pe acoperiș, pentru că Alex era sigur că intra apă pe undeva, la a încerca să adune coloane din câte cincizeci de numere, în timp ce Alex îi vorbea.

Când doamna Wentworth o invitase la

ceai, se auziseră vorbe. Alex își revenise imediat cu asemenea forță că Eleanor venise să le spună că strigătele lor atrăgeau curioși afară.

După ce ea amenințase că avea să fugă în toiul nopții, Alex se mai înmuiase și o lăsase să meargă în

vizită la doamna Wentworth. În definitiv, bătrâna era foarte respectabilă, nu? Și în ce necaz ar fi putut Jess să intre mergând să bea un ceai?

— Uite-l din nou, spuse Abigail, uitându-se pe fereastră.

Jess se uită și îl văzu

pe Alex trecând prin față – pentru a patra oară în ultimele treizeci de minute. Ridică ceașca de ceai și îi făcu cu mâna.

— Cum suporți așa ceva? spuse Abigail pe un ton melodramatic. Cum suporți să fii măritată cu acel... acel leneș, sclipitor...

— Nu-l amesteca pe Alex! se răsti Jess. Poate că nu arată prea bine, dar e un om bun. Și acum îl preocupă doar siguranța mea. Poate că Ethan are mușchi, dar degetul mic al lui Alex e mai deștept decât...

— O să stați tot timpul să vă comparați

soții? întrebă doamna Wentworth. Avem treabă și nu prea mult timp. Jess, îmi place ideea ta cu țiganii.

— Femeile distrag mereu atenția bărbaților, mai ales a unor soldați departe de casă.

— Cavalerul îl va

salva, zise Abigail.

— Și va fi împușcat, spuse Jessica. Vor fi mulți soldați care îi vor păzi pe Ethan și pe ceilalți și vor fi cu ochii în patru după Cavaler. Voi două trebuie să le distrageți atenția soldaților, în timp ce eu eliberez oamenii.

Abigail zâmbi.

— Sigur pot să fac asta. Mama mi-a făcut un costum superb. Când o să-l vadă Ethan, o să...

Jessica nu mai suporta încă o referire la virilitatea lui Ethan. Trecuse prea mult timp de când fusese singură cu Cavalerul. Puse

ceașca pe farfurie cu zgomot.

— Să sperăm c-o să-i intereseze pe soldați, zise ea neputând să nu arunce o privire spre talia îngroșată a lui Abby.

Se măritase atât de recent și era deja însărcinată. Jess refuza

să se gândească la faptul că, probabil, ea nu avea să aibă niciodată un copil. Cel puțin, nu copilul lui Alex. Nu! Nu avea de gând să-și aducă aminte cum îi spusese să plece din patul lui. Îi spusese că nu putea să doarmă având-o lângă el și voia să o știe cât mai

departe posibil. Alex nu avea aceeași noțiune legată de dragoste ca ea.

— Ar trebui să plec, spuse Jess ridicându-se. Alex va veni în câteva minute. Totul va fi gata până mâine seară?

Doamna Wentworth îi puse mâna pe braț.

— Știam că putem

conta pe tine, Jessica. Poate că ceilalți vor să stea să aștepte să-i salveze Cavalerul, dar eu știam că trebuie să fac ceva.

— Și mai știam și că tu trebuie să-l urăști pe amiral la fel de mult ca noi, pentru că te-a obligat să te măriți cu

Alexander, zise Abigail.

Jessica strânse din dinți ca să nu-i dea o replică tăioasă.

— Îl urăști pe Alex pentru că l-a păcălit pe Ethan să se însoare cu tine?

Pe chipul lui Abigail se văzu o expresie plină de dragoste.

— Presupun că îi sunt datoare lui Alex.

— Vei putea să pleci? o întrebă doamna Wentworth pe Jess.

— Asta o să fie cel mai greu. S-ar putea să-i cer ajutorul tatălui lui Alex.

— Lui Sayer? N-ar face ceva fără știrea

fiului său.

Jessica se încruntă.

— Domnul Montgomery este... dezamăgit de cel mai mic dintre fiii săi și îl interesează foarte mult ceea ce ne fac englezii.

Doamna Wentworth încuviință.

— Du-te acum, uite-l

iar pe Alexander. Draga mea, o căsnicie înseamnă mult mai mult decât ce se petrece noaptea. Pe Alex pare să-l intereseze foarte mult de tine.

Jess se uită pe fereastră și îl văzu pe Alex urcând încruntat treptele verandei.

— Așa e. Ne vedem mâine seară la zece. Să pregătiți totul..

Deschise ușa să iasă exact când Alex ridica mâna să ciocăne.

— Despre ce ați vorbit? o întrebă el.

— Bună ziua, Jessica, spuse ea ironic. Te-ai simțit bine? Fursecurile

au fost bune? adăugă apoi privindu-l. Punem la cale să răsturnăm guvernul englez și să preluăm puterea. Ce crezi că poate vorbi cineva cu doamna Wentworth? Mi-a arătat niște mătase pe care a cumpărat-o, s-a plâns de servitori și mi-a spus că

amiralul e un musafir încântător.

Jessica se minună cât de ușor îi era să mintă. Probabil pentru că o făcea pentru o cauză bună, își zise ea.

Alex o privi cu ochii mici, parcă neștiind dacă să o creadă sau nu. Îi petrecu mâna pe sub

brațul lui.

— Hai să mergem acasă. E multă treabă.

Jessica oftă.

— Alex, n-am putea să ne plimbăm puțin? Poate în Golful Farrier.

Alex îi privi părul și chipul și îi strânse degetele pe brațul său, gândindu-se la golfulețul

acela izolat.

— N-aș supraviețui acolo, spuse el pornind spre casă.

Jessica îl urmă, întrebându-se cât de gravă era starea sănătății lui. Se atașa tot mai mult de acel om. Ba erau momente când i se părea chiar chipeș.

Alex își scoase haina grea din satin și o agăță întrun cui în camera sa. Se uită la ceas înainte să-l pună pe dulap lângă fereastră. Trei minute după miezul nopții. Tatăl său insistase să joace șah cu el până la ora aceea, ignorând numeroasele aluzii ale

lui Alex cum că ar fi vrut să meargă la culcare. Ultimele câteva zile în care o urmărise pe Jessica aproape că îl extenuaseră. Era în permanență în alertă, fiind sigur că ea era pe care să facă ceva nebunesc și neputând să se ducă pe Insula

Fantomei pentru ceva exerciţii. De asemenea, faptul că fusese atât de mult în preajma Jessicăi, felul în care îl atingea ea mereu, felul în care se apleca şi se mişca, fără să fie conştientă, dar foarte excitant pentru el, îi distrugea sănătatea. Fusese nevoit să o

gonească din patul său ca să se poată odihni.

Nu știa cât mai putea suporta acel chin. Dar de fiecare dată când se hotăra să-i spună că el era Cavalerul, se întâmpla ceva, ca de exemplu faptul că Ethan Ledbetter urma să fie trimis pentru a face

parte din Marina Regală. Atunci, Alex văzu strălucirea din ochii lui Jess și știu că, dacă era atât de aproape de Cavaler și avea atâta putere asupra lui, acesta n-ar fi putut să-i refuze nimic. Și-o imagină străbătând ținutul înveșmântată în negru și

cu părul fluturând. Englezii ar fi arestat-o în câteva minute.

Astfel că, de câteva zile, de când se făcuse anunțul, el nu o scăpase din ochi decât ca să o lase să le consoleze pe doamna Wentworth și pe Abigail. N-ar fi vrut să o lase să facă nici asta,

dar Jess îl rugase atât de frumos și se aplecase atât de mult în față, încât eșarfa i se desfăcuse. Spusese „da” fără sa-și dea seama.

Își aminti cum ea spusese odată că îl putea convinge pe Cavaler să facă orice voia ea. Lui Alex nu îi plăcea să se

gândească ce ar fi încercat Jess să facă dacă ar fi știut că era măritată cu Cavalerul.

Își scoase vesta și începu să își descheie cămașa, când se gândi să vadă ce făcea Jessica. Dormea când tatăl său îl chemase la el. În dimineața aceea, Jess și

Sayer stătuseră de vorbă vreo două ceasuri și, de două ori, oamenii din casă îl auziseră pe Sayer ridicând glasul în semn de protest.

Când Jessica ieșise din cameră, părușe oarecum supusă, dar cu o umbră de triumf în ochi. Mai târziu, Sayer îl

chemase pe Alex să joace șah împreună. Pe

Alex îl înfuriase acea invitație. Se părea că Jess se chinuise două ceasuri să convingă un tată să petreacă timp cu propriul fiu.

Alex vrusese să refuze invitația, însă își pusese cea mai mare perucă,

haina din satin roz și un inel cu smarald pe degetul mic. Chiar înainte să intre în camera tatălui său, împrumutase un petic în formă de inimă de la Marianna și și-l lipise pe bărbie, în stânga gurii. Marianna păruse gata să strige, când Alex se

întorsese spre ea.

Alex avusese o altă hotărâre interioară când intrase în camera tatălui său. Timp de patru ore cât stătuse acolo, nu vorbise prea mult, ci doar câștigase partidă după partidă. Poată că tatăl său nu îl credea prea bărbat, dar acum

nu mai avea nicio îndoială cu privire la inteligența fiului său.

Apăsă clanța ușii de legătură care dădea în camera Jessicăi, dar descoperi că era încuiată. Imediat își dădu seama că ceva nu era în ordine. Ieși pe fereastră într-o clipă și

văzu că geamul camerei ei era deschis. În câteva secunde văzu că nu era nimeni în cameră.

O clipă, îl înjură pe tatăl său, care, fără să știe, o lăsase pe Jess să fugă; îl înjură pe Cavaler; îl înjură pe Nick, fiindcă îl adusese înapoi în America; o

înjură pe Jessica; se înjură pe sine; îi înjură pe cei care importau materiale negre. Și o luă la fugă. Trebuia să vâslească până la Insula Fantomei, să se îmbrace și, apoi, Cavalerul trebuia să o salveze pe Jessica.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

— Luaţi porcăria aia de-aici! urlă tânărul soldat şi, în spatele său, vreo şase bărbaţi începură să se trezească.

Bătrâna, cu faţa brăzdată de riduri şi cu hainele mirosind a peşte mort de mult, coborî

din căruță, ținându-se de spate, ca și cum ar fi durut-o.

— Nu poți să nu lași o bătrână să se încălzească puțin, nu-i așa?

— Nu poți să rămâi aici. Avem ordin de la Maiestatea Sa Regele.

Bătrâna dădu la o

parte țeava puștii soldatului și se îndreptă spre foc, întinzând mâinile spre căldura flăcărilor.

Tânărul dădu să protesteze, dar chiar în clipa aceea, din căruță coborî o făptură minunată: o tânără cu sânii aproape ieșind

dintr-o bluză largă.

— Dumnezeule! spuse tânăra acoperindu-și sânii și aranjându-și hainele.

Deja, toți bărbații din tabără se treziseră și majoritatea erau în picioare.

Tânăra încercă să coboare din căruță, dar

fusta i se agăță și, ca să se elibereze, trebui să o ridice deasupra genunchilor. Până când fu gata să coboare, toți bărbații, în afara celor doi care stăteau de pază, erau cu mâinile întinse, pregătiți să o ajute.

— Sunteți foarte amabili, zise ea cu

modestie. Dar parcă aţi spus că eu şi mama trebuie să plecăm.

Exclamând în semn de protest, bărbaţii se uitară la tânărul căpitan, care le era comandant. Dar sclipirea din ochii acestuia era la fel de intensă ca şi aceea din ochii celorlalţi. El păşi în

față.

— Avem puțină căldură și mâncare, dar sunt ale voastre.

Abigail se lăsă ajutată de un tânăr ofițer să coboare, aproape atingându-i obrazul cu sânii când se lăsă să lunece în brațele lui până când atinse

pământul.

Jessica stătea în umbră și urmărea spectacolul interpretat în lumina flăcărilor. Timp de câteva clipe fu la fel de fascinată ca bărbații. Lui Abigail chiar îi plăcea rolul.

Sub privirile Jessicăi, Abby se apleca în față cu

orice prilej, așa încât bluza i se desfăcea, iar bărbaţii erau stupefiaţi şi incapabili să facă o mişcare. Jess nu îşi dăduse seama niciodată că o femeie putea să aibă o asemenea putere asupra bărbaţilor.

Confundându-se cu întunericul, în

veşmântul negru făcut de doamna Wentworth, Jessica aşteptă până când auzi primele acorduri muzicale. Doamna Wentworth urcase câteva instrumente muzicale în căruţă. Planul ei era să implice bărbaţii cât mai mult posibil, aşa încât

Jessica să poată elibera prizonierii.

— O omor, auzi Jess un bărbat din stânga ei.

Era vocea lui Ethan, care își privea soția dansând.

— Liniște! îi strigă paznicul.

Jess se rugă ca Ethan să nu le dea planul peste

cap. Era încă prea devreme, înainte ca bărbaţii să fie captivaţi de dansul lui Abby, dar Jess se furişă în întuneric, în spatele celor trei bărbaţi legaţi de un stejar mare. Ajunse cu uşurinţă la stejar şi primul bărbat a cărui legătură o atinse

avu prezența de spirit să rămână cu privirea ațintită asupra lui Abigail. Singurul semn pe care îl făcu atunci când fu liber fu un semn din cap. Al doilea fu la fel de ușor de dezlegat.

Cu Ethan fu altceva, însă. Era atât de încordat văzându-și

soția dansând, că nodurile erau foarte strânse. Jessica scoase un cuțit din cizmă și începu să taie.

Poate că fu un gest al lui Ethan sau poate că ea se mișcă prea repede, dar ceva alertă un paznic. Soldatul se întoarse și văzu lama

cuțitului licărind în lumina lunii. Cei doi bărbați eliberați se mișcară repede, unul dintre ei folosindu-și pumnii pentru a-l lovi pe soldat în cap. Un altul îl prinse înainte să atingă pământul.

— Știam c-o să vii, șopti unul dintre

bărbaţi.

Muzica şi aplauzele soldaţilor deveneau tot mai zgomotoase.

Jessica rămase în umbra copacului, continuând să taie legăturile lui Ethan. Bărbaţii credeau că era Cavalerul.

— Fugiţi! spuse ea cu

o voce foarte groasă și cei doi dispărură repede în întuneric.

— Jessica Taggert! șopti Ethan peste umăr. Trebuia să-mi dau seama că ești tu. Tu ai pus la cale asta, nu?

Ea se opri surprinsă.

— Nu te opri, taie! șopti el. Pot să

deosebesc oricând o femeie de un bărbat, zise apoi și se uită din nou la Abigail, care sărea peste niște bețe în flăcări tinute de doi soldați. O omor.

— Face asta pentru tine, șopti Jess. Gata!

De cum fu liber, Ethan dispăru în

întuneric. Jess rămase locului, gata să-l împiedice pe Ethan să facă vreo prostie, dacă era nevoie.

Era atentă la Abigail și nu îl vedea pe soldatul căzut. Acesta se năpusti asupra ei, țintuind-o la pământ până să-și dea ea seama că se trezise.

Se feri de cuțitul lui, dar nu înainte să o zgârie ușor. Când se rostogoli, mâna lui îi atinse sânul.

— O femeie, îngăimă el și, în clipa următoare, își vârî picioarele între ale ei și îi acoperi gura cu buzele sale fierbinți.

Jessica se zbătu, dar bărbatul era prea

puternic pentru ea. Îi ținea mâinile, în timp ce își descheia pantalonii.

Apoi, deodată, rămase nemișcat.

Jessica încă se mai zbătea când îl simți rostogolindu-se de pe ea – sau, și mai corect, fiind împins de pe ea. Clipi de câteva ori în

întuneric și îl văzu pe Cavaler în picioare, deasupra ei, cu sabia scoasă.

Nu spuse niciun cuvânt, ci îi întinse mâna și o trase în picioare în fața lui. Ea îi văzu licărul rece al ochilor în spatele măștii.

— Eu... noi... îngăimă

ea.

Dar el o trase spre calul său.

Jess duse mâna într-o parte și simți că sângera, dar nu avea de gând să i se plângă lui.

Pe jumătate o aiută, pe jumătate o împinse pe cal, după care încălecă în spatele ei și

porni în galop.

În timp ce călăreau, vântul rece o revigoră. Lat-o călărind sub razele lunii, cu bărbatul iubit în spatele ei, învăluită de brațele lui puternice. Era un moment extraordinar și, totuși, se simțea ciudat de neliniștită.

O îngrijora ceva și nu știa ce anume. Fusese o acțiune reușită, asta dacă Abby și doamna Wentworth ajungeau acasă, și, totuși, ceva nu era în ordine.

Se răsuci în șa, gemând din cauza durerii.

— Oprește-te! îi ceru

ea. Trebuie să te oprești.

Cavalerul se uită la chipul ei în lumina slabă și opri calul. Imediat, buzele lui le acoperiră pe ale ei, sărutându-i fața, ochii.

— Nu, te rog, șopti ea, ținând însă capul pe spate pentru a-i oferi gâtul să îl sărute. Unde

mă duci?

— Acasă. Acasă la noi. În Golful Farrier, unde putem face dragoste toată noaptea. După care am de gând să-ți tăbăcesc fundul pentru că ai făcut asemenea nebunie.

— Nu, te rog, nu vreau să mă cert cu tine.

— Nici eu nu vreau să ne certăm, Jessie, iubirea mea.

— Trebuie să mă duci acasă.

— Dar te duc acasă.

— Nu, acasă la Alexander.

Cavalerul avu senzația că că un cuțit i se înfipse în șira spinării

și vocea îi fu la fel de rigidă ca și trupul.

— Alexander? Vrei să te duci acasă la lașul ăla plin de dantele și smiorcăit, după ce eu tocmai ți-am salvat viața?

Jessica se simțea ruptă în două. Voia să meargă cu el, deși știa că

avea să se dea în ea o luptă dacă să se culce cu el sau nu și numai Dumnezeu știa cât de mult voia să piardă acea luptă, însă, în același timp, știa că trebuie să se ducă acasă la Alex.

— Nu se simțea bine și, dacă află că am plecat, se va supăra rău.

El o străpunse cu privirea.

— Jess, ești cumva îndrăgostită de acest bărbat?

— De Alexander? Nu cred. Doar că se supără și are probleme cu sănătatea. Du-mă la el, te rog, zise ea și simți cum îi șiroia sângele.

Poate că din cauza rănii făcea acest lucru ciudat, în clipa aceea, ultimul lucru pe care îl voia era să facă dragoste cu Cavalerul. Ceea ce voia era ca Alexander să aibă grijă de ea.

Cavalerul descălecă și o ridică din șa.

— Cred că știi

drumul înapoi, spuse el cu răceală în glas. Sper să nu te întâlnești cu nimeni.

Și, în clipa următoare, întoarse calul și se făcu nevăzut.

Jess își ținu respirația din cauza durerii. Erau vreo trei kilometri până la casa Montgomery și îi

era groază să-i străbată. Fiecare mișcare îi deschidea rana din nou și simțea cum i se prelinge sângele încet.

Cavalerul o lăsase în capătul unei vechi cărări a indienilor, care ducea în spatele casei Montgomery. Merse, se împiedică, se odihni

lângă un copac, apoi merse din nou.

Ochii i se umplură de lacrimi de bucurie când văzu casa și fereastra camerei ei deschisă.

Se chinui să escaladeze fereastra și era aproape înăuntru când îl văzu pe Alex stând acolo și privind-o

furios.

— N-o să mai ieși din camera asta, zise el. O să te leg cu lanțuri, o să te înfometez, o să...

— Alex, ajută-mă, sunt rănită, izbuti ea să spună și se prăbuși înăuntru.

El o prinse înainte să atingă podeaua și o duse

în pat.

— Alex, șopti ea.

El, însă nu răspunse, sfâșiindu-i hainele.

— Ca și Cavalerul, spuse ea zâmbind și, în sfârșit, se simți în siguranță.

El o lăsă goală de la brâu în sus și se duse în camera lui, de unde veni

cu o lampă, bandaje curate și un lighean cu apă. Își scosese haina. Cu blândețe, începu să-i cureţe rana.

— Ești supărat pe mine, Alex? întredă ea, strâmbându-se de durere.

El o întoarse pe o parte, ștergându-i

sângele de pe spate, de pe coaste și de pe șold.

— Alex, trebuia s-o facem. Nu-i puteam lăsa să-i ia pe oamenii ăia. Amiralul ar începe să-i ia ia pe toți. Probabil că o să-l vrea și pe Nathaniel, la un moment dat.

Alex continuă să o

șteargă și nu-i răspunse.

— Înțelegi, nu? A mers exact cum am plănuit. N-am avut nicio problemă, spuse ea și tăcu când auzi un zgomot afară. Ce-a fost asta?

— O împușcătură, spuse el scurt și o împinse pe spate.

Deși era furios, se purta cu multă blândeţe. O ridică în capul oaselor și începu să o bandajeze.

— Alex, măcar ai putea să ne admiri planul. Doamna Wentworth era îmbrăcată...

Se opri când Alex se duse să-i aducă o

cămașă de noapte curată.

— Alex, măcar spune ceva. Păreai să ai multe de spus când am intrat.

El îi vârî cămașa de noapte pe cap, o întinse înapoi în pat și începu să o dezbrace mai departe.

— Alex, nu cred că e

frumos să nu-mi vorbești. Cavalerul a venit la sfârșit și voia să mă duc cu el, dar eu am vrut să vin aici, la tine.

El îi aruncă o privire pe care ea nu o înțelese, o înveli, luă lampa și ligheanul și ieși din cameră închizând ușa în urma lui.

Jessica rămase în întuneric, prea uluită ca să gândească. Primul ei gând fu, ce contează că

Alexander e supărat pe mine? făcuse ceva care avea să ajute tot orașul.

Se gândi cât de bine mersese planul. Apoi își aminti cum îl minţise pe

Alex în legătură cu ce vorbise cu Abby și doamna Wentworth.

Își aminti cum îi eliberase pe cei trei bărbați care fuseseră victimele tiraniei englezilor. Apoi se gândi la Alex care îi spunea că o iubește și că avea să aibă grijă de ea.

Se gândi cum o salvase Cavalerul.

Dar își aminti că știa că Alexander avea să-i îngrijească rana. Erau bărbați plini de pasiune și captivanți și alți bărbați care te îngrijeau când erai bolnavă.

Ținând mâna apăsată pe rană ca să nu

sângereze din nou, se duse la uşa dintre camere şi o deschise. Mâna îi tremura.

Alex, cu mânecile suflecate până la cot, stătea întrun fotoliu în faţa unei ferestre, fumând un trabuc lung, privind în gol. Nu se întoarse când intră Jess.

Nu se uită la ea nici când se așează între el și fereastră.

— Alex, îmi pare foarte rău, spuse ea încet. Era ceva ce simțeam că trebuie să fac. Nu poți înțelege asta? Uneori, nu putem să ne gândim decât la ce trebuie să facem. N-am

vrut să fiu rănită. N-am vrut să nu te ascult și să te îngrijorez. Tatăl tău a încercat să mă facă să mă răzgândesc, dar trebuia s-o fac. Nu înțelegi?

Îl ruga să înțeleagă. El era la fel ca Eleanor, se supăra pentru că ea nu făcea ceea ce se aștepta

din partea ei.

— Te rog, Alex, șopti ea.

Într-un târziu, el o privi.

Jessica văzu durerea din ochii lui și suferința pe care ea i-o provocase. Sentimentele lui erau la fel de fragile ca și trupul său.

— Alex, spuse ea întinzând mâinile spre el.

Cu o expresie de resemnare – și ceea ce lui Jess i se păru a fi iertare – el își desfăcu brațele.

Ea i se așeză pe genunchi, ca o fetiță. La un moment dat, Alex îi

devenise prieten. Nu îi era iubit, nu îi era nici soț, cu adevărat, dar îi era prieten. Chiar dacă striga la ea, Jess știa că avea să aibă grijă de ea.

— A fost groaznic, Alex. Mi-era atât de frică. Mâinile îmi tremurau atât de tare, că abia am putut să-i tai

legăturile lui Ethan. Ai auzit ceva? Ce fac Abigail și doamna Wentworth? S-o fi văzut pe Abby dansând!

Alex o ținea cât putea de strâns, ținând seama de rană.

— Eleanor s-a dus acasă la familia Wentworth. Amiralul a

bătut la ușa doamnei Wentworth și a deschis Eleanor.

— Eleanor? Dar nu i-am spus ce avem de gând. N-am îndrăznit, pentru că e și mai autoritară decât tine.

— E o femeie inteligentă și precaută, ceea ce nu pot spune și

despre tine.

— Am venit acasă la tine, nu? Știam că el nu mă poate ajuta, așa că am venit la tine.

— Ca să te oblojesc, zise el încet.

— Alex, nu te simți jignit. Cavalerul voia să mă duc cu el, dar l-am refuzat.

— L-ai refuzat, pentru că nu are bandaje pregătite pentru momentul în care tu faci o prostie ca în noaptea asta. Ai idee cum o să riposteze amiralul?

— Nu, spuse ea șovăitoare.

— Unul din soldaţi a fost ucis, de Cavalerul

tău, presupun, așa că e hotărât să-l găsească pe criminal. Zicea că soldatul avea în mână un cuțit murdar de sânge. Crede că sângele e al Cavalerului, în timp ce eu am crezut că e al lui Ethan. Ca să găsească criminalul, îi duce pe toți tinerii la Primărie și

îi obligă să se dezbrace. Omoară orice bărbat care are o rană de cuțit proaspătă.

— Și femeile? întrebă Jess.

— Toți soldații englezi jură că le pot recunoaște pe cele două țigănci.

Jessica îngheță.

— Alex, dacă află de Abigail și doamna Wentworth...

— Poate ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să dai fuga în pădure și aproape să fii ucisă. Acum, oricât de mult mi-ar plăcea să te țin în brațe, vreau să dormi.

— Unde te duci?

— Să văd ce pot să fac ca să ajut.

Jessica sări din brațele lui.

— Alex, ar trebui să te odihnești. Sănătatea ta...

El nu o lăsă să termine, ci aplecându-se în față și lipindu-și nasul

de al ei, îi spuse printre dinți:

— Acum îți faci griji pentru sănătatea mea? îl convingi pe tatăl meu să comploteze împotriva mea, mă faci să trec prin chinuri cumplite așteptându-te aici toată noaptea, vii acasă cu o rană deschisă și îmi spui

că altcineva îmi poate pune în pericol sănătatea? Armata engleză nu e nimic față de suferința pe care mi-o provoci tu, Jessica Taggert.

— Montgomery, spuse ea încet. Te-ai căsătorit cu mine, îți amintești?

Alex se îndepărtă de ea.

— Poate că m-am însurat cu tine, dar nu te-am făcut să te schimbi. Ascultă-mă, te rog. Urcă-te în pat și dormi. O să le spun tuturor că nu te simți bine și că Eleanor se va ocupa de tine..

— Alex, stai. Amiralul nu va vrea să stea de vorbă cu mine? Știu că el crede că cel care i-a eliberat pe cei trei era bărbat, dar poate va crede că eu eram dansatoarea.

Alex îi aruncă o privire plină de înțeles.

— Sunt unele lucruri

pe care o femeie nu le poate ascunde. Nu vei fi întrebată nimic.

Și, cu acestea, ieși din cameră.

Jess se uită în jos și își dădu seama că, în comparație cu Abigail, ea avea sânii mult mai mici. Încruntându-se, se urcă în patul lui Alex. Ce

importanță avea ce credea el despre fizicul ei? Oricum, nu putea face nimic.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

— Jessie.

Jessica refuza să asculte vocile din jurul ei. Era sigură că erau în imaginaţia ei, pentru că nimeni nu mai părea să-i vorbească după întâmplarea din urmă cu două zile. Alex era atât

de furios, că nu o privea decât încruntat. Eleanor îi ținea predici neîncetat, iar Nathaniel i se urca pe genunchi și o implora să nu moară. Jess nu știa cum de aflase Nate despre escapada ei, dar aflase.

Așa că Eleanor o trimisese din nou afară

să facă treburile copiilor și să se gândească la ce făcuse familiei ei.

De asemenea, Eleanor voia ca Jess să nu audă furia oamenilor din Warbrooke. Amiralul își vărsa furia pe proprietarii de vase. Deja confiscase două transporturi.

Astăzi, Jessica dăduse fuga câteva minute să o viziteze pe doamna Wentworth. Amiralul nu lăsase ca Abigail să fie interogată.

— Abby i-a spus că se bucură că Ethan a plecat, că a fost obligată să se mărite cu el și că, de fapt, preferă bărbații

mai în vârstă, zise doamna Wentworth.

Bătrânul crede tot ce spune ea și, atâta timp cât Ethan stă ascuns în pădure, Abby poate continua șarada.

— Cel puțin, își scapă pielea. Domnul Wentworth ce face?

Doamna Wentworth

păli.

— La mine acasă e la fel. Oh, nu, vine Alex.

Cele două femei se despărţiră repede.

Jessica aproape că fugise până în Golful Farrier.

Eleanor se gândise că o zi de pescuit avea să-i facă bine.

— Jessie.

Ea se răsuci brusc și îl văzu pe Cavaler în umbra malului stâncos.

Jess ținu lopata spre el ca pe o armă.

— Nu te apropia de mine. E numai vina ta. Dacă nu veneai în Warbrooke, nimic din toate astea nu s-ar fi

întâmplat.

— Zău? întrebă el rezemându-se de stânci. Nu crezi că, până acum, John Pitman ar fi furat tot ce putea din oraș?

— L-ai înlocuit pe Pitman cu amiralul Westmoreland. E ca și cum ai fi înlocuit un băiat neastâmpărat cu

diavolul.

— Jessie, nu se poate să crezi că numai eu sunt de vină. Dacă tu nu te-ai fi amestecat, aş fi fost spânzurat de englezi acum câteva săptămâni. Şi n-am avut niciun amestec în eliberarea lui Ethan. Nu eu am pus la cale salvarea celor trei.

— Așa a zis și Alex, spuse ea cu oarecare amărăciune în glas. A zis că n-o să te amesteci.

— Sunt un laș, nu? zise Cavalerul zâmbind ușor.

Ea își îndreptă atenția asupra plajei, căutând moluște.

— Niciodată nu te-

am considerat un laș, dar Ethan și ceilalți trebuiau salvați.

— Serios? Abigail nu suporta să stea câteva luni fără bărbatul ei viril? Ethan nu rezista puțin în Marină?

— Trebuia să-i arătăm amiralului că nu poate profita de noi. Nu

suntem copiii englezilor. Suntem...

— Nu-ți folosești creierul, asta e. Acum amiralul e foarte furios și plănuiește să pedepsească orașul Warbrooke în orice fel poate.

— Creierul! Ce știi tu de creier? Alex zicea...

— Să-l ia naiba pe soțul ăla al tău!

Făcu câțiva pași spre ea și, îmbrățișând-o, o sărută până când o făcu să se relaxeze.

— El te face să te simți așa? Te face să țipi de plăcere?

— Lasă-mă, te rog, zise ea întorcând capul.

Te rog, nu mă mai chinui așa!

— Nu te chinuiesc mai mult decât mă chinuiești tu pe mine, spuse el aprins. Mă gândesc la tine în fiecare clipă, îmi umpli fiecare...

Ea se desprinse din brațele lui.

— M-ai lăsat să mă

mărit cu alt bărbat, îi spuse atunci.

— Nu e un bărbat adevărat, ci un...

— Nu-l amesteca pe Alexander.

În ochii lui, în spatele măștii, se citi surpriza.

— M-ai pus să te duc acasă, la el. Te pierd din cauza unui curcubeu –

numai culoare și niciun pic de substantă.

— Alexander are mai multă substantă decât crezi.

Ne-a luat pe mine și copiii. Nu-și pierde niciodată răbdarea cu ei, le citește, le cântă, ne oblojește rănile. Se înfurie pe mine când

sunt în primejdie. El...

— Doarme cu tine?

— Doamne, nu! suspină ea fără să se gândească. Adică, Alex e prietenul meu.

Cavalerul o apucă de braţe, mângâindu-i pielea cu degetele.

— Dar vorbeşti de parcă ai vrea să dormi

cu el.

— Te rog, dă-mi drumul, zise ea, neștiind dacă mai putea să-i reziste. Sunt o femeie măritată.

— Da, zise el cu buzele foarte aproape de ale ei. Dar ești măritată cu un bărbat care nu-ți poate oferi ce îți ofer eu.

Lasă-mă să fac dragoste cu tine, Jessie. Lasă-mă să te fac să te simți ca o femeie. Uită de fanfaronul ăla cu care te-ai măritat.

Ea încercă să-l împingă.

— Ești gelos pe Alexander.

— Sigur că sunt. El te

are toată ziua, în vreme ce eu te am doar pentru câteva minute. Cum sunt sărutările lui față de ale mele?

— Alexander nu mă sărută, murmură ea. Doar tu o faci.

El se desprinse de ea, privind-o cu ochii mari de uimire.

— Nu te sărută? Dar tu ai vrea să-l săruți, nu? Ai vrea să faci dragoste cu el, nu?

Jess își aranja rochia.

— Ai înnebunit. Alexander mi-e prieten. Mai degrabă aș lăsa-o pe Eleanor să facă dragoste cu mine. O femeie mi-ar oferi la fel de multă

plăcere ca Alexander, zise ea. Te rog să pleci și să mă lași în pace. Nu vreau să te mai yăd

Cavalerul rămase pe loc, cu gura ușor deschisă, de parcă aflase o veste îngrozitoare.

Jess privi spre mal.

— Du-te! Vine cineva. Ar putea fi Alex.

Cavalerul păru să-și revină.

— Poate că soțul tău se duce la altă femeie.

— Acum sunt convinsă că ești nebun. N-a putut să găsească o femeie care să-l ia de bărbat, darămi-te să se culce cu el. Du-te! Sau vrei să fii prins?

Cavalerul dispăru în câteva secunde.

Era doar o căprioară în preajmă, dar Jessica se bucura că ceva îl făcuse pe Cavaler să plece. Știa că nu ar fi putut să-i mai reziste mult. Numai când îl vedea simțea că freamătă. Trecuse atâta

timp de când nu o mai ținuse în brațe un bărbat.

Un bărbat adevărat, unul care să-i satisfacă și trupul și mintea. Se simțea puțin vinovată, pentru că îi spusese Cavalerului despre Alex, dar se simțea împărțită între cei doi. Le era

credincioasă amândurora. Nu era adulteră, înşelându-l pe Alex, şi nu se culca nici cu soţul eu, înşelându-l, astfel, pe Cavaler.

— Sunt fără, zise ea tare. Sunt fără niciunul din ei, adăugă apoi împungând o moluscă.

— Vrei să nu mai

strigi la mine? țipă Jessica la Eleanor. Ți-am spus. Nu i-am făcut nimic lui Alexander. Cel puțin, nimic altceva, l-am dus mâncarea, iam și tăiat-o bucățele. Nu știu cum să mă port mai frumos de-atât. L-am spus chiar că arată foarte bine, că haina îi

aduce culoare în obraji. Ce altceva să fac pentru el?

— Atunci, de ce e abătut?

— Nu știu. Nu vorbește cu mine despre cum se simte. Crezi că are dureri?

— Numai cea provocată de tine.

— De mine? Eu n-am făcut...

Se întrerupseră când Marianna deschise ușa deodată și intră îmbujorată, cu ohii strălucitori.

— Ați auzit? A venit un vas italian și cineva a zis că Adam ar putea fi la bord.

— Adam? îngăimă Jessica.

— Oh, da, zise Marianna oftând și închizând ochii de bucurie pentru o clipă. Fratele meu mai mare, Adam, luptătorul. Adam, cel chipeș. Adam, care a venit să ne salveze.

— Englezii vor da foc orașului dacă ne mai „salvează” cineva, zise Eleanor.

Jessica se uită la rochia veche de pe ea.

— Nu pot să-l întâmpin pe Adam în halul ăsta. Aș vrea să am o rochie la fel de frumoasă ca haina cea

roșie a lui Alex. Nu sta așa, Marianna, aranjează-ți părul.

— Da, da, sigur, zise ea și ieși pe hol.

— Nu-i spune lui Alex că te gătești pentru... strigă Eleanor, dar Jessica dispăruse deja. Adam, încheie ea apoi și duse mâna la cap.

Poate că trebuia să se aranjeze și ea puțin înainte să vină faimosul Adam.

Jessica deschise bucuroasă ușa camerei lui Alex.

El închise cartea.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, zise ea căutând într-un cufăr

din colțul încăperii. Ah, Alex, aș vrea să-mi iei o rochie roșie, așa cum mi-ai promis.

Alex se ridică într-o secundă și o apucă de brațe.

— Te întâlnești cu Cavalerul? o întrebă el sfredelind-o cu privirea.

— N-am timp pentru

gelozia ta acum. Marianna zice că a venit un vapor din Italia și că s-ar putea ca Adam să fie la bord.

— Adam? Fratele meu?

— Da, sigur că acel Adam. Du-te și spune-i tatălui tău.

— Să-i spun că Adam

cel perfect va fi aici în curând?

Ea închise cufărul.

— Alexander, vrei să-mi spui ce e cu tine? De zile întregi îmi vorbești în doi peri.

— Dar asta e tot ce fac, nu-i așa, neprihănita mea soție?

— Deci, asta era, zise

ea. Îți amintești de vremea când erai bărbat. Alex, îți jur că n-o să mă culc nici cu Cavalerul, nici cu Adam sau altcineva. N-ai niciun motiv să fii gelos. Ai văzut cumva evantaiul albastru care a fost al mamei tale?

— Te îmbraci în satin

ca să-l întâmpini pe fratele meu? Te duci pe pontonul ăla mizerabil în rochie de satin?

Ea numără până la zece ca să se calmeze.

— Alex, tu porţi satin zi de zi. Vrei să mă ajuţi să mă îmbrac?

— Pe naiba o să te ajut, zise el şi ieşi furios

din cameră.

— Bărbaţii! spuse Jessica dispreţuitor şi ieşi din cameră, în căutarea unei surori care să o ajute să se îmbrace.

Când ajunse vaporul, majoritatea locuitorilor din Warbrooke erau acolo pentru a-l întâmpina pe cel mai

mare dintre băieții Montgomery, numai că acesta nu era la bord. Comandantul nu auzise niciodată de Adam Montgomery și nu știa ce să le spună despre el.

Pe chipurile tuturor se citi dezamăgirea.

Jessica se îndepărtă de Alex de trei ori,

pentru că nu-i suporta mormăielile geloase. Sigur, îi părea rău pentru Alex, pentru că fratele său s-ar fi bucurat de atenţia care i s-arfi cuvenit lui. Nimeni nu avea să râdă de Adam. Dezamăgită, Jess privi marinarii, care descărcau douăzeci şi

trei de cufere îmbrăcate în piele, urmate de trei fete.

— Poate ar trebui să mă întorc, pentru ca tata să plângă pe umărul meu, îi spuse Alex la ureche. Sau poate îți vine ție să plângi.

Jessica tocmai voia să-i spună ceva soțului

ei, când amândoi auziră o voce frumoasă de femeie strigând.

— Alexander? Tu ești?

Alex privi peste Jess și apoi zâmbi încântat.

— Sophy, șopti el.

— Alexander, chiar tu ești.

Jess se întoarse și

văzu o femeie minionă și brunetă, cu o față drăguță umbrită de o bonetă roz cu volănașe. Îl privea pe Alex amuzată.

— Alex, era să nu te recunosc. De ce porți peruca aia? Și de ce stai așa? Și haina aia...

Nu termină fraza,

căci Alex o luă în' braţe şi o sărută ca s-o reducă la tăcere.

Acest lucru îi surprinse pe toţi.

— Ce primire, murmură Sophy.

— Ţine-mi isonul. Orice s-ar întâmpla, ţine-mi isonul, şopti el şi puse capăt

îmbrățișării.

Jessica îi privea pe amândoi cu multă curiozitate. Pe ea nu o sărutase niciodată așa. Nu că ea ar fi vrut să o facă, dar ea nici nu îl împiedicase vreodată.

— Jessica, ți-o prezint pe contesa Tatalini și, Sophy, ea e

soția mea. Eu și Sophy ne-am cunoscut înainte de febra mea.

— Febră? Alex, ești bolnav? De asta ești îmbrăcat...

Alex o luă după mijloc și o strânse cu putere.

— Nu mai sunt bolnav, dar am fost. Jess,

poți să rogi pe cineva să ducă bagajul contesei? Stai la noi, nu-i așa?

— Nu, voiam să merg la...

— Nici să n-auzim, nu-i așa, Jess?

Jessica nu spuse nimic, doar se uită de la unul la altul.

— Jess? întrebă Alex.

Ne-ar face plăcere s-o avem ca oaspete pe contesă, nu-i așa?

Jess tot nu răspunse și continua să o privească pe contesă, care se tot lipea de Alex. Nu părea să o deranjeze deloc faptul că era gras, adus de spate și că obrajii îi erau colorați

probabil cu ruj.

— Jessica, spuse Alex cu vocea-i smiorcăită familiară, trebuie să mă ajuți. Simt că mă lasă puterile. Poți să iei tu bagajul, în timp ce contesa mă susține?

— Îmi pare bine, spuse Jessica, în sfârșit. Avem destul spațiu. Iau

eu bagajul.

Alex se sprijini de Sophy și ea nu spuse nimic până când ajunseră într-o cameră în casa Montgomery. Atunci se întoarse spre el.

— Vreau să-mi spui ce se întâmplă, zise ea și îi smulse peruca de pe

cap. Am crezut că te-ai ras pe cap. Alex, în ce ai mai intrat acum?

Zâmbind și trecându-și mâinile prin păr, Alex se așează pe un fotoliu.

— Sophy, nici n-ai idee cât mă bucur să aud întrebarea asta. Nici nu-ți închipui cât de minunat e să aud o

femeie acuzându-mă că nu sunt ceea ce par.

— Mă bucur că te smti bine, zise contesa bătând din picior nerăbdătoare. Poate că tu ești încântat, dar eu nu sunt. Peste două săptămâni ar trebui să fiu la Boston să-mi revăd soțul și copiii. Va fi

foarte furios dacă nu voi ajunge.

— Ca ultima oară, când am sărit de pe balcon?

Sophy zâmbi.

— În ploaie și dezbrăcat. Iar când el a plecat, nu team găsit nicăieri. Am fost disperată. Credeam că

te-au prins câinii. Când colo...

— Mă prinsese o servitoare. Ce vină am eu dacă ia fost milă de mine? apoi a trebuit să-mi arăt recunoștința. Desigur, fiind dezbrăcat, mă tem că recunoștința mea era foarte vizibilă.

— Nerușinatule! zise

ea râzând. Soțul meu nu mă va mai crede niciodată dacă va afla că am fost aici cu tine.

— Cu mine, cu soția mea și o casă plină de cei mai gălăgioși oameni din lume.

— Soția ta e foarte frumoasă. Puțin cam prostuță, dar ce

contează asta la o femeie? Frumusețea e tot ce contează. Din cauza ei te îmbraci așa? Alex, chestia aia dezgustătoare nu e chiar burta ta, nu?

Alex își mângâie burta cu drag.

— E vată, puțină sfoară, un pistol, un

cuțit și nu prea mult din mine, zise el și aruncă o privire spre ușă când auzi un zgomot. E Jess, spuse apoi și își puse repede peruca, revenind în poziția sa adus de spate.

— Aici, spuse Jess conducându-i pe cei care aduceau cuferele

contesei. Credeam că ai dus-o în camera mamei tale, zise ea, rămânând pe loc și după ce se aduseră toate lucrurile.

— Jessica, spuse el cu o voce foarte obosită, poți să ne lași? Suntem vechi prieteni și avem multe de vorbit. Poate termini cu registrele de

acum patru ani. Sau te ocupi de slujnicele lui Sopny.

Jess se uită de la unul la altul, după care încuviință și ieși.

Sophy se întoarse spre Alex.

— Dumnezeule! Dacă soțul meu mi-ar vorbi așa, i-aș tăia urechile și...

Alex se apleacă și o sărută.

— Așa e, și așa ar face și Jess dacă ar crede că sunt bărbat.

— Bărbat? Ce așteaptă de la un bărbat dacă tu nu o mulțumești?

Alex o sărută din nou.

— Sophy, mă faci să

mă simt mai bine cu fiecare clipă. Ai văzut cum te privea Jessica? Dacă trebuie să fii în Boston peste două săptămâni, ai câteva zile la dispoziție. Aș vrea să-ți cer o favoare. Aș vrea să stai aici și s-o faci geloasă pe soția mea.

— Tu nu încerci să

faci un soț sau o soție geloși, ci să împiedici asta.

— Nu știi toată povestea.

Sophy se așează într-un fotoliu, aranjându-și fustele în jurul ei.

— Mă pricep foarte bine să ascult.

— Ce înșelătorie

oribilă, Alexander Montgomery. Spuse Sophy cu înflăcărare. Biata femeie e dorită de doi bărbaţi, dar nu are niciunul.

— Are şi ea trucurile ei. Îi spune Cavalerului că-şi doreşte ca el să nu fi venit niciodată în Warbrooke şi îi spune

lui Alex că singura speranță a orașului e Cavalerul. Nu știe ce vrea.

— Mie mi se pare că știe foarte bine. Își iubește țara, așa că-l ajută pe Cavaler; își iubește familia, așa că se mărită cu un bărbat despre care crede că îi

poate ajuta, un bărbat care nu poate face dragoste cu ea. A făcut un jurământ de castitate ca să-și salveze familia. Și tu ai condamnat-o la asta. Biata fată.

— Ea a început tot. Nu aveam de gând să joc rolul Cavalerului aici, dar Jessica râdea de

mine și i-a făcut pe toți să creadă că sunt gras și efeminat.

— Nu-i condamn. Arăți groaznic. Nu-i de mirare că nicio femeie n-a vrut să se mărite cu tine.

— Tu nu m-ai crezut.

— Da, dar n-a trecut mult timp de când noi

doi... zise ea, dar se opri și îl privi furioasă. Ce vrei de la fata asta?

Alex îi luă mâinile într-ale sale.

— Sophy, o iubesc. Poate că am iubit-o dintotdeauna. Știu că o vedeam ținându-se după unul din frații mei mai mari când eram copil și

îi făceam câte o farsă. Tot ce făcea mă înfuria. Mama zicea că Jessica era minunată. Mereu ne spunea că Jess era cea puternică în familia Taggert. Voiam ca toți să știe că, dacă aș fi pus într-o situație asemănătoare, eu aș fi cel puternic în familie.

Dar eu eram mezinul, cu un tată și doi frați mai mari. Jessica nici nu se uita la mine – indiferent ce făceam ca să-i atrag atenția.

Sophy îi atinse obrazul.

— Nu pot să-i spun că eu sunt Cavalerul. Sunt sigur că ar face o

nebunie.

— Mi se pare că deja face asta, zise Sophy. Care e adevăratul motiv pentru care nu-i spui că ești Cavalerul?

Alex zâmbi și îi sărută mâinile.

— Vreau să mă iubească pe mine, pe Alexander. Vreau să mă

iubească pentru mine, nu pentru că port o mască neagră și călăresc un cal negru. Iubirea Jessicăi e foarte importantă pentru mine și vreau să știu că e a mea. Vreau să știu că o să mă iubească și când o să fiu prea bătrân ca să încalec pe un cal. Dacă

ajung ca tatăl meu, nu vreau să mă gândesc că frumoasa mea Jessica va fugi cu primul bărbat chipeș.

— Alex, îi ceri să iubească doar jumătate de bărbat.

— Cred că da, dar l-a lăsat pe Cavaler și a venit la mine. Sigur,

sângera și trebuia s-o ajut, dar a fost mai bine decât nimic. După aceea i-a spus Cavalerului că mai degrabă s-ar culca cu o femeie decât cu mine.

— Alex, îi ceri foarte mult unei femei. Întâi, Jessicăi și, acum, mie. Dacă vrei ca Jessica să te

iubească pentru altceva decât pentru fizicul tău, cum să te ajută s-o faci geloasă?

— Petrece-ţi ceva timp cu mine. Jess se apropie de mine doar când un copil are nevoie de atenţie sau când e rănită. Poate dacă vede că unei alte femei, o

femeie frumoasă și inteligentă îi place să stea cu mine, devine curioasă.

Sophy râse.

— Cred că eu aș putea să-l iubesc pe Alexander, chiar dacă ea n-o face. Sigur, eu nu te-am văzut costumat în Cavaler. Ești teribil de

superb și romantic?

— Și cutezător. Niciun pericol nu e prea mare pentru Cavaler. În afară de Jessica, bineînțeles. Spune-mi că rămâi să mă ajuți.

— Bine, spuse ea oftând. Poate că simt că femeia ar trebui să simtă că soțul ei e, de

asemenea, iubitul ei. O să te ajut să-ți faci soția geloasă.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

— Jessica, spunea Eleanor, făcând un efort să rămână calmă, femeia aia își bate joc de tine.

— Îl face fericit pe Alex.

— Foarte fericit. Nu-ți pasă că petrec ore întregi în camera lui?

— Camera noastră, zise Jessica. Camera e a mea și a lui Alexander.

— Ah, deci îți pasă.

— Eleanor, cum te-ai simți dacă o femeie ar flirta cu rusul tău?

— L-aș smulge orice parte din corp la care aș putea ajunge.

Jessica se juca cu

mâncarea din farfurie.

— Dar contesa e foarte drăguță. Ieri a avut grijă de Samuel toată după-amiaza.

— Și, astfel, Nathaniel a putut să facă prostii. Știi de unde a luat barca aia?

— Care barcă? întrebă Jess indiferentă.

Eleanor se așează în fața surorii ei la masă.

— Îți faci griji din cauza femeii ăleia, nu-i așa?

— În niciun caz. Știi că eu și Alex nu avem o căsnicie adevărată. A zis că...

— Ce?

— A zis că mă

iubește, dar bănuiesc că asta a fost înainte să-și aducă aminte de dragostea lui pentru contesă.

— Jess, de ce nu lupți cu ea? De ce nu te duci la! Alex să-i spui că-l iubești și că-i dai foc la păr femeii ăleia dacă nu dispare din casă în

treizeci de secunde?

Jessica se ridică.

— Eu să-l iubesc pe Alex? Ce idee absurdă! Se smiorcăie și mi se plânge...

— Îți salvează viața, îți satisface dorințele, are grijă de tine și...

— Strigă la mine tot timpul. Unde e contesa

acum? Poate pot să scap de ea în alt fel.

— Ultima oară am văzut-o în grădina de lângă bucătărie. Jessica, ce ai de gând să faci?

— Să-mi ajut țara, spuse ea și ieși din casă.

Jessica nu avea de gând să o lase pe Eleanor sau pe nimeni altcineva

să vadă cât de mult o deranja prezența contesei. Când se îndrăgostise de Alexander? Credea că dragostea însemna acea bătaie nebunească a inimii. Dragostea era mai aproape de ceea ce simțea ea pentru Cavaler – sau, cel puțin, așa

crezuse odată. În ultima vreme, însă, se bucurase mai mult când îl vedea pe Alex decât pe Cavaler.

Acesta venise de două ori la fereastra ei din noaptea când fusese ea rănită, dar de fiecare dată, ea se simțise și mai puțin dornică să plece

cu el. Știa că ar fi petrecut o noapte minunată în brațele lui, dar asta ar fi fost tot. Dimineață s-ar fi întrebat ce o apucase și ar fi căutat compania lui Alex.

De când se întorsese Alex în Warbrooke, petrecuseră mult timp

împreună și Jess avea impresia că niciodată nu-i păsase prea mult de Alex. La început, nu-i plăcuse cum el voia mereu să o aibă în preajmă, dar, încetul cu încetul, ajunsese să-i placă prezența lui. Și, acum, când ea voia să stea cu el, el nu era

acolo.

Jess nu o putea condamna pe contesă fiindcă voia să stea cu Alex – la urma urmei, putea fi încântător. Putea citi povești despre mare cu atâta pasiune încât simțeai vântul în față și poveștile de dragoste te făceau să

roșești.

Încet-încet, repara dezastrul făcut de Pitman. În cele câteva săptămâni de când se căsătoriseră, ea și Alex reușiseră să facă ordine în casa Montgomery. Împreună, făcuseră o echipă bună.

Dar, acum, apăruse

acea contesă, care se agăța de fiecare cuvânt al lui Alex, privindu-l cu ochi mari care îi spuneau cât de puternic și de minunat era. Iar Alex se purta ca și cum toată familia Taggert ar fi dispărut. Își concentra toată atenția asupra frumoasei italience.

Jess stătea într-un capăt al grădinii și privea. Contesa stătea lângă un copac, cu un șal gros pe umeri și cu o carte deschisă în față. Jess ar fi vrut să i spună să plece din Warbrooke și să-i lase soțul în pace, dar nu putea s-o facă. În primul rând, Alex s-ar fi

prăpădit de râs dacă ea ar fi făcut asemenea prostie. Și, mai târziu, i-ar fi amintit mereu de gelozia ei. S-ar fi lăudat și ar fi făcut tot felul de lucruri stupide pe care le fac bărbații când cred că au câștigat.

Nu, trebuia să fie mai deșteaptă. Trebuia să

existe o cale mai bună de a scăpa de contesă.

— Bună ziua, spuse Jess când femeia ridică privirea. Sper că vă place în Warbrooke. Nu prea am avut timp să stau cu dv, dar cred că Alex a avut grijă de asta.

— Da. Spuse contesa precaută. A avut grijă de

mine, mulțumesc.

Jess zâmbi și se așeză pe un zid micuț lângă scaunul contesei.

— Alex v-a povestit ce se petrece în Warbrooke? Despre felul cum suntem oprimați?

Contesa făcu ochii mari.

— Nu, nu tocmai. Sigur a pomenit ceva, dar...

Jess se aplecă înainte, dar contesa se dădu înapoi, de parcă s-ar fi temut că Jess avea s-o lovească.

— Mă întrebam dacă aţi putea să mă ajutaţi, zise Jess. Sunteţi foarte

drăguță și aș avea nevoie de ajutorul unei femei drăguțe.

— Da? întrebă contesa, vădit interesată. La ce aș putea să vă ajut?

— Ati auzit de amiralul Westmoreland? A fost trimis aici de către englezi ca să-l oprească pe Cavaler, dar

până acum n-a reușit, spuse Jess și zâmbi. Cavalerul a fost ajutat de câțiva dintre noi.

— Alexander mi-a povestit despre participarea dumneavoastră în ceea ce el a numit un raid. Soldații englezi...

Se opri, însă, când

văzu expresia de pe chipul lui Jess.

— Nu mi-a spus prea multe.

Așa deci! își spuse Jess, Alex ți-a povestit despre seara aia. Continuă să zâmbească.

— Da, facem și noi ce putem ca să-l ajutăm pe Cavaler. De atunci,

amiralul pedepsește tot orașul confiscând mărfurile. Odată, au luat vasul cuiva și mă tem că se va mai întâmpla. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să aflu.

— De ajutorul meu? întrebă Sophy. Ce aș putea să fac eu?

— Amiralul locuiește la doamna Wentworth și ea m-a invitat la ceai. Ieri, amiralul a primit un document important din Anglia și aș vrea să văd ce scrie în el.

— Și rolul meu care ar fi?

— Amiralului îi plac femeile frumoase, iar

dumneavoastră sunteți frumoasă. Vreau să-i atrageti atentia cât eu caut în biroul lui.

Sophy zâmbi la cuvintele măgulitoare ale lui Jess, după care expresia de pe chipul ei se schimbă.

— Dacă te prinde? Dacă își dă seama că te-

am ajutat?

— Ne spânzură.

— Ah, spuse Sophy gândindu-se.

— Sophy, dacă pot să-ți spun așa, poți s-o faci. Uită-te ce faci cu Alex.

— Ce vrei să spui cu asta? Eu și Alex suntem prieteni vechi.

— Mă bucur atât de mult că te are pe tine. Alex e și prietenul meu și îmi place ca prietenii mei să fie fericiți.

— Sper că nu ești geloasă.

— Absolut deloc. Merită toată fericirea din lume. Are atât de puțină.

— Poate există alt bărbat pe care ești geloasă, spuse Sophy.

De data aceasta, ea se aplecă înainte.

— Alex e soțul meu.

Sophy zâmbi.

— Ce-i cu acest Cavaler despre care am auzit atâtea? E, într-adevăr, atât de viril și

frumos cum spune lumea?

— Chiar mai mult, spuse Jessica zâmbind. Ai fi dispusă să ne ajuți cu amiralul?

— Cavalerul nu seamănă deloc cu Alexander?

— Nici pe departe. Dacă ți-e frică, spune.

Voi înțelege. Dacă mă vor prinde, n-o să te torn.

— Mmmm. N-ar fi frumos dacă ai putea să combini inteligența lui Alexander cu virilitatea Cavalerului? Ar fi un bărbat extraordinar..

— Nu există asemenea bărbat. Sunt

ori deștepți, ori frumoși. Nu ambele. Vrei să mă ajuți sau nu?

Sophy o privi critic.

— Numai dacă o să ai o rochie potrivită. Ce-o fi în capul soțului tău? Nu ai nici măcar o rochie ca lumea?

— Alex mi-a dat toate hainele mamei lui.

Contesa exclamă ceva în italiană.

— Alex mi-a promis odată o rochie roșie.

— Serios? Și nu ți-a cumpărat-o? Vino cu mine, Jessica, avem treabă. Trebuie să găsim șase din cele mai bune croitorese din acest oraș.

— Șase?

— Ca să facă treaba repede. Când mergem la ceai ca să-l întâlnim pe amiral?

— Mâine după-amiază la patru.

— Greu, dar nu imposibil.

Când Jessica și Sophy trecură prin salonul

comun, în timp ce contesa sporovăia neîncetat, Jess îi făcu cu ochiul surorii ei.

— Ce i-ai făcut lui Sophy? o întrebă Alexander pe Jessica.

— Habar n-am la ce te referi, Alex, spuse ea făcând pe nevinovata. Pur și simplu, am

invitat-o la ceai la doamna Wentworth. Știu că nu ai încredere în mine, așa că m-am gândit că frumoasa ta prietenă m-ar putea însoți.

— Nu, n-am încredere în tine și pe bună dreptate. Și nu cred că Sophy ar trebui

lăsată în grija ta. Nu se știe ce s-ar putea întâmpla.

Jess făcu ochii mari.

— Nu știu ce vrei să spui. Doar am invitat-o pe musafira ta la un eveniment social, nimic altceva.

Alex o privi mijind ochii.

— Nu am încredere în tine.

— Ce lucru urât îi spui soției tale. Ai văzut rochia pe care mi-o face Sophy? E din mătase roșie.

Alex își freca ceafa în locul unde, ca de obicei, transpirația și pudra formau o pastă care îi

provoca mâncărime.

— Voi merge cu voi.

— Ce?! bâigui Jessica. Adică, ce drăguț din partea ta.

— Pui tu la cale ceva și eu voi fi acolo ca să te împiedic.

Jumătate de oră mai târziu, Jess o întreba pe Sophy:

— Poți să le distragi atenția amiralului și lui Alex?

— Desigur, zise contesa încrezătoare. Pot să distrag atenția unei încăperi pline de bărbați.

— Perfect, spuse Jessica răsuflând ușurată.

Dar contesa nu cunoștea potențialul Jessicăi. După ce slujnicele lui Sophy îi aranjară părul și o îmbrăcară cu rochia roșie cu decolteu adânc, exista șansa ca nimeni să nu mai observe altă femeie.

Jess se duse să o vadă

Alex.

— Îți place?

Alex nu scoase niciun cuvânt.

— Alexander? spuse Jess. Te simți bine?

El se așează.

— Vino, Jessica, o să întârziem, spuse Sophy împingând-o spre ușă, după care se întoarse

spre Alex. Controlează-te și nu te mai purta ca un prostovan. E soția ta nesuferită, ai uitat?

Sophy se uită la Jess care stătea din profil chiar dincolo de ușă.

— O frumusețe ca a ei ar putea da naștere la ură.

Nu îl voi lăsa

niciodată pe soţul meu s-o cunoască pe soţia ta. Haide, controlează-te. Tu ai ales celibatul. Nu-i de mirare că nu ai forţă în picioare.

Lui Jess îi fu cam greu la ceaiul doamnei Wentworth. De câteva zile, Alex stătea numai cu Sophy, însă acum nici

nu părea să fie conștient de existența ei. Urmărea fiecare mișcare a soției sale cu o expresie care ei i se părea enervantă. Sophy spunea tot felul de povestiri amuzante, dar Alex nu părea să bage de seamă prezența ei sau a altcuiva, uitânduse numai la Jess.

Jessica îi aruncă lui Sophy o privire plină de exasperare, făcând un semn din cap spre Alex.

— Alexander! spuse Sophy deodată. Ce-ar fi să ne povestești cum ai pescuit în canalele din Veneția?

Alex fu șovăitor, dar Sophy se aplecă spre

amiral, arătându-și decolteul, și acesta îi ceru lui Alex să povestească. Imediat cum începu Alex să vorbească, Jessica se scuză și porni în direcția toaletei.

De cum ieși din raza vizuală a oaspeților, o luă în sus pe scări și

intră în camera amiralului. Știa că are doar câteva minute la dispoziție pentru a căuta, așa că încercă să se grăbească. Tocmai voia să renunțe, când zări cu coada ochiului un petic de hârtie ieșind dintre cărți pe un raft. O trase afară, se uită la ea

și dădu să o desfacă, dar în clipa aceea se auzi o voce în spatele ei.

— Știam că o să te găsesc.

Jess se răsuci și îl văzu pe unul din locotenenții amiralului în prag.

— Când am văzut că nu te întorci, mi-am dat

se că mă aștepți.

Ea ținea hârtia în mână, ascunzând-o în faldurile rochiei. Nu își amintea să-l mai fi văzut pe acel bărbat, dar el părea convins că ea îl dorea. Se abținu să nu facă un comentariu despre vanitatea bărbaților și, în schimb,

îi zâmbi.

— Mă duceam la toaletă și am văzut că fereastra asta era deschisă. Cum se părea c-o să plouă, am intrat s-o închid.

Locotenentul traversă încăperea în câteva secunde.

— Nu trebuie să

existe secrete între noi. Mă dorești de multă vreme. Am văzut cum mă privești când ne întâlnim pe stradă. Am văzut dorința din ochii tăi. E normal să tânjești după un bărbat dacă ești măritată cu caraghiosul ăla de soț al tău.

Jessica se îndepărtă

de el, trecând în spatele biroului, dar locotenentul continua să se apropie de ea.

— Spune-mi unde ne putem întâlni.

Jess pipăi în jur și găsi un cuțit pentru corespondență. Nu avea să-l lase pe acel bărbat să o atingă.

— Te voi face cea mai fericită femeie din lume. Îți voi oferi ce nu-ți poate oferi soțul tău.

— Li voi oferi singur, mulțumesc, se auzi o voce din prag.

Se întoarseră și îl văzură pe Alex rezemat de tocul ușii. Purta o haină roz și o perucă

lungă până la umeri, dar privirea îi era rece.

Locotenentul se îndepărtă de Jessica.

— Domnule, nu am vrut să o jignesc pe doamna.

Expresia din ochii lui Alex nu se schimbă și Jess văzu broboane de sudoare șiroind pe fața

locotenentului.

— Trebuie să plec, murmură el ocolind biroul și îndreptându-se spre ușă.

Alex se dădu la o parte ca să-l lase să treacă, dar nu îl scăpă din ochi.

Jess traversă încăperea în câteva

secunde.

— L-ai speriat rău, Alex, zise ea, încercă să iasă pe lângă el, dar el o opri întinzând braţul.

— Ce faci aici? o întrebă el foarte serios.

— Fereastra era deschisă şi eu...

Alex îi apucă braţul şi luă cuţitul pentru

corespondență, pe care ea încă îl mai ținea.

— Nu mă minți, Jessica. Ai venit aici ca să te întâlnești cu bărbatul ăla?

Ea fu și uimită și ușurată, în același timp.

— E chipeș, nu?

Alex îi strânse brațul.

— Dacă te prind

vreodată cu alt bărbat...

— Ce faci? îți petreci mai mult timp cu contesa? Vrei să te dai la o parte? întrebă ea, uitându-se la burta lui, care îi bloca drumul.

Cum îndrăznea să insinueze că făcea ceea ce făcuse el toată săptămâna?

— Jessica, zise Alex, dar ea ieși din încăpere trecând pe lângă el.

Ajungând în capul scărilor, îndesă documentul în decolteul rochiei și se întoarse la petrecerea doamnei Wentworth.

În seara aceea, acasă, Sophy se duse la Jessica,

în timp ce aceasta se ocupa de socoteli.

— Ce i-ai spus lui Alex? A fost bosumflat toată seara.

— Când eram în camera amiralului, un tânăr locotenent a venit după mine și a încercat să mă facă să mă întâlnesc cu el. Alex a

venit înainte ca el să meargă prea departe, dar apoi Alex m-a acuzat că l-aș fi încurajat pe locotenent. De parcă n-aș avea altceva de făcut decât să flirtez cu un soldat englez.

— E bine ca un bărbat să fie gelos, zise Sophy. Ar trebui să te

îmbraci așa în fiecare zi.

— Să adun scoici îmbrăcată în rochie roșie? Ar râde și scoicile de mine.

— O femeie poate face și alte lucruri, nu numai să adune scoici.

— De exemplu, să coasă, să flirteze cu alți bărbați și să comploteze

pe la spatele soțului?

— Mă bucur că tu nu complotezi, spuse Sophy sarcastic. Jess, îmi împrumuți pelerina ta neagră? Trebuie să ies până afară.

— Desigur, spuse Jess, fără să ridice privirea din registru.

Sophy își puse

pelerina pe umeri și își trase gluga pe cap. Mai avea puțin de mers până la toaletă, când, deodată, o siluetă îi răsări în față din întuneric. O voce cu un accent ciudat, pe care ea nu o recunoștea, zise:

— Te așteptam.

Sophy își dădu seama

imediat că acela era celebrul Cavaler și că o confundase cu Jessica. Deși știa că, de fapt, era Alexander deghizat, îi fu greu să-și amintească acest lucru. Ochii lui, ascunși în spatele măștii, o străfulgerară.

Ea deschise gura să-i explice greșeala, dar

simți vârful unei săbii lipit de gât.

— Nicio vorbă, zise el cu o voce care îi dădu fiori. Dezbracă-te.

Sophy dădu să protesteze, dar el o împunse și mai mult cu sabia.

— Nu mi te împotrivi în seara asta, Jessica.

Astă-seară voi lua ce îmi aparţine.

Felul în care o spuse o făcu pe Sophy să se supună. Se uită în ochii lui și știu că voia să fie a lui.

Cu degete tremurătoare, începu să-și desfacă șireturile rochiei. Uitase că nu era

ea femeia pe care o voia el. Rochia era descheiată până la brâu când Alex își dădu seama de greșeală.

— Sophy! exclamă el dezlipind sabia de gâtul ei.

Contesa nu știa când mai fusese atât de furioasă.,

Acel bărbat îi ceruse cu câteva clipe în urmă niște lucruri delicioase și, apoi, vorbise ca un băiețel neastâmpărat surprins de mama sa.

— Alexander! spuse ea pe același ton. Ce faci aici, în întuneric?

El îi zâmbi și Sophy se simți subjugată de

farmecul lui. Era înspăimântător de fascinant cu masca aceea neagră.

— O aşteptam pe Jessie.

— Alexander, scoate-ţi masca aia.

Discuta mai bine cu el dacă arăta aşa cum îl ştia ea.

— Nu, spuse el încă zâmbind. Jess e înăuntru?

— Ce ai de gând să faci cu ea? Ce ai făcut cu mine adineauri? Alex, trebuie să încetezi cu asta. Întâi, o faci geloasă ca fiind Alex, apoi o ataci costumat ca într-o piesă de teatru. Trebuie

să-i spui adevărul.

— Și tu o placi, nu?

— Da și îmi pare rău că am conspirat cu tine împotriva ei. Poimâine trebuie să plec și, dacă nu-i spui până atunci, îi voi spune eu.

Cavalerul se rezemă de trunchiul unui copac.

— O să fie, supărată

pe mine.

— Și e foarte firesc.

El se îndreptă.

— Dar recompensele de care m-aș bucura sunt uluitoare, zise el cu o voce distantă, ca și cum ar fi contemplat acele recompense. Aș putea fi Alex în timpul zilei, dar, noaptea,

singur cu Jessica, aș putea fi Cavalerul.

— O invidiez, spuse Sophy oftând, după care reveni la subiect. O să-i spui?

— Da, cred că ar fi timpul. Mâine o s-o iau cu mine și o să-i arăt cine e Cavalerul.

— Bine, spuse ea.

Acum du-te până nu te vede cineva.

El o sărută repede și dispăru în pădure.

Când Sophy se întoarse în micul salon, unde o lăsase pe Jessica înconjurată de registre, nu mai găsi pe nimeni. O găsi pe Jess în camera de lângă cea a lui Alex,

înconjurată de o dezordine de nedescris.

— A dispărut, zise ea

— Ce anume?

— Hârtia pe care am găsit-o în camera amiralului. Voiam să aștept până când ieșea Alex ca s-o citesc, dar nu mai e aici.

— Ai pierdut-o

undeva?

Jessica o privi cu ochii mari.

— Nu, am ascuns-o.

Lui Sophy îi trebui un moment ca să înțeleagă.

— Atunci, a furat-o cineva. Cineva știe ce planuri are amiralul. Bănuiesc că n-ai avut timp s-o citești.

— Nu, Alex stă cu ochii pe mine. Dacă a găsit-o Pitman și știe că eu am luat-o...

— Vom afla foarte curând. Stai jos și să facem niște planuri. Poate a luat-o vreun copil să facă o jucărie din hârtie, dar dacă e la domnul Pitman, va

trebui să te scoatem din oraș înainte să încerce să te spânzure.

— Da, șopti Jess așezându-se.

CAPITOLUL DOUĂZECI

— Alex, nu e cam târziu să ieși? Cu sănătatea ta, ar trebui să stai acasă, să te odihnești. Sophy zice...

— Nu vreau să aud ce are ea de spus.

Jess zâmbi în întuneric, ținându-se de

banchetă. O vreme, stătuse numai în compania contesei, dar, acum, Sophy își petrecea mai mult timp cu Jessica și copiii decât cu Alex. Contesa avusese de gând să plece, dar în dimineața aceea, își anunțase intenția de a mai rămâne câteva zile.

— Doar până văd ce se mai întâmplă, spuse ea, dar nu dădu mai multe amănunte.

— Ti-e destul de cald? întrebă Alex.

Jess se înfășură mai bine în pelerina lungă.

— Nu eu sunt cea bolnavă, Alex. Cred că ar trebui să ne întoarcem.

— Hoo, zise Alex trăgând de hățuri. Am ajuns.

Coborî și se duse să o ajute și pe ea, însă Jess era deja jos.

— Se poate vedea tot orașul de-aici, spuse Alex începând să dezlege caii.

— Alex, e zece seara.

Cred că ar trebui să ne întoarcem acasă. Nu dezlega caii.

Însă, el continuă. Se gândea că Jess avea să fie, poate, puțin supărată când avea să audă că soțul ei și Cavalerul erau una și aceeași persoană. Desigur, nu avea niciun

motiv să fie supărată dar cine le cunoștea pe femei? Mai exista și posibilitatea să înțeleagă că ceea ce făcuse el fusese pentru țară și pentru a o proteja pe ea.

Legă fiecare cal cu câte un lanț de fier. Nu, nu exista nicio șansă ca ea să înțeleagă. Era mult

mai probabil că avea să fie la fel de dificilă ca de obicei.

Zâmbi în lumina lunii. Desigur că avea să o calmeze. Avea să o mângâie și...

— Alex, ce zâmbet ciudat. Vrei să-mi spui odată ce voiai să-mi spui și să mergem acasă?

Iarba asta udă o să-ți strice pantofii cei noi.

El o luă după umeri.

— Vino să admirăm priveliștea.

Jess era nerăbdătoare.

— Alex, am văzut orașul Warbrooke noaptea toată viața. L-am văzut de-aici de sute de ori. Stai! Alex, ai

cumpărat alt vas? Asta vrei să-mi spui?

El o întoarse cu spatele la priveliște.

— Jessica, te-am adus aici ca să-ți spun ceva mult mai important decât că am cumpărat un vas.

— E un lugher de vânzar'e care ar fi bun...

El îi acoperi buzele cu un deget.

— Ascultă-mă, Jessica. Hai să ne așezăm aici, ca să-ți vorbesc despre bărbați, femei, încredere, datorie și onoare.

— Bine, dar dacă îți îngheață picioarele sau altceva...

— Uneori, oamenii fac ceea ce trebuie să facă. Poate că, altora, nu li se pare ceva ce trebuie neapărat făcut, dar...

Gândurile Jessicăi începură să rătăcească și, ascultându-l doar pe jumătate pe Alex, privea orașul, care se întindea dedesubt. Văzu torțe

mișcându-se. Cineva descarcă un vas noaptea, își spuse ea.

— ... și învățăm să ne iertăm reciproc și să ne acceptăm reciproc, în ciuda a ceea ce am putea considera defecte și...

Jess continua să privească scena. Torțele se deplasau mai repede

acum, îndepărtându-se de ponton. Încruntându-se, ea studie grupul de oameni mai atent. Alte torțe veneau de pe străzi.

— ... sigur, tu ai început asta, Jessica, și dacă nu erai tu, multe din lucrurile astea nu s-ar fi întâmplat. Nu sunt

supărat pe tine, dar vreau să-ți amintești asta când o să-ți spun...

În lumina lunii, Jessica văzu o siluetă în mișcare. La început, nu deslușsi cine era, dar cum venea în direcția lor, ea văzu mai clar.

Se ridică deodată.

— El e, zise ea.

Alex se uită la ea continuând să stea jos.

— Cine?

— Cavalerul. Mulţimea s-a luat după el!

Alex se ridică zâmbind.

— Jess, te asigur că oricine ar fi, nu e Cavalerul. O fi vreun

pasager clandestin care tocmai a debarcat sau ceva de genul ăsta...

— Uite! strigă ea arătând printre copaci. Acolo, lângă Tribunal. El e, îți spun eu și... Doamne, uite, i-au tăiat calea.

Într-o clipă, își ridică fusta și fugi spre cai.

— Trebuie să-l ajut.

Niciodată nu îl văzuse pe Alex mișcându-se atât de repede și nici nu își închipuia că ar fi fost posibil. Veni într-o clipă în spatele ei, practic îi smulse pelerina de pe umeri și dădu fuga la cai. Eliberă un cal și încălecă fără șa într-o

fracțiune de secundă, în timp ce Jess nu se clintise din loc.

— Întoarce-te acasă, îi strigă Alex pornind în galop, forțând calul să gonească mai tare decât o făcuse vreodată.

Jessica rămase fără grai. Pentru o clipă, nu putu să priceapă ce se

întâmpla. Îl văzu pe Alex coborând dealul ca vântul și îndreptându-se spre mulțimea de oameni cu torțe, dar după aceea nu îl mai văzu în întuneric, în stânga ei, abia îl putea zări pe Cavaler.

— Cei doi bărbați ai mei, spuse ea cu

răsuflarea tăiată.

Ambii ei bărbaţi erau urmăriţi de soldaţii englezi.

Îl zări pe Alex când intră din nou în lumina torţelor pentru câteva secunde. Fu un moment de confuzie, când oamenii se întoarseră şi porniră după Alex,

lăsându-l pe Cavaler.

Toți dispărură din raza ei vizuală.

Se așeză pe pământ, acoperindu-și fața cu mâinile. De ce face Alex așa o nebunie, se întrebă ea. De ce își riscă sănătatea ca să ajute un om pe care îl consideră un idiot?

Jess rămase acolo vreun ceas. Văzu torţele apărând şi dispărând din nou în pădure. Le văzu grupate câte două deplasându-se pe străzi şi, apoi, din nou către ponton.

— L-au pierdut, şopti ea şi porni spre cal.

Trebuia să meargă

acasă să-l ajute pe Alex.

Cavalerul se ducea acolo unde locuia – poate în brațele soției sale iubitoare – dar Alex avea să aibă nevoie de ea..

Nu îi fu ușor să conducă șareta cu un singur cal pe dealul abrupt, dar nu băgă de

seamă. Singura ei grijă era să fie acasă când se întorcea Alex. Din moment ce îi urmărise pe soldaţi de sus, ştia pe unde se aflau şi evită locurile respective. Nu voia să-i întâlnească şi să fie nevoită să le explice de ce luase soţul ei celălalt cal.

Ajunse înapoi acasă fără să vadă prea mulți oameni sau vreun soldat englez. După ce lăsă șareta omului de la grajduri, Jess se îndreptă spre camera lor.

Dar Sayer o strigă și, până să își dea seama ce se întâmplă, începu să plângă pe umărul

bătrânului, povestindu-i tot.

— Îl iubești, nu? o întrebă Sayer, mângâindu-i părul, îl iubești pe fiul meu mai mult decât pe frumosul și virilul tău Cavaler?

— Da, spuse ea trăgându-și nasul. Alex se smiorcăie și se plânge

și e foarte dificil, dar e un om bun. Ajută cât poate, ținând cont de starea sănătății lui. Dar în seara asta a fost prea mult. Nu poate să călărească așa. N-o să reziste.

Sayer o strânse în brațe.

— Eu îmi fac griji

pentru sănătatea ta. Cred că e timpul să se termine cu șarada asta, zise el și o îndepărtă puțin. Du-te în camera ta, așteaptă-l pe Alex și, mâine după-amiază să veniți amândoi aici pentru ceaiul de la ora patru. Să nu-l lași pe Alex să inventeze nicio

scuză, să-l aduci aici.

— Dacă se va simți bine, zise ea. Mai bine încălzesc niște apă. Va’avea nevoie pentru picioare.

Sayer îi mângâie părul.

— Da, răsfață-l în seara asta, pentru că, după ziua de mâine, nu

vei mai simți dorința să o faci.

— Ce vrei să spui?

— O să-ți spun mâine. Acum du-te și ocupă-te de soțul tău. Ne vedem la ceai.

— Am înțeles, domnule, spuse Jess sărutându-l pe obraz și ieși din cameră.

— Cine era? îl întrebă Alex pe Nick.

Alex abia reușise să scape de soldații englezi și să ajungă acasă, unde el și Nick stăteau acum în întuneric, în spatele grajdurilor.

— Habar n-am, spuse Nick căscând. Cineva mi-a spus că amiralul a

auzit că va veni un vas cu marfă de contrabandă. Plănuia să controleze vasul în noaptea asta.

— Dar cineva costumat în Cavaler le-a distras atenția soldaților, spuse Alex, mascându-și furia. Cineva s-a dat drept

mine.

— Unde era Jessica? Pare să...

— Cu mine, zise Alex repede. Am dus-o la Megammon Peak ca să-i spun că eu sunt Cavalerul, dar s-a uitat în jos și l-a văzut pe Cavaler gonind prin oraș, cu soldați în față și

în spate. Abia am apucat să ajung acolo la timp, înainte să-l prindă pe nesăbuit. Eu n-aș fi făcut niciodată o asemenea nebunie.

— O să-i spui Jessicăi că tu ești Cavalerul? îl întrebă Nick zâmbind. Fata aia o. Să-ți spună câteva.

— De ce crezi că am dus-o așa departe de oraș? Nu vreau ca Pitman să audă ce-mi spune.

În ciuda vorbelor sale, Alex zâmbi.

— Sincer, o să mă bucur când o să afle. Nu vor mai fi secrete între noi.

— Și nici paturi separate.

— Hai să mergem acasă, spuse Alex aranjându-și peruca. O s-o scot pe Jess mâine și o să-i spun. Până atunci, am de gând să aflu cine e impostorul.

Jessica trebui să aștepte două ore până se

întoarse Alex, intrând pe fereastră. Arăta îngrozitor. Hainele îi erau ude și murdare de noroi, peruca îi era strâmbă și era tras la față și obosit.

— Jess! exclamă el când o văzu. Ar trebui să fii în pat.

— Și tu la fel, zise ea

ajutându-l să escaladeze fereastra, după care îl conduse până la pat și îl împinse să se așeze.

Imediat îi scoase pantofii uzi și îi înveli picioarele într-un prosop cald.

— Jess, spuse el cu amuzament în glas. Ce-i asta? Ce faci?

— Alex, n-ar trebui să gonești așa, spuse ea privindu-l cu ochi rugători. Ai putea păți ceva. Inima ta nu suportă asemenea escapade.

El o privi.

— Ți-ai făcut griji pentru mine?

— Bineînțeles. Haide,

scoate hainele astea – bine, nu mă uit – și bagă-te în pat. Poftim o perucă uscată, dacă tu crezi că nu suport să văd un cap chel. Și ți-am pregătit supă. O să-ți dau să mănânci imediat ce vei fi în pat.

Alex se dezbrăcă într-un timp record, își puse

cămașa de noapte uscată și peruca și se vârî în așternut. Luă un aer de om bolnav și îi strigă Iul Jess că era pregătit.

Ea veni cu un castron cu supă, îi puse un șervet sub bărbie și începu să-i dea să mănânce.

— De ce ai luat-o așa

la goană? îl întrebă ea pe un ton mustrător.

El o privi pe deasupra lingurii.

— Nu voiam să fie prins Cavalerul. Înseamnă atât de mult pentru tine.

Ochii lui Jess se umeziră pentru moment.

— Ți-ai riscat viața doar ca să salvezi un bărbat pentru că îl plac?

Alex ridică din umeri în semn că nu putea face altceva.

Ea zâmbi și, aplecându-se, îl sărută pe frunte, după care continuă să-i dea să mănânce.

— Ai făcut un gest foarte nobil, dar sănătatea ta e mai importantă pentru mine decât cea a Cavalerului. El se poate descurca singur, nu are nevoie... Alex! Te simţi bine?

El o apucă de braţ şi o trase pe pat.

— Repetă ce ai spus.

— Am zis că el pare foarte capabil să-și poarte singur de grijă. Nu vreau să-ți riști...

— Nu, spune-mi că sănătatea mea înseamnă foarte mult pentru tine.

Îi ținea mâinile între-ale sale și o privea intens.

Jess își privi mâinile

și roși.

— Poate că am spus unele lucruri în trecut, despre hainele tale și că ești leneș și altele, dar, de fapt, te plac mult.

— Cât de mult?

Jess nu ridică privirea.

— Mă placi îndeajuns de mult ca să mă

iubești?

Jess urcă în pat lângă el, îl înlănțui cu mâinile și cu picioarele și puse capul pe umărul lui.

— Alex, Cavalerul nu e real. E vorba doar de fizic. Pe tine te plac mai mult, de aceea mi-a fost așa frică în seara asta. Poate că n-o să te am

mult timp, dar voi face tot ce-mi stă în putință să te țin în viață cât mai mult. Jură că n-o să mai gonești niciodată după Cavaler.

— Cred că pot să fac asta, zise el trăgând-o mai aproape.

— Ce voiai să-mi spui în seara asta? îl întrebă

ea somnoroasă.

— Nu cred că e momentul potrivit, zise el ținând-o în brațe. Nu vreau să stric aceste clipe. O să-ți spun mâine.

— După ce bem ceaiul cu tatăl tău, murmură ea.

Alex îi mângâie părul

și o susținu când el se ridică în capul oaselor, pentru a privi răsăritul soarelui, gândindu-se cât de frumoasă putea fi viața. Acum avea ceea ce își dorea cel mai mult: dragostea Jessicăi. Știa că ea l-ar fi iubit oricum, chiar dacă era bolnav, chiar dacă purta

peruci oribile, chiar dacă mințea puțin în legătură cu fizicul său și cu activitățile sale nocturne. Nu mulți bărbați aveau ocazia să verifice dragostea soțiilor lor așa cum făcuse Alex.

Zâmbi și o trase mai aproape. În seara

următoare avea să-i spună tot și ea avea să înțeleagă. Dacă era capabilă să-l iubească în ciuda înfățișării sale deloc atrăgătoare, sigur avea să și înțeleagă.

Dar, pentru orice eventualitate, își spuse el zâmbind, mai bine scotea din cameră tot ce

se putea sparge. Poate că Jess nu avea să înțeleagă imediat. Dar avea s-o îmblânzească el, oh, da.

— Arăți superb, Jessica, spuse S.ayer Montgomery. Asta e rochia roșie făcută la comanda contesei? Alex, nu ți se pare că arată superb?

Alex nu răspunse.

Jess râse.

— Cred că-i place rochia.

Sayer se uită de la unul la celălalt.

— Amândoi păreți fericiți azi. S-a întâmplat ceva?

Jess puse jos ceașca de ceai.

— Mă bucur că nu l-au prins pe Cavaler aseară. Ai aflat ceva?

— Doar că a scăpat și că au descărcat marfa de contrabandă la timp.

Jessica îi umplu ceașca lui Alex, în timp ce el stătea tolănit în fotoliu. Știa că îi place să-și necăjească tatăl.

— Mă întreb de unde știa Cavalerul de transport? zise Sayer.

— Și eu aș vrea să știu asta. Bănuiesc că ăsta era mesajul primit de amiral, dar eu nu i l-am dat Cavalerului. Nici n-am avut timp să-l citesc înainte sămi fi fost furat.

— Crezi că însuși Cavalerul l-a luat din camera ta? întrebă Sayer.

— În plină zi? Mă îndoiesc...

— Ce? strigă Alex, ieșind din apatia sa. Tu ai luat mesajul de la amiral? Asta făceai în camera lui?

— Alex, calmează-te, te rog.

El țâșni în picioare, răsturnând fotoliul și gata să dărâme masa de ceai.

— Sophy știa de asta? Ea te-a ajutat? Vă omor pe amândouă. Tu și rochia asta blestemată. Dacă n-ar fi fost asta,

mi-aș fi dat seama ce pui la cale. Dumnezeu mi-e martor, Jessica...

— Stai jos, tună Sayer, făcându-l pe Alex să se întrerupă. Nu permit să i se vorbească astfel unei doamne în prezența mea.

Alex se trânti în fotoliu bosumflat. Ochii

săi îi spuneau lui Jess că avea să se ocupe de ea mai târziu.

— Vreau să-ți săruți soția și să-ți ceri scuze pentru ieșirea ta. Asta a moștenit de la mama lui. Niciun bărbat Montgomery n-a țipat vreodată la o femeie.

Alex stătea nemișcat,

strângând din dinți.

— Îmi place ideea asta, zise ea, deloc tulburată de ieșirea lui Alex.

Își făcea griji doar că nervii aceia nu-i făceau bine la inimă.

Sayer se uită furios la fiul său, până când Alex îi luă mâna lui Jess, i-o

sărută și mormăi niște cuvinte incoerente.

— Oh, spuse ea vădit dezamăgită.

— Afurisit să fii! strigă Sayer ignorând-o pe Jess. Nu ești fiul meu. Te-am văzut cum o sărutai pe italianca aia și nu-i ajunge lui Jess nici la degetul mic. Nu ești

destul de bărbat încât să-ți sărute soția?

Alex schimbă o privire plină de furie cu tatăl său, după care o trase pe Jess în brațele sale. În ciuda faptului că erau despărțiți de măsuța de ceai, iar fursecurile și cestile s-au răsturnat, Alex o sărută

pe Jessica cu toată pasiunea pe care o ținuse în el săptămâni întregi.

— Poftim! îi strigă Alex tatălui său împingând-o pe Jessica înapoi în fotoliul ei. Poate că nu sunt în stare să te mulțumesc altfel, dar pot să-mi sărut

soția.

Și, după ce spuse aceste cuvinte, ieși furios din cameră.

Sayer se uită la Jess, care rămăsese complet uluită.

— Du-te după el, îi spuse el cu blândețe.

Jessica se ridică încet și se duse la ușă. Avea

privirea înceţoşată când străbătu holul şi se opri când auzi voci.

Eleanor şi Sophy stăteau în camera lui Sophy. Jess închise uşa, se rezemă de ea şi stătu câteva clipe să îşi revină.

— Alexander e Cavalerul, spuse ea cu o voce sugrumată.

— Da, draga mea, așa e, spuse Eleanor.

Jess se așează. Atâtea gânduri îi treceau prin minte. Era căsătorită cu Cavalerul. Alexander cel slăbit era Cavalerul.

— Eu sunt ultima care a aflat?

— Nu ultima, sunt sigură, spuse Sophy.

Jess respiră adânc.

— Cine mai știe?

Eleanor ridică privirea de la cusut.

— Păi, să vedem, Nicholas, Nathaniel, probabil Sayer, Sam și...

— Sam! Dar are doar doi ani. De ce am aflat eu ultima?

— Probabil că Alex s-

a temut să nu pățești ceva. Jessica stătu nemișcată o clipă, încercând să rumege vestea. Cum izbutise să țină asemenea secret? De ce nu ghicise ea?

— Tu cum ai aflat?

Eleanor zâmbi.

— Nu poți să ții un secret față de o femeie

care îți spală rufele. Bărbații par să creadă că niște spiriduși mici și verzi le spală lucrurile și le pun la loc. Alex nici n-a observat că am spălat de două ori hainele Cavalerului și le-am ascuns la loc. A trebuit să le usuc agățate pe sub cămășile mele de

noapte.

Jess se uită uluită la sora ei, după care se întoarse spre Sophy.

— Și tu?

— L-am cunoscut în Italia. N-a avut niciodată febră.

— Și Nate? o întrebă Jess pe Eleanor.

— Din câte mi-am

dat seama, Sayer l-a trimis pe Nate să afle cine e Cavalerul. Nate l-a urmărit pe Alex

— Știi cum e mereu acolo unde nu trebuie.

— Bănuiesc că de aceea îl adoră Nate și Sam pe Alex, spuse Jess, care nu se mai simțise niciodată atât de

groaznic. Dar Sayer strigă mereu la Alex, adăugă ea, sperând că nu era adevărat că ea era singura care nu știa.

— Alex nu știe că tatăl său știe și domnul Montgomery nu i-a spus niciodată. Bănuiesc că simte că, dacă Alex nu are încredere în el, nici

el nu are încredere în Alex. Cel puțin, bărbații Montgomery pot să țină secrete unii față de alții – chiar dacă nu și față de femeile lor, spuse Eleanor râzând.

Încredere, se gândi Jess. La asta se rezuma totul: la încredere.

Mintea începu să-i

funcţioneze din nou. Începu să-şi amintească lucruri.

Noaptea nunţii lor, când Alex îi spusese să iasă din camera lui, apoi Cavalerul intrase pe fereastră. Alex îi spusese despre Cavaler că era incompetent, iar

Cavalerul se supăra

pe ea când repeta cuvintele lui Alex. Iar când explodase praful de pușcă, ea își făcuse griji că avea mâinile murdare de sângele Cavalerului și, totuși, Alex îi sărise în ajutor, un Alex care o văzuse cuprinsă de temșri și o lăsase să sufere în loc să-i spună

adevărul. Și Alex aranjase ca Ethan să se însoare cu Abigail.

— Cum a început totul? întrebă Jess.

Cum putuse Alex să o facă să treacă prin toate? Cavalerul zicea că o iubește; Alex zicea că o iubește; totuși, ambii bărbați – nu, acel bărbat

– îi făcuse viața un iad.

Sophy și Eleanor povestiră tot ce știau despre Alex, cum se transformase în Cavaler, cum izbutise să ascundă acest lucru de locuitorii orașului.

— Cavalerul n-a vrut să se însoare cu mine, șopti Jess. L-am

implorat, dar el m-a refuzat. A zis că Alex „nu putea” să facă dragoste cu mine.

— Ce? întrebă Eleanor. Nu te-am auzit.

— Cine a fost Cavaler aseară când eu și Alex eram pe deal?

De ce nu văzuse cât de puternic era când

încălecase? Nu se gândise decât la faptul că își punea sănătatea în pericol.

— O să-i pun eu sănătatea în pericol, mormăi ea.

— Nimeni nu știe cine a fost, zise Sophy. Îmi închipui că Alex e foarte furios din cauza

asta.

Jess se ridică.

— O să-l fac eu să se înfurie și mai mult, zise ea și ieși din cameră.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Era târziu când Jess dădu buzna în camera pe care o împărţea cu Alex. Inima îi bătea cu putere şi respiraţia îi era întretăiată.

Imediat, expresia de îngâmfare de pe chipul lui Alex dispăru.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu pot să-ți spun. Ar fi prea mult pentru inima ta slăbită.

— S-o ia naiba de inimă! zise el apucând-o de brațe. Ce s-a-ntâmplat, Jessica?

Ea respiră adânc înainte să răspundă.

— E vorba de

Cavaler.

Expresia de îngâmfare reapăru pe chipul lui Alex.

— Da, draga mea, știu că știi.

Jess duse mâna la frunte, prefăcându-se distrusă.

— O femeie poate iubi doi bărbaţi în

același timp? Pe tine, pentru inteligență și pe Cavaler, pentru sărutări ca cele din seara asta, din pădure?

Alex zâmbi ca un om care știe foarte multe.

— Sigur că poți, draga mea, dacă sărutările lui sunt... în pădure? în seara asta?

Când? -

— Chiar adineauri. Am fost în brațele lui acum câteva clipe. Ah, Alex, îmi ești un prieten atât de bun. Pot să-ți împărtășesc și cele mai ascunse gânduri, nu? Urăsc secretele, tu nu?

— Ce secrete? Sărutul nostru din seara asta?

Jess, pot să-ți explic. Am avut motive să fac ce am făcut, spuse el privind-o rugător.

— Nu, nu, sărutările lui, spuse Jess cuprinzându-se cu brațele. Brațele lui. Trupul lui. În seara asta, când ma atins...

— Cine te-a atins?

Ea îl privi surprinsă.

— Alexander, de obicei, înţelegi mai repede. Sărutările Cavalerului, bineînţeles. Când m-a atins în seara asta, am...

— Cavalerul te-a sărutat în seara asta? Te-a mai sărutat cineva în afară de mine în camera

tatălui meu?

— Știam c-o să înțelegi. Ceea ce e între mine și Cavaler e mai mult decât o simplă pasiune, e o uniune a minților. Ah, Alex, aș vrea să-l pot uita. Vrei să mă săruți din nou? Să încerci să mă faci să uit.

După câteva clipe de

tăcere, Alex o îmbrățișă și o sărută cu pasiune.

Jessica închise ochii în brațele lui.

— Poți să încerci mai tare, te rog? îl întrebă ea brusc, cu puțină exasperare în glas. E important, Alex.

El clipi de câteva ori și, apoi, îi sărută fața,

gâtul și urechile, lăsându-și mâinile să-i mângâie trupul cu frenezie.

Jess se desprinse de el și oftă.

— Nu e la fel. Cred că sunt genul de femeie care iu bește un singur bărbat. Alex, vom fi întotdeauna prieteni,

dar, fizic, nu e același lucru.

Alex păru incapabil să vorbească.

Jess căscă.

— Cred c-o să mă duc la culcare, zise ea întorcându-i spatele.

Alex o apucă de braț și o întoarse spre el. Își, scoase peruca,

descoperindu-și părul des și negru.

— Jess, eu sunt Cavalerul, spuse el.

Ea făcu ochii mari, surprinsă.

— Alex, ți-a crescut părul din nou.

— N-a crescut din nou, a existat întotdeauna.

— La să văd.

El lăsă capul în jos și ea îi examină părul.

— Încă mai e puțin rar pe alocuri, dar nu-ți face griji, probabil că va crește curând. Sigur e datorită faptului că am avut grijă de tine. Acum, scuză-mă, dar aș vrea să mă odihnesc, zise ea și

porni spre camera ei.

— Jess, nu m-ai auzit? Eu sunt Cavalerul.

— Da, sigur că ești, dragul meu, și, Alex, habar nai cât îmi place gelozia ta, spuse ea zâmbindu-i cu drag.

— Gelos pe mine însumi? Eu sunt...

Ea îi acoperi buzele

cu degetele.

— Alex, nu uita de sănătatea ta. Nu te agita. E drăguț din partea ta că vrei să-mi faci pe plac, dar nu uita că nu poți păcăli o femeie care a sărutat ambii bărbați. În seara asta, l-am sărutat pe Cavaler și, crede-mă, săruturile sunt diferite.

El o sărută din nou cu pasiune.

— Cavalerul sărută mai bine?

Jess își reveni după câteva clipe.

— Da, spuse ea, în final. Noapte bună, Alex, adăugă apoi și îi închise ușa în nas.

Imediat cum ajunse

în camera ei, își puse un pahar cu apă, începu să bea. Dar când se gândi mai bine, își aruncă apa în față.

— O să fie mai greu decât m-am așteptat, murmură ea.

Încă mai tremura când se urcă în pat și, în timp ce își spunea

rugăciunea de fiecare seară, zise, „Doamne, iartă-mă că am mințit, dar dacă e un bărbat care merită ceea ce va primi, Alexander Montgomery e acela.”

Adormi greu și de două ori se trezi auzindu-l pe Alex plimbându-se de colo-

colo în camera alăturată. Ea zâmbi și își spuse, sunt măritată cu Cavalerul, se întoarse pe partea cealaltă și adormi din nou.

Când se făcu dimineaţă, se întinse fericită și se gândi la ce aflase cu o zi în urmă. Nu îi venea să creadă că

ambii ei bărbați erau, de fapt, unul singur, dar îi plăcea foarte mult ideea.

Desigur, nu avea să-i arate lui Alex cât era de fericită – cel puțin, nu încă. El nu îi spusese că era Cavalerul, pentru că o considerase prea proastă ca să țină secretul – sau prea

frivolă sau prea cine știe cum credea el.

Când își amintea toate dățile când Alex o făcuse să-l apere pis Cavaler și cum Cavalerul spusese lucruri oribile despre Alex...

Auzi clanța ușii mișcându-se și se cuibări în așternut,

prefăcându-se că doarme.

— Jessie.

Ea se întoarse somnoroasă spre el. Nu purta peruca, dar își pusese căptușelile. Avea ochii roșii, pentru că nu dormise și părea distrus. Niciodată un diavol nu păruse mai angelic.

Jessica îi zâmbi dulce.

— Ai dormit bine, Alex? îl întrebă ea aproape torcând, amintindu-şi dăţile când Cavalerul o făcuse să ţipe.

— Aş vrea să vorbesc cu tine.

Ea se ridică în capul oaselor în pat.

— Desigur. Sunt mereu gata să ascult, orice ai avea să-mi spui..

El se așează pe un taburet lângă pat, cu brațele sprijinite pe saltea. Își privi mâinile.

— Alex, spuse ea încet, înțeleg în legătură cu aseară. Sunt sigură că te-a supărat faptul că

tatăl tău e dezamăgit de tine, dar i-am spus cât bine faci pe-aici. Nu-ți face griji, până la urmă, va înțelege că valorezi ceva. Nu trebuie să te prefaci că ești Cavalerul ca să ne câștigi dragostea, pe a lui sau pe a mea.

Alex nu ridică

privirea.

— Jess, ce ai simți dacă ai afla că eu am fost Cavalerul?

Ea așteptă până când el o privi și răspunse cât putu de simplu și de inocent.

— Te-aș urî. N-aș mai putea să-ți vorbesc vreodată, cu atât mai

puțin să locuiesc cu tine. E prea groaznic ca să mă gândesc. Ar însemna că tu ai fost cel care mi-a spus despre Cavaler că e incompetent și, totuși, când i-am repetat asta Cavalerului – tu – tu te-ai înfuriat pe mine și m-ai făcut să mă simt îngrozitor. Și asta ar

însemna că pe tine te-am implorat să te însori cu mine – ah! ce umilitor a fost! — și, totuși, știai că mă voi mărita cu tine. Nu, Alex, nu pot să cred că un bărbat ar fi în stare să fie așa un ticălos mincinos, prefăcut și laș. Aș urî sincer un om care

ar juca asemenea joc oribil. Să se joace cu sentimentele mele, cu viața mea.

Se opri și zâmbi.

— Nu, Alex, tu ești un om bun și de aceea te iubesc. Știu că, dacă altele ar fi fost împrejurările și dacă ți-ar fi permis sănătatea, ai

fi fost la fel de viril ca și Cavalerul, dar nu cred că ai putea fi atât de necinstit încât să fii și Alexander Montgomery și Cavalerul.

Clipi des și făcu ochii mari.

— Ți-am răspuns la întrebare?

Alex era alb la față

când încuviință.

— Ai de gând să mai porți peruca aia acum, că ți-a crescut părul?

— Nu... nu m-am gândit la asta, zise el cu o voce răgușită.

Ea se aplecă și îi șopti lângă obraz.

— Încă e puțin cam rar, poate ar trebui să-l

ascunzi și să te rogi să crească mai des. În momentul ăsta, peruca arată mai bine.

Trei zile, Jessica își dădu toată silința să-i facă viața lui Alex un iad și o făcu în așa fel încât nimeni – cu excepția lui Eleanor – nu o putea învinui. Îl trata ca și

cum ar fi fost un bebeluș, îi vorbea ca unui copil neascultător – și făcea tot ce putea ca să-l incite sexual.

Își făcuse altă rochie, de data aceasta, din satin verde ca smaraldul, și își acoperea decolteul adânc cu o dantelă care fusese a mamei lui. Când

erau singuri în camera lui, Jess scotea dantela și se apleca în fața lui atât de des, că ajunsese să o doară spatele. Dar merita orice efort ca să-l vadă asudând.

La cină, îi tăia friptura, îi spunea să-și mănânce legumele, nu îi lăsa pe copii să sară pe el

și, în general, trebuia să se știe cât de slăbit era.

Eleanor o privea furioasă, în timp ce ochii lui Sophy sclipeau de încântare. Aceasta anunță chiar că avea să mai rămână câteva zile.

Nici Marianna, nici Pitman nu sesizară ceva diferit în purtarea

Jessicăi.

Iar ea nu pierdea nicio ocazie să-i spună lui Alex cât de mult se bucura că el nu e Cavalerul. Apoi îi spunea că, dacă ar fi fost Cavalerul, ea ar fi putut să i ia costumul negru și să călărească alături de el. Își închipuia ce cuplu

romantic ar fi fost, domnul și doamna Cavaler. Iar dacă ar fi fost spânzurați, lațurile lor ar fi fost alăturate.

De fiecare dată când vorbea despre asta, Alex devenea mai palid și Jess se înfuria și mai tare pe el. De ce o credea atât de proastă?

În după-amiaza celei de a treia zile, ea îi spuse lui Alex că se ducea în Golful Farrier. El era atât de mohorât, încât ea trebui să repete de trei ori până când el înălță capul și o auzi.

Jess se duse în salonul comun, unde Eleanor era aplecată deasupra

focului.

— Ai face bine să termini cu asta, îi zise ea. Omul ăsta te adoră și tu îl faci să sufere cumplit.

— Și eu am suferit din cauza lui, zise Jess înfigând o rădăcină de oțetar într-o frigăruie și începând să o prăjească.

— Ce faci acum?

— Prepar un „medicament” pentru soțul meu, spuse Jess zâmbindu-i surorii ei, după care dădu drumul rădăcinii arse într-o cană cu apă fierbinte și i-o duse lui Alex. Poftim, dragul meu, zise ea pe un ton cu care cineva i-

ar fi vorbit unei persoane în vârstă și invalide. Asta o să te facă să te simți mai bine, adăugă apoi și îi dădu cana.

Alex mirosi conținutul și se strâmbă.

— Haide, ia-ti medicamentul. Bea ca un băietei cuminte, zise

ea și se întoarse în așa fel încât să-l vadă pe Alex cu coada ochiului.

Văzu cum aruncă pe fereastră conținutul cănii.

Când se întoarse, luă cana.

— Bravo, acum odihnește-te. Mămica are câteva drumuri de

făput.

Jessica ieși din casă în câteva clipe și o luă la fugă spre Golful Farrier. Se gândi că Alex trebuia să vâslească până la Insula. Fantomei, să se costumeze și să vină la ea. Era absolut sigură că avea să-l vadă pe Cavaler. Și era pregătită

pentru el.

Se bucură atât de mult când îl văzu, că nu știa dacă își mai poate duce la capăt planul. Când el veni alergând spre ea, văzu cât de mult semăna cu Alexander. Mâinile lor erau la fel, Cavalerul avea mersul caracteristic

Montgomery-ilor, cu umerii în spate și pasul ușor, iar buzele le erau la fel.

Jess desfăcu brațele. Cum de nu observase că buzele lui Alex și ale Cavalerului erau identice? Cum putuse să le dorească pe ale unuia și nu și pe ale celuilalt?

Cavalerul se năpusti asupra ei imediat și Jess știu că mai bine spunea ce avea de spus, altfel își pierdea cumpătul.

— Părul i-a mai crescut, dar e atât de rar, încât e jalnic și răsuflarea îi miroase oribil, de parcă ar putrezi pe dinăuntru.

Cavalerul îi mușca ușor gâtul.

— Ce? murmură el.

Ei îi era cam greu să gândească.

— Mă tem că soțul meu o să moară. Tine-mă strâns, te rog! îmi place atât de mult să-ți simt brațele puternice. Alex e atât de slăbit. Te

rog, fă dragoste cu mine!

El se opri în timp ce îi desfăcea șireturile rochiei.

— Să fac dragoste cu tine? Dar ești măritată. Măritată cu alt bărbat, zise el îndepărtându-se.

— Cred că Alex ar înțelege, zise Jess agățându-se de el.

— Ar înțelege dacă un alt bărbat ar face dragoste cu soția lui? Niciun bărbat nu înțelege asta, zise el apoi făcând câțiva pași mai departe de ea.

— Nu e un bărbat în adevăratul sens al cuvântului. Nu e complet, întreg, zise ea

înconjurându-i gâtul cu braţele.

Cavalerul i le dădu la o parte, însă.

— Ar putea veni după tine.

— Nu, i-am dat o licoare să doarmă. Va dormi toată noaptea. Nu va veni.

— L-ai drogat?

întrebă el stupefiat.

— Voiam să fiu singură cu tine. Știam c-o să vii în seara asta. Simțeam. Vino înapoi lângă mine. Putem să facem dragoste toată noaptea.

— Credeam că ești o femeie cinstită, Jessica Taggert, dar îmi dau

seama că nu ești.

— Cine ești tu să vorbești despre cinste? Tu, care m-ai încurajat să mă mărit cu alt bărbat. Tu, care te-ai furișat în camera mea în noaptea nunții mele, când bietul meu soț era la numai câțiva pași.

— E altceva la un

bărbat.

— Pe naiba! izbucni ea, șocându-l și mai mult. Haide, pleacă! îl prefer pe soțul meu mirositor, chel și care nu sărută bine. Măcar el e deștept, zise ea plecând.

Când ajunse acasă, Jessica se simțea ușor

vinovată. La urma urmei, Alex suferea pentru că o iubea. Îi era teamă să-i spună că el era Cavalerul ca să nu-l urască.

Dar apoi își aminti numeroasele lucruri mizerabile pe care i le făcuse el și ca Alex și în postură de Cavaler, încât

redeveni hotărâtă.

Eleanor o opri a doua zi dimineaţă.

— Jessica, indiferent ce îi faci lui Alexander trebuie să înceteze. Arată tot mai rău. Şi de ce tot respiră în mâini şi apoi le miroase? Iar azi-dimineaţă m-a întrebat ce efect are peruca

asupra părului cuiva.

Jess zâmbi.

— Nu fac nimic ce nu merită. Când mă gândesc prin ce m-a făcut el să trec...

— Da, prin ce v-aţi făcut amândoi să treceţi. Cred că ar trebui să-i spui că ştii.

— Nu încă.

— Jessica, dacă nu-i spui curând,. N-o să mai rămână cine știe ce din el. Nu vrea să mănânce nimic atins de tine.

Jessica râse.

— L-ai spus Cavalerului că l-ai otrăvit pe Alex?

— Cam așa ceva.

Încă mai zâmbea

când o opri John Pitman. În general, făcea tot posibilul să îl evite și se bucura că acea casă era suficient de mare.

— Vreau să cumpăr golful ăla al tău.

— Ce? întrebă ea având impresia că nu auzise bine.

Golful unde se afla

casa dărăpănată a familiei Taggert nu valora aproape nimic.

Pitman repetă și, de data aceasta, îi oferi și o sumă mare.

Dacă ai cap, acum e timpul să-l folosești, își spuse ea.

— Vândut, spuse ea zâmbind. E al tău.

Și voi face tot ce-mi va sta în putință să aflu de ce îl vrei, adăugă în sinea ei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Jessica îl ţinu sub observaţie pe Pitman două zile şi două nopţi până când putu să-l urmărească. Avusese grijă să nu-i spună nimic lui Alex în legătură cu planul ei ca să nu se simtă dator să o

„salveze”.

Ieși pe fereastră și se luă după el. Păstră o distanță destul de mare, deoarece știa unde se duce.

Când ajunse la casa familiei Taggert, el se opri, se uită în jur, după care scoase o plasă din haină și o aruncă în apă.

Pescuiește noaptea? se întrebă Jessica. Pentru ce?

În clipa următoare, simți o greutate mare asupra ei și o mână îi acoperi gura.

— Taci, îi șopti Alex la ureche.

Ea se zbătu puțin și trase aer în piept când el

îi dădu drumul.

— Era să mă sufoci! Ce cauţi aici?

El se întinse lângă ea. Purta cea mai mică dintre perucile sale şi o haină maro, simplă.

— Te-am auzit mişcându-te şi am venit să văd ce faci.

— De ce nu dormeai?

Fața lui era foarte aproape de a ei și îi aruncă o privire atât de fierbinte, încât Jess simți cum i se încălzește pielea.

— Nu prea am dormit în ultima vreme.

Jess încercă să-și revină.

— Alex, nu suporți

umezeala. Insist să...

— Taci! îi porunci el uitându-se la Pitman printre copaci. Spune-mi ce se petrece. Şi nu vreau minciuni, Jessica.

Ea zâmbi în întuneric. O uimea faptul că nu-şi dăduse seama că Alex şi Cavalerul erau unul şi

același.

— Pitman mi-a oferit o grămadă de aur pentru pământul meu.

— Pentru pământul ăsta? întrebă el uluit.

Ea îi aruncă o privire plină de dezgust.

— Ce face?

Jess se chinui să deslușească ceva.

— A tras o plasă plină de stridii, le deschide și acum le aruncă..

Alex se ridică puțin.

— Bagă stridia aia în buzunar?

Jess zâmbi.

— Stridii în sos de scame.

Alex se strâmbă.

Ea se așează din nou și

îl studie pe Alex. Căptușeala pantalonilor îi ascundea coapsele musculoase, dar gambele sale nu aveau nevoie de umplutură.

Erau astfel după ani de zile de mers pe punte.

— Dacă ar fi aici Cavalerul, spuse ea

oftând nostalgic. Ar ști ce să facă.

Alex se așează lângă ea, fără să-l scape din ochi pe Pitman.

— Parcă ziceai că are mușchi, nu minte.

— Când e vorba de acte de curaj, intuiește ce trebuie făcut. Ca un animal.

Alex coborî privirea.

— Jess, te vezi din nou cu el?

— Nu în sensul la care te referi tu. Încearcă să mă convingă să mă culc cu el, dar îi rezist. Sunt soţia ta credincioasă.

— Minei...

— Pleacă, zise ea

rostogolindu-se sub trupul lui Alex și căutându-i căldura.

Dacă era un lucru la care se pricepea, acela era să-l reducă la tăcere pe Alexander.

Alex păru să uite de Pitman și, întinzându-se lângă ea, începu să o sărute.

Jess începea să se piardă cu firea.

— Alex, nu crezi că ar trebui să vedem ce făcea Pitman?

— Imediat, murmură el, căutându-i buzele din nou.

— Alex! spuse ea împingându-l cu toată puterea. Întâi, nu pot să

te fac să mă săruți și, acum, nu te mai oprești. Să plecăm de-aici, mi s-a făcut frig, minți ea.

Adevărul era că spatele începuse să-i transpire.

Va trebui să încetez curând cu asta, își spuse ea, pentru că n-o să pot rezista.

Reuși să iasă de sub Alex și să se ridice. Pieptul îi tresălta, fața îi era îmbujorată, iar trupul îi tânjea după al lui. Își ridică fustele și o luă la fugă spre apă.

Când era departe de Alex, putea să gândească mai limpede. Știa că, în spatele casei, rămăseseră

niște plase rupte. O alese pe cea mai bună dintre ele. Când se întoarse, îl găsi pe Alex pe mal.

Refuză să se uite la el. Dacă îi mai arunca multe priviri fierbinți și pline de dorință, aveau să ajungă să se tăvălească pe nisip.

— Jessie.

— Stai acolo și caută niște pietre. O să scot niște stridii, iar tu o să le deschizi. Și să nu îndrăznești să mă atingi. Du-te!

Alex zâmbi slab și o lăsă, căci ea îi aruncase deja câteva stridii.

— Știi, Jess, nu sunt

chiar atât de bolnav cum crezi. De fapt, în lumina asta a lunii ești atât de frumoasă, încât aș putea să...

— Să ce? întrebă ea cu nerăbdare.

Poate fusese pedepsit suficient. Poate că ea fusese pedepsită suficient. Poate ar fi

trebuit să-i spună că știa.

Alex se apropie de ea.

— Privește, zise el ținând între degete o perlă perfectă.

— Perle? îngăimă ea. În apele astea? Nu-i de mirare că Pitman vrea să cumpere golful. Alex, o să fie bogat.

Alex continuă să se uite la perlă.

— Chiar mă întrebam unde a dispărut.

— Ce anume? Hai să deschidem stridiile astea.

— Colierul de perle al mamei.

— Colierul... Alex, vrei să spui că perlele

astea au fost puse aici?

— Crezi că Pitman va observa găurile din perle? Nu-mi dau seama în lumina asta, dar gaura pare să fi fost umplută cu ceva.

— Umplute? Puse? întrebă Jess. Nathaniel. El a făcut asta. Stai să vezi ce-i fac.

Alex o apucă de braţ înainte să facă un pas.

— Sunt sigur că Nate a făcut asta, dar nu el a făcut planul.

Alex vârî perla în buzunar.

— Cumnatul meu delapidează banii familiei Montgomery, apoi îi foloseşte ca să

cumpere terenul tău, deci banii rămân în familie.

— Tatăl tău, spuse Jess.

— Exact. Tata. Bătrânul ăla viclean. Habar n-aveam că știe ce face ginerele lui.

— E în stare de orice ca să-și apere copiii,

spuse Jess, dar Alex nu părea s-o asculte. Poate că n-a vrut să-i facă rău surorii tale.

Alex porni.

— Hai să ne întoarcem.

— Da, ai nevoie de somn.

Alex continuă să meargă, dar Jess trebuia

să alerge ca să țină pasul cu el. Când ajunseră acasă, el o lăsă în camera ei, dându-i ordin să nu plece. Jess începu să vorbească despre sănătatea lui precară, dar privirea pe care i-o aruncă el o făcu să se așeze pe pat.

— Jur că n-o să plec,

zise ea, vorbind serios.

Alex încuviință și ieși. Se duse în camera băieților, îl luă în brațe pe Nathaniel, dormind, și îl duse în camera tatălui său. Îi dădu drumul în pat, lângă Sayer.

— Ce naiba! strigă bătrânul.

Alex aprinse o lampă.

Nate se ridică în capul oaselor, în timp ce Sayer se agita, încercând să facă același lucru.

— Bună seara, domnule Alex, zise Nate. S-a întâmplat ceva?

Alex scoase perla din buzunar și i-o aruncă tatălui său.

— Ti-e cunoscută?

Sayer se uită la Nate și, apoi, la fiul său.

— Poate.

— Câte ai pus în stridii, Nate?

Nathaniel părea că vrea să o ia la fugă. Nu îi plăcea să fie prins între cei doi.

— Cred că am fost

descoperiți, spuse Sayer. Ți-a luat destul de mult, zise el apoi uitându-se la Alex.

Lui Alex îi trebui un moment ca să își dea seama ce spunea tatăl său.

— Ce știi? îl întrebă el cu un glas scăzut.

Sayer își privi fiul în

ochi.

— Nu am copii laşi.

Alex nu ştia dacă să râdă sau să fie furios. Tatăl său ştiuse tot timpul.

— Ai ţinut bine secretul.

— Ceea ce nu pot spune şi despre tine. Dacă n-ar fi fost unii din

casa asta să te apere, ai fi fost mort de mult.

— Jess m-a ajutat de câteva ori, dar ea îl ajuta pe celălalt, nu pe soțul ei. Habar nu are că eu sunt Cavalerul.

— Ba știe! zise Nate, dar tăcu imediat când văzu privirea lui Sayer.

— Ce? îngăimă Alex.

Nathaniel, îți fac fundul arșice dacă nu-mi spui adevărul. Jessica știe că eu sunt Cavalerul?

— Bineînțeles că știe, spuse Sayer. Știe de când ai sărutat-o în camera asta. M-am gândit că o chinuiseși destul și voiam să se termine totul. Jess e o fată bună

și nu merita ce îi făceai tu.

— Dar a zis că sărutările mele nu sunt... Și că părul meu...

Se opri și clătină din cap.

— Să vezi ce-i fac pentru asta.

— L-ai făcut destule, pufni Sayer. Poți să uiți

de soția ta o clipă și să te gândești la perle? Crezi că Pitman e convins că golful e plin de stridii purtătoare de perle?

Alex îi spuse că îl văzuse pe Pitman.

— L-a oferit lui Jess de patru ori valoarea terenului.

— Banii mei, murmură bătrânul. Spune-i lui Jess să ceară mai mulți bani. Voi recupera toți banii familiei Montgomery.

— Habar n-aveam că știi de escrocheriile lui.

Sayer îi aruncă o privire rece.

— Ce era să fac? Să-

mi acuz propriul ginere? Să-l târăsc prin tribunale? Poate că tu nu ești loial față de familie, dar eu sunt.

Alex zâmbi doar. Era atât de încântat că tatăl său nu îl credea slab și laș, că nimic nu mai putea să-l înfurie.

— Câte perle ai pus și

câte au fost găsite?

— Cu asta și cu cea găsită de Pitman în noaptea asta, aș zice că au mai rămas trei. Dacă Jess mai așteaptă, el îi va oferi mai mulți bani.

— Și ce se va întâmpla dacă își va da seama că a fost păcălit?

— E prea lacom ca să

vadă asta. Acum, poate că voi doi sunteți destul de tineri ca să rezistati fără să dormiți, dar eu nu sunt. Duceți-vă la culcare. Și tu, băiete, îi spuse apoi lui Alex, du-te la soția ta și termină cu șarada asta. Poți să ai încredere în ea.

— Da, probabil, zise

Alex. La culcare, Nate, adăugă el apoi și îl conduse la ușă.

Deodată, se întoarse și își îmbrățișă tatăl, sărutându-l pe obraz.

— Îți mulțumesc, pentru că ai încredere în mine.

— Hmf! pufni Sayer. Când eu fac un fiu,

rămâne un fiu și nu se schimbă.

Alex zâmbi.

— Sunt la fel de bun ca Adam și Kit?

Sayer îl privi ca și cum Alex și-ar fi pierdut mințile.

— Când o să-i văd pe ăia doi o să le spun ce părere am despre faptul

că n-au venit să ne ajute când am avut nevoie de ei. O să le spun că te-au lăsat singur să salvezi un oraș întreg.

Sayer îi luă mâna într-a lui.

— Și o să le spun și ce treabă bună ai făcut, zise el râzând ușor. Ba chiar ai cucerit o

frumusețe ca Jessica fără să-ți scoți peruca. Ești un adevărat Montgomery, băiete, și încă unul dintre cei mai grozavi.

Alex ieși din camera tatălui său simțindu-se de șase metri.

Eleanor râdea de Jessica, în timp ce

aceasta se lupta cu două găleți cu apă fierbinte.

Jess îi aruncă o privire furioasă.

— E numai vina ta, zise Eleanor. Tu continui jocul ăsta. Spune-i lui Alex că știi că nu e oolnav.

— El crede că eu cred că e pe moarte. Până

când nu va avea destulă încredere în mine să-mi spună adevărul, nu pot să-i spun ce știu.

Eleanor ridică mâinile disperată.

— Ai făcut să-i fie aproape imposibil să-ți spună adevărul. Bine, fă cum vrei. Slugărește-l până îți cad degetele,

din partea mea.

— Mersi, spuse Jess pornind cu găleţile spre camera lui Alex.

— El ştie, spuse Sophy. Alexander ştie că ea ştie că el e Cavalerul.

— Bineînţeles că ştie, spuse Eleanor. Dar lasă-i să se joace.

— Apropo de jocuri,

unde ați fost aseară tu și rusul tău chipeș?

Eleanor roși.

— Mmm, spuse Sophy. Cred c-o să-mi amân plecarea cu încă o zi. N-aș suporta să nu știu cum se va termina totul.

— Poftim, Alex, spuse Jess cu blândețe,

așezând ligheanele cu apă caldă pentru picioare.

Trecuseră două zile de când îl văzuseră pe Pitman în golf și, de atunci, Jess începuse să aibă îndoieli că Alex ar fi fost, într-adevăr, Cavalerul. Arăta îngrozitor, părea prea

vlăguit ca să se mişte, nu voia să mănânce, stătea în pat doar, cu ochii întredeschişi. Jessica începea să creadă că se înşelase. Cum putea acel om bolnav să fie Cavalerul?

Chiar înainte de apus, Alex adormi şi Jessica ieşi din cameră. Se duse

afară, bucurându-se de aerul răcoros și începu să se plimbe. Fără să-și dea seama, ajunse în Golful Farrier.

Privi apusul și lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Știa că îi e milă de sine, dar nu avea încotro. Părea să nu-l mai aibă pe

niciunul din bărbaţii pe care îi iubea.

— Jessie.

Se întoarse şi îl văzu pe Cavaler în lumina slabă. Făcu un pas spre el, dar el se dădu înapoi. Ea se opri, atunci.

— De zile întregi te aştept. Am ceva important să-ţi spun.

Jess își șterse lacrimile. Acum el avea să-i spună că Alexander și Cavalerul erau unul și același. Acum el avea să-i alunge temerile că nu era adevărat. Acum el avea să pună capăt grijilor ei legate de sănătatea lui Alex. Acum avea să aibă încredere în

ea, în sfârșit.

— M-am tot gândit la ce s-a întâmplat între noi și miam dat seama ca ai dreptate.

— Da, spuse ea zâmbind.

Avea dreptate. Era demnă de încredere, nu era o nesăbuită așa cum o credea el și merita să i

se spună adevărul.

Cavalerul privi în pământ, ca și cum i-ar fi fost foarte greu să spună acele lucruri. Ei îi fu milă de el.

— Nu mi-e ușor să spun asta, dar. În sfârșit, te-am ascultat, zise el înălțând capul. Ești o femeie măritată și m-am

hotărât să respect asta. Cynthia Coffin m-a anunţat că ar fi încântată să-i acord atenţia mea. Astfel că mă voi vedea cu ea de-acum încolo şi te voi lăsa soţului tău, spuse el şi îi întoarse spatele.

Jessica simţi o furie teribilă. Cu un salt uriaş,

îi sări în spate, ținându-se cu o mână și lovindu-l oriunde nimerea cu cealaltă.

— Te omor, Alexander Montgomery. Dacă atingi altă femeie, îți agăț o scoică vie de...

El o trase deodată în fața lui și o sărută.

Ea îi scoase masca în

timp ce se sărutau.

— Tu ești, șopti ea.

— Cel cu gură rea. Alga fleșcăită cu care te-ai măritat

O ținea în brațe, deasupra pământului, și ea începu să dea din picioare.

— M-ai făcut să sufăr cumplit! în noaptea

nunții! Am plâns toată noaptea. Și iată-te, intrând pe fereastră.

— Dar Ethan Ledbetter? Cum mi-ai spus că nicio femeie nu m-ar vrea? Ai zis că o femeie s-ar mărita cu mine doar pentru banii mei și că cei doi Montgomery buni nu au

răspuns chemării în ajutor. Și i-ai făcut pe toți să râdă de mine. Eram împușcat și sângeram și tu m-ai făcut bețiv.

Ea îi săruta fața, trecându-și mâinile prin părul lui.

— Dar când te-am salvat de explozie?

Aveam sângele tău pe mâini și tu erai bine-mersi. Totuși, m-ai lăsat să-mi fac griji pentru tine.

— Mai ții minte când te-am văzut după aia? Ai plâns pe spatele meu.

Ea îl strânse în brațe.

— Ah, Alex, cum ai putut să fii atât de

diferit? Alex e atât de fragil, în timp ce Cavalerul e...

Se opri și se uită la el.

— Bine că masca aia îți acoperea nasul, altfel toată lumea te-ar fi recunoscut.

— Am nasul mare? întrebă el amenințător, la să vedem în ce pot să-

mi bag nasul ăsta mare.

Jessica râse de încântare când el începu să-i dezlege rochia, urmând calea degetelor cu fața și atingându-i sânii cu nasul. O ținu pe șold ca pe un copil, continuând să o dezbrace în timp ce o săruta.

— Nu-ți pare rău că nu îl ai pe Adam? o întrebă el coborând cu buzele pe sânii ei.

— Alex, ești singurul bărbat pe care îl iubesc. Oricâți oameni ai întruchipa, doar pe tine te iubesc.

El o lăsă jos pe pământ și, cu gura,

începu să facă cercuri fierbinți pe sânii ei, pe abdomen, pe coapse. Ea îl căută cu mâinile și deveni nerăbdătoare când dădu de haine.

Alex se dezbrăcă repede și se întinse lângă ea.

— Vreau să te văd în întregime. Vreau să văd

că ești, într-adevăr, Alexander.

Râzând, Alex stătu nemișcat, în timp ce ea îl examina în lumina tot mai slabă.

Pentru prima oară, Jess putu să-i vadă fața și trupul. Le cunoștea bine pe amândouă, dar fața lui Alex fusese însoțită

mereu de un corp oribil. Își trecu mâna peste burta lui plată și netedă și se uită la chipul lui. Era, într-adevăr, chipul lui Alex.

— Mulțumită? o întrebă el.

— Nicidecum, zise ea coborând mâna până îi cuprinse bărbăția.

Alex nu mai râse, ci o trase la piept.

— A trecut foarte mult timp, Jess.

— Da, murmură ea când el o acoperi cu trupul său.

Mâinile lui îi mângâiară interiorul coapselor, apoi exteriorul, până când ea

deveni nerăbdătoare.

— Alex, șopti ea când îl simți intrând la fel de încet cum atinge apa fundul unui vas.

El o iubi încet și blând, până când pasiunea puse stăpânire pe amândoi. Deodată, ea îl împinse pe spate, trecând deasupra.

Deschise ochii o clipă și zâmbi, căci era confuză. Singurul bărbat care mai făcuse dragoste cu ea înainte purtase mască și ea îl văzuse pe Alexander ca adult doar ca fiind un individ gras și bolnav.

Nu se mai gândi, însă, la nimic când Alex o trase spre el și îi

mângâie fesele în timp ce ea se mișca în sus și în jos.

În cele din urmă, când niciunul nu mai suportă chinul, Alex o trecu dedesubt, cu picioarele ei înlănțuite în jurul lui, și termină.

Jess rămase agățată de el câteva clipe,

nevrând să-i dea drumul, de teamă să nu dispară din nou.

El păru să înțeleagă ce simțea și se desprinse de ea doar cât să zâmbească.

— Cine voi fi acum? Cavalerul sau Alexander?

Ea deveni serioasă deodată.

— Va trebui să continui să fii Alexander în public. Oamenii își vor da seama că tu ești Cavalerul, dacă te schimbi acum.

— Te superi dacă voi fi Cavalerul noaptea? o întrebă el sărutându-i gâtul.

— Ești liber să iei

orice găsești în patul tău.

— Zău? spuse el râzând. Crezi că, acum, o să dormi cu mine?

— Întotdeauna am vrut să dorm cu tine, protestă ea râzând. Alex, de asta nu mă voiai în patul tău. Știai că o să-mi dau seama dacă...

El o sărută.

— Mă gândeam că o să-ți dai seama. Și ai aflat după ce te-am sărutat la ordinul tatei, nu?

— Mmm, poate, zise ea.

El începu să o gâdile.

— „Te-aș urî, Alexander," o imită el cu

o voce subțire. Cum mi-ai spus? Mincinos și prefăcut? Ai fi putut scrie o carte. Și părul meu!

— Să știi că e cam rar, Alex.

El își frecă părul și fața de sânii ei.

— Ai multe lucruri pentru care să dai

socoteală.

— Poate o să-mi ia o viață întreagă.

— Cel puțin, zise el cu ochii strălucind. Hai să ne întoarcem. Trebuie să redevin Alex pentru cină și, apoi, să te vizitez din nou la noapte.

Jessica râse.

Acum râdeau și, în

clipa următoare, se dezlănțui iadul. Fuseseră atât de captivați unul de celălalt, încât nu îi auziseră pe cei șase bărbați care se apropiaseră, cu lămpile acoperite de pânze negre.

La ordinul cuiva, îndepărtară pânzele, iar

Alex și Jess se treziră scăldați în lumină, înconjurați de șase bărbați care râneau.

Alex o acoperi pe Jess cât putu cu trupul său, luând rochia și acoperind-o apoi cu ea. În fața lor se afla amiralul, iar Pitman era în spatele său.

— Alexander Montgomery, te arestez în numele regelui, pentru trădare, spuse amiralul cu un glas tunător.

Pitman luă masca de unde fusese aruncată și se uită la Alex.

— Asta o să te învețe minte să te mai joci cu

mine. Credeai că n-o să afle de perle?

— Dar Alex... începu Jess, dar Alex o opri.

— Luați lămpile și lăsați-o să se îmbrace, zise el. Voi merge cu voi.

— Alex, nu! strigă Jess.

Amiralul făcu semn să se îndepărteze

lămpile și Alex se ridică, la fel de mândru gol ca în orice alt moment.

Jess se îmbrăcă în întuneric, privindu-l pe Alex cum își punea hainele în cercul de lumină. Mătasea neagră, ținuta sa, umerii lați, abdomenul plat, care acum nu mai era ascuns

de vată, toate îl trădau.

Nu privi înapoi când plecă împreună cu soldații.

— L-am găsit și l-am pierdut într-o singură seară, spuse Jess și o luă la fugă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

— Alex a fost arestat, zise Jessica trântind ușa.

— Oh, Doamne! exclamă Eleanor și începu să plângă în hohote.

— Pentru ce? întrebă

Marianna. Soarele s-a speriat de hainele lui?

Jessica dădu frâu liber furiei și spaimei.

— Pentru că e Cavalerul, strigă ea. Și soțul tău l-a trădat.

Nicholas intră înainte să apuce Marianna să spună ceva. Imediat se duse la Eleanor și o

îmbrățișă.

— Alex?

Eleanor încuviință în umărul lui.

— E ridicol, spuse Marianna. Alexander e Cavalerul așa cum pot fi și eu. Ar muri de foame dacă Jessica nu i-ar tăia friptura. O să-i dea drumul când o să-i vadă

burta.

Lacrimi fierbinți începură să șiroiască pe fața lui Jess.

— Nu are burta mare. Nu e nimic în neregulă cu el. E perfect, e...

Plângea prea tare ca să poată încheia fraza.

— Perfect? zise Marianna. Alexander?

Dar e gras și...

Se opri brusc și făcu ochii mari.

— Vreți să spuneți că Alex e Cavalerul?

Nimeni nu se osteni să-i răspundă.

— Trebuie să-i spun tatălui său, zise Jess încercând să se controleze.

Străbătu holul în fugă și dădu buzna în camera lui Sayer.

El se schimbă la fată când o văzu.

— Alex, zise el.

Jess făcu ceea ce făcea mereu când era supărată, dădu fuga în brațele lui.

— Pitman a vorbit. A

aflat de perle și a fost furios. E ușor de spionat în casa asta. Amiralul l-a luat pe Alex.

Sayer îi mângâie spatele și o lăsă să plângă o vreme, după care o desprinse de el și zise:

— Trebuie să facem un plan.

— Îl vor spânzura. Pe Alex al meu.

— Termină! îi porunci el. Nimeni nu spânzură un Montgomery. Murim împușcați sau de sabie, striviți de butoaie, dar nu spânzurați. Înțelegi? Acum, termină cu smiorcăiala și hai să ne

gândim ce să facem. În primul rând, adu-i aici pe Eleanor și pe rusul lui Alex, apoi pe. Italianca aia și pe Nathaniel. Dă-i Mariannei un pahar de whisky și spune-i să se culce. Vom încerca să plănuim ceva în noaptea asta.

Sophy fu cea mai

rațională. Eleanor, Jessica și Nathaniel erau gata să plângă tot timpul, în timp ce Sayer și Nicholas erau furioși.

— Ce dovadă au că Alex e Cavalerul? întrebă Sophy.

— E fiul meu, strigă Sayer. Sigur că fiul meu ar...

Sophy îl sărută pe frunte pe bătrân și îi făcu cu ochiul lui Jess. Apoi încercă din nou.

— Bănuiesc că avem timp. Nu cred că amiralul îl va spânzura mâine pe Alex, spuse ea și ridică mâna pentru a stăvili protestele. Cred că va vrea să se laude. Va

chema mai mulți englezi să-l vadă. Cel puțin, cred că e un om vanitos.

— Doamna Wentworth a trebuit să-i dea oglinda ei de perete ca să vadă cum îi stătea uniforma, spuse Eleanor.

— Așa m-am gândit și eu, spuse Sophy. Ce

bine ar fi dacă am avea pe altcineva care să joace rolul Cavalerului. Dacă ar avea loc alte raiduri în timp ce Alex e închis...

Se uită la Nicholas.

— E mai înalt ca Alex. Oamenii ar vedea imediat că nu e el Cavalerul, spuse Jess.

— Asta n-a contat când am jucat eu rolul Cavalerului, zise Eleanor.

Toți se întoarseră spre ea până când începu să se foiască pe scaun.

— Am găsit mesajul pe care Jess îl luase de la amiral. Căzuse pe jos și

ajunsese sub un dulap. Așa că știam că englezii aveau de gând să percheziționeze vasul „Poinciana” când majoritatea membrilor echipajului lipseau de la bord. Alex și Jess erau plecați, așa că am împrumutat hainele de Cavaler ale lui Alex și i-

am atras pe soldați departe de vas.

— Și era să mori, strigă Jessica. Dacă nu te vedeam eu de pe deal, ai fi fost încolțită. Alex ți-a salvat pielea.

— Da, dar tu...

Sophy se așează între cefe două surori care se certau.

— Cred că am un plan. În primul rând, trebuie să aflăm ce se întâmplă. Jess, crezi că doamnele Wentworth îl vor ajuta pe Alex?

Jess era gravă.

— Toți și-ar da viața ca să-l salveze. A făcut multe ca să-i ajute.

— Cred că am o idee.

— Știam eu c-o să-l prind, spunea amiralul în timp ce lua cina în casa Wentworth. Nu m-a păcălit niciodată cu burta aia a lui și cu peruca. L-am bănuit tot timpul.

Doamna Wentworth trânti paharul și soțul ei îi lovi glezna pe sub

masă.

— Bună treabă, murmură ea.

Abigail era încă prea uluită de veste ca să vorbească. Jessica Taggert câștigase, până la urmă. Îl luase pe bărbatul bogat, dar și cel mai dorit din acel deceniu. În timp ce ea,

Abigail, trebuia să se ducă săptămânal în locul unde Ethan se ascundea în pădure. El nu era în armata engleză; acum era un fugar.

— Da. Şi îl voi spânzura pentru ce a făcut. Imediat cum vor sosi ceilalţi ofiţeri, îl voi spânzura, zise amiralul.

— Poftim, domnule amiral, zise doamna Wentworth, mai serviți o brioșă. Le-am făcut special pentru dumneavoastră. Aveți idee când vor sosi ofițerii?

— La sfârșitul săptămânii. Sâmbătă dimineață îl voi

spânzura pe trădător.

Abigail își reținu lacrimile și își ascunse fața ca să nu vadă amiralul. Se întrebă ce făcea Jessica în acel moment. Înălță capul și se uită la mama ei. Jessica făcea planuri. Era la fel de sigură de asta ca de buclele din capul ei.

— Trebuie să consolăm familia Montgomery, murmură Abigail. Trebuie să fie distruși.

— Voi spânzura pe oricine se amestecă, zise amiralul. Am auzit că bătrânul Sayer Montgomery conducea acest oraș. Ei bine,

Warbrooke are un nou stăpân acum.

Doamna Wentworth coborî privirea în farfurie.

Eleanor se întâlni cu Jessica și Nicholas pe ponton la unu dimineața, când vasul lui Nick se întoarse.

— Ei bine? zise ea cât

de tare îndrăzni când Nick coborî pe uscat. Ai adus?

— Niciun sărut? o şicană el.

Eleanor îi aruncă o privire Jessicăi care venea în urma lui obosită.

— Nu ai avut nicio problemă cu

comandantul vasului?

— L-au tratat pe Nick ca și cum ar fi fost comandantul, spuse Jess.

— Rușii se tratează unii pe alții cu mult respect.

— Doar pe noi ne tratezi ca pe niște nimicuri, nu? întrebă Eleanor.

— Ține asta, îi spuse Jess dându-i o geantă de pânză.

— Ați reușit.

— Am cumpărat toată vopseaua neagră din Boston. Toată lumea e gata să o distribuie? Nu avem mult timp la dispoziție.

— Suntem gata,

spuse ea și puse mâna pe brațul lui Jess. Amiralul a schimbat data judecății pentru mâine. Vântul a fost prielnic și ofițerii au sosit cu o zi mai devreme.

— Atunci, oamenii din Warbrooke vor avea de lucru în noaptea asta, spuse Jess categorică.

— Dar nu se va usca nimic, începu Eleanor, după care se opri. Le vor purta ude. Jess, ai dormit?

— Nu! S-a plimbat toată noaptea pe punte, așa că nici eu n-am putut să dorm, se plânse Nick.

— Mie mi se pare că

arăți foarte bine, zise Eleanor.

Nick o luă de mijloc și o trase spre el.

— Vino, avem treabă de făcut.

Toată noaptea, copiii Taggert alergară de la o casă la alta, furișându-se în întuneric, șoptind indicații și planuri.

Familia își făcu datoria de a-i distra pe amiral și prietenii săi ofițeri cu o petrecere zgomotoasă care le distrase atenția de la orice se petrecea afară.

Jessica îi dăduse ordin Mariannei să-și țină soțul ocupat.

— La nevoie te și

culci cu el, spusese ea.

Marianna pălise.

— Cred că măcar atât îi datorez lui Alex. Aș vrea să fi crezut în el.

— Și eu aș vrea, murmură Jess.

Eleanor încercase să meargă să-l vadă pe Alex cât lipsise Jess, dar nu i se dăduse voie. Două

rânduri de paznici înconjurau clădirea unde era ținut și nu se putea furișa pe lângă ei.

În zori, Eleanor duse la culcare copiii, care păreau epuizați. Deodată, o împinse și pe Jess lângă ei.

— Stai liniștită, să nu-i trezești.

Jess era prea epuizată ca să protesteze. Adormi.

Procesul lui Alex în fața judecătorilor englezi fu o farsă. Ei știau că e vinovat înainte să se rostească vreun cuvânt. El încă mai purta hainele din mătase neagră, avea mâinile

legate la spate și stătea în boxa acuzaților.

Erau foarte puțini locuitori din Warbrooke de față, doar câteva fete care oftară când Alex se ridică în picioare, cu spatele drept, cu pieptul în afară, picioarele depărtate și neras.

— Să se păstreze

liniștea, porunci un judecător.

Un aprod aduse masca de Cavaler și i-o puse lui

Alex, care stătu impasibil.

Fetele scoaseră un oftat gata să leșine.

— Mie mi se pare că el e Cavalerul, spuse un

judecător și ceilalți aprobară.

Amiralul dădu din cap plin de sine. Era esențial pentru el să-i impresioneze pe acei oameni.

— Spânzurați-l.

Aprodul îl apucă de braț pe Alex și tocmai voia să-l conducă afară,

când un bărbat țâșni înăuntru pe geam, împrăștiind cioburi peste tot. Era îmbrăcat complet în negru și purta o mască exact ca aceea a Cavalerului.

— Așa deci! Ați crezut că m-ați prins? strigă bărbatul mascat încântat.

— Ce înseamnă asta? întrebă un judecător. Credeam că l-aţi prins pe ticălos, îi spuse apoi amiralului.

— Chiar l-am prins, strigă amiralul. Acesta e un impostor.

Haosul şi dezordinea domneau acum în sala de judecată, când

soldații englezi îl urmăreau pe noul Cavaler, care era în clipa aceea pe balcon. Însă fetele în rochiile lor cu volănașe îi tot încurcau și tinerii soldați se tot împiedicau de un picior delicat. Apoi trebuiau să le consoleze, pentru că fustele erau sfâșiate.

— Prindeti-l!

Prin celălalt geam al tribunalului intră un alt Cavaler.

— Așa deci! Credeați că m-ați prins, nu? spuse noul Cavaler.

Toți încremeniră o clipă, cmar și cei doi tineri care se rostogoleau pe jos cu

câteva fete.

— Prindeti-l!

— Pe care dintre ei, domnule?

— Pe oricare, pe amândoi, strigă amiralul.

Unul din Cavaleri ieși prin fereastra spartă, în timp ce primul – sau al doilea – fu prins.

— Scoateți-i masca! porunci amiralul.

Judecătorii se așezaseră, ca și ofițerii pe care amiralul îi invitase în Warbrooke pe cheltuiala sa pentru a fi martori la triumful său. Începeau să pară amuzați.

Soldații scoaseră

masca de pe chipul Cavalerului.

— Abigail Wentworth! îngăimă amiralul.

Judecătorii zâmbiră și ofițerii râseră, în timp ce soldații care o țineau pe Abby îi pipăiră trupul.

Ușile dinspre nord ale

sălii de tribunal se deschiseră brusc.

— L-am prins, domnule.

Patru soldaţi ţineau un alt Cavaler. Se opriră când îl văzură pe Alex, având masca încă pe faţă şi stând în boxa acuzaţilor, şi pe Abigail purtând pantaloni

bărbătești. Îi scoaseră masca celui pe care îl țineau ei.

— Ezra Coffin, spuse cineva.

Ușile dinspre sud se deschiseră.

— L-am prins, domnule.

Ofițerii râdeau în hohote deja, bucuroși că

erau martori la umilirea îngâmfatului amiral. Judecătorii încercau să-și păstreze demnitatea.

— Le dăm drumul tuturor sau îi spânzurăm pe toți? întrebă un judecător pe un ton solemn.

— Priviți pe fereastră! strigă cineva.

În câteva minute, numai judecătorii, amiralul și Alex rămăseseră în sala de judecată, fiindcă toți ceilalți dăduseră fuga afară să vadă ce se întâmpla.

Warbrooke era invadat de Cavaleri. Erau pe acoperișuri, în

clopotnița bisericii, călare pe cai negri care păreau uzi. Doi Cavaleri bine clădiți erau pe o verandă, bătând unt, iar unul de vreun metru și jumătate ținea de mână un Cavaler de vreo nouăzeci de centimetri și pe șold un altul de vreo jumătate de metru,

care încerca să-și scoată masca. Patru soldați englezi începură să alerge după un Cavaler care părea să aibă șaizeci de centimetri în talie și nouăzeci de cen timetri în șolduri. Un Cavaler bătrân și șchiop ducea o vacă ce purta o mască neagră.

După ce se uitară câteva minute pe fereastră, judecătorii se întoarseră la locurile lor.

— Eliberaţi-l, spuseră ei obosiţi şi, din moment ce nu mai era nimeni care să o facă, ultimul judecător de la masă îşi ridică roba, scoase un cuţit şi îi tăie

legăturile lui Alex.

— Dar el e Cavalerul, spuse amiralul. Îl eliberați ca să mă sfidați din nou. Nu puteți să-i dați drumul.

Alex își scoase masca și ieși din sala de judecată. Jess îl aștepta afară, purtând rochia cea roșie.

El îi zâmbi și o luă pe după mijloc.

— Să mergem acasă.

— Da, zise ea agățându-se de brațul lui.

EPILOG

— Ai văzut-o pe doamna Famsworth? spuse Jess râzând. Cred că are nouăzeci de ani. Le-a pus măști negre tuturor celor patru pisici.

Era ziua următoare și Jess, Alex și Eleanor erau în salonul comun. Orașul o declarase zi de sărbătoare, iar Eleanor nu mai gătea. Zicea că toată lumea avea să bea vagoanele de bere comandate de Sayer și nimeni nu avea nevoie de mâncare.

După ce se încheiase procesul, amiralul fusese chemat înapoi în Anglia, dosarul său fiind pătat pentru totdeauna. Nefiind un om care să sufere singur, amiralul dăduse toată vina pe John Pitman. Drept urmare, Pitman fusese eliberat din funcţia de

ofițer vamal și trimis înapoi în Anglia. Marianna refuzase să-l însoțească.

— Așadar, s-a terminat, spuse Jess ținându-l de mână pe Alex.

Nu se mai sătura să-l privească. Nu mai purta peruci și haine viu

colorate – nu își mai punea viața în pericol. Și era numai al ei.

— Ți-a spus Jess? întrebă Eleanor.

— Am uitat, Eleanor, iartă-mă.

— Nicholas m-a cerut în căsătorie și eu am acceptat, spuse Eleanor. Știu că e doar un

servitor, dar o să ne descurcăm noi. Poate o să ne ajute tatăl tău. Alexander! Nu văd ce e de râs.

Alex nu se putea abține. Râdea în hohote și arătă spre fereastra din spatele lui Eleanor.

— Acum ce mai e? întrebă Jess.

Auziră sunet de trompete și, în clipa următoare, ușa se deschise larg. Sub privirile celor trei, un covor roșu și gros fu întins pe jos de niște tineri chipeși în uniforme militare frumos croite. Un bărbat într-o uniformă

neagră cu fireturi pe umeri și mâneci, veni în față și spuse cu un glas asurzitor:

— Înălțimea Sa Imperială, Marele Duce Nicholas Ivanovitch, al doisprezecelea descendent al țarinei Ecaterina a Tuturor Rusiilor.

— Sper că n-a venit deja un alt ofițer vamal, spuse Jess.

În clipa următoare, apăru Nicholas, purtând o uniformă roșie împodobită cu atâta auriu încât punea în umbră hainele lui Alex. Mânerul săbiei sale strălucea de pietre

scumpe.

— Dumnezeule, e... Începu Jessica, dar se întrerupse, deoarece Eleanor leşinase şi căzuse de pe scaun.

SFÂRŞIT